

Butlletí del Comitè de Joventut Garlanda de Noies de Santa Maria de Ripoll

Publicat l'octubre del 1927

CONVERSES FAMILIARS CARTA A SEU OURN

En la nostra vida quotidiana, en els moments de solitud, ens trobem acompanyats pel Senyor, i en els moments de tristesa, ens trobem acompanyats pel Senyor. En els moments de alegria, ens trobem acompanyats pel Senyor, i en els moments de dolor, ens trobem acompanyats pel Senyor.

En els moments de tristesa, ens trobem acompanyats pel Senyor, i en els moments de dolor, ens trobem acompanyats pel Senyor.

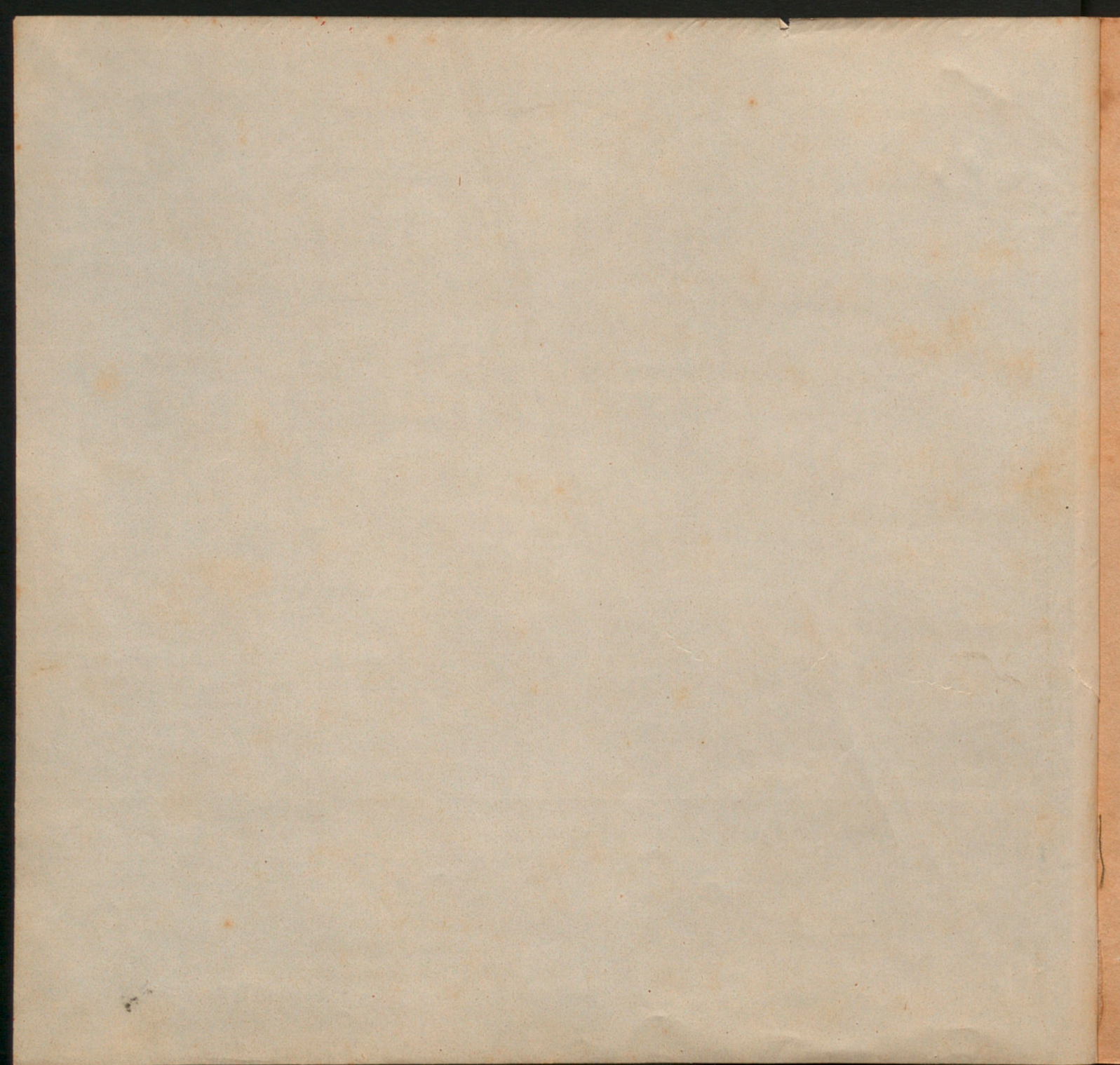
En els moments de tristesa, ens trobem acompanyats pel Senyor, i en els moments de dolor, ens trobem acompanyats pel Senyor.

En els moments de tristesa, ens trobem acompanyats pel Senyor, i en els moments de dolor, ens trobem acompanyats pel Senyor.

En els moments de tristesa, ens trobem acompanyats pel Senyor, i en els moments de dolor, ens trobem acompanyats pel Senyor.

En els moments de tristesa, ens trobem acompanyats pel Senyor, i en els moments de dolor, ens trobem acompanyats pel Senyor.

En els moments de tristesa, ens trobem acompanyats pel Senyor, i en els moments de dolor, ens trobem acompanyats pel Senyor.

Butlletí del Pomell de Joventut

Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll

Protegint l'obra dels Pomells, contribuïu a formar bons cristians i catalans conscients

CONVERSES FAMILIARS

CAMI A SEGUIR

Per vosaltres, volgudes pomellistes, em proposo, ajudant Deu, escriure cada mes en les planes del BUTLLETÍ, una tanda de converses que, bé admetereu, atès mon càrrec de consellera, i que si algun valor poden tenir per vosaltres, no es altre que l'esser dictades per la més bona voluntat.

Ben coratjoses aneu a emprendre un camí que ha de portar-vos a les regions sublimes de l'aspiració de vostre cor: Deu i Pàtria

Més, abans d'emprendre el peregrinatje, cal que cada pomellista tingui una confiança absoluta en sí mateixa; confiança ilimitada que jo ratifico davant la magnitud de l'Obra dels Pomells i dels bons fruits que d'ells poden esperar-se. ¿Com no, si els vivifica la sava de Religió i Pàtria, tota virtut, tota amor, tota ideal, tota tendresa?

Vostre camí a seguir, emprò, no es del tot planer, ni es tot rublert de flors; hi trovarèu ro-magueres que tal volta faran sagnar vostre cor; pedregars que faran trontollar vostra sentimentalitat: més, amb l'esguard fit al Cel i el ben obrar en la terra, esdevindran segures vostres petjades, a l'ensemps qu'esvairèu l'ambient d'hostilitat que s'ha aixecat al entorn vostre, i farèu que brilli amb tota sa puresa, la llum de l'Obra del Pomell.

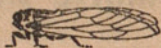
Deturèu vostre pas, quant paraules de menyspreu envers Deu i la Pàtria o l'institució dels Pomells, fereixin vostres oïts, i procurèu, amb seny i reflexió, portar la persuació a l'ànim del qui va errat. Més si llurs estridències obeïssin a una oposició sistemàtica i foçada, no volguèu discutir-hi; avençèu novament en vostre camí amb el front alt i el cor obert a l'Esperança.

Jesucrist qu'era la Bondat, la Virtut, la Llum, la Puresa, es vegé combatut, escarnit, maltrat i finalment clavat en Creu afrosa.

Per ell, pel seu peregrinatje al mon, sigueu

sofertes, i torneu be per mal; i arribareu al fi de la jornada qu'es el Cel, tenint per guia l'Estrella d'Orient, la vostre Mare, l'Escut de vostre Pomell, la Verge Santa Maria de Ripoll.

RAIMONDA JOFRÉ DE CASALS

Sentim que la manca d'espai ens privi de copiar íntegre un preciós escrit signat per mossèn Eudald Serra, Director del F. de P. C. :

Foment de Pietat Catalana i els Pomells de Joventut

Altremet no'ns ve de nou que els Pomells simpatizin amb l'obra de «Foment de Pietat Catalana», ja que practicament també la viuen; d'altre manera poc es compendria que poguessin practicar obres d'amor a Deu i a la Pàtria si la veritable *pietat catalana* no niés en llur cor. Son dues coses, a Catalunya, Religió i Pàtria, que sempre les hem vist unides en el transcurs de la nostra Història; Santa Maria de Ripoll es per nosaltres, catalans, tot un símbol, que'ns recorda i fa reviure el caràcter essencial de la nostra nacionalitat, la qual ha estat tant més fortament patriòtica quan més fermament ha estat arrelada en la Fe. Si volem que els homes reconeguïn els nostres drets de catalans, cal que reconeguem primer nostres deures de cristians; car, si nosaltres cumplim amb Deu, sabrem tenir aquella dignitat viril i serena, aquella fermesa i constància, que fa reconèixer i respectar la pròpia personalitat personal davant de propis i extranyis.

Recomanem a les pomellistes el llegir i propagar dites Fulles de Pietat Catalana, mentres els fem avinent com es de dolç i aconortador l'estima que'ls catalans de tots els indrets de nostra terra, senten per la Verge Santa Maria de Ripoll, Amfora del flairós Pomell «Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll».

Copiem d'Amfora, porta-veu dels Pomells de Joventut de Catalunya:

El senyor Arquebisbe als Pomells de Joventut

Els Pomells de Joventut «Bona lleavor» i «Misericòrdia», de Reus, en contestació al telefonema que adreçaren al Eminentíssim senyor Cardenal Arquebisbe de Tarragona el dia 6 del mes passat, han tingut la satisfacció de veurer's honorats amb les següents lletres, que nosaltres, com els pomellistes reusencs, agraim amb tota l'ànima i que transcrivim amb veritable goig, per dimanar de la més alta dignitat eclesiàstica de la nostra terra:

Secretaria de Càmera
del
Arzobispado de Tarragona

11 de novembre de 1921

Senyors Presidents dels Pomells «Bona Lleavor» i «Misericòrdia».—Reus.

Arrivat de Santa Visita Sa Eminència el senyor Cardenal Arquebisbe, he posat en ses mans son telefonema i em plàu comunicar-los-hi, per encàrrec de Sa Excel·lència, que estima molt les seves pietoses manifestacions, i, tot donant-los-hi la seva benedicció, prega a Deu, continuïn fermes en sa adhesió a les ensenyances de la Església.

Queda son afm. i s. s. q. e. s. m.,

Manuel Borràs

Al Pomell de Joventut Garlanda de Roses de Sta. M.ª de Ripoll

Al bes d'ixent sol
bell roser floria.
Les flors ja'n granat,
roserar neixia.

D'aquest roserar
Garlanda'n teixien
serafins del Cel,
als peus de Marfa.

La Verge hi somriu:
Pomell l'hi plavia.
Jesús qui l'ha vist,
d'amor ne glaffia,
i a mareta diu
amb veu de carícia:
¡Que rics sos perfums!
ses flors, qu'exquises!

R. J.

Recull d'Obres de Pietat i Catalanitat

Del Pomell en col·lectivitat

Assistir tots els dissabtes a la Salve i Besa-
mans de la Verge.

Acoblar junt amb l'Himne dels Pomells de Jo-
ventut, l'Himne de Catalunya.

De cada flor individualment ⁽¹⁾

M. C. — DEU - PATRIA : Heus-aquí dos noms
que confio em donaran la fe i la energia necessa-
ries, per a teixir la Garlanda de Roses que ha de
servir per a venerar a Deu i deslliurar a la Pàtria.

Obres : Vaig combregar a intenció del Pomell.
Visitar a un pres.

He defensat la Pàtria. A una nena que no el te-
nia, l'hi he deixat «En Patufet».

A. C. — He fet caritat a un pobre vell. Compa-
nyia a una malalta.

He deixat el Calendari d'«En Patufet». He pre-
gat a Sant Jordi que beneís el Pomell.

C. G. — Socorregut a dos pobres. Una almoïna
a la caixa per a el pa dels pobres.

Una Comunió oferta per la prosperitat de Cata-
lunya. Una Comunió per els ferits d'Àfrica.

R. C. — Oït una missa per les ànimes del Pur-
gatori. Visitat un pres. Ensenyat de fer puntes a
una nena.

He llegit «En Patufet».

A. P. — He implorat a la Regina de Cels i terra
beneís al fundador dels Pomells, i gràcies divines
per nostra Consellera. Ofert dugues Comunions i
misses pel Sant Pare, l'immortal Benet XV.

He començat a llegir l'Història del Monestir de
Santa Maria de Ripoll. Segueixo llegint l'Història
del Monestir.

A. F. — He donat un vestit meu a una nena
pobra.

Llegeixo fragments redactats en català.

(1) Considerant que les Obres de caritat podrien ferir la suscep-
tibilitat, tant dels favorescuts com de les Pomellistes, seran avalorades,
exclusivament, per les inicials de cada una.

E. C. — Prego a Deu perquè dongui sa benedicció a nostre volguda Concellera i socis protectors. He fet un vestidet a una nena pobra. Almoïna a una família pobra.

He deixat llibres catalans a una família.

M. P. — M'he abstingut d'anar al Cine per a poder fer caritat per els nens xinos. He pregat per l'ànima del Sant Pare, i pel bon acert en l'elecció del seu successor.

Una comunió oferta a la Verge demanant la benedicció pel fundador dels Pomells i per nostra concellera. He procurat desfer un malentès del nostre Pomell.

E. M. — A una nena que li negaven deixar unes estisores, li he ofert les meves. He donat una almoïna pels xinets de l'Europa central.

Deia adios, i are dic adeu. Reunits en la llar, procuro llegir cada dia el full del bloc Manelic.

C. C. — He fet caritat a uns nois pobres. A un pobre li he donat berenar.

He llegit «En Patufet». L'he deixat a unes nenes.

J. P. — Demanada la benedicció a Santa Maria per el fundador dels Pomells i especialment per la nostra concellera. Cinc Ave-Maries resades a nostra Madona, perquè les Pomellistes siguem la llum del bon exemple.

He ofert varies misses i comunions pels soldats que lluiten en el Marroc. He estudiat un troç de gramàtica catalana.

R. C. — He combregat i oït missa en desagravi de les blasfèmies, pregant perquè's perdi tant mala costum.

A unes nenes que no comprenien el significat de una paraula catalana, els hi he explicat.

M. P. — He combregat amb intenció que cada dia siguin mes estimats en nostre Vila els Pomells de Joventut. Per els soldats que lluiten al Marroc, he pregat tola eixa setmana.

M'he corretgit de mots castellanitzats. A una amiga li he deixat la novel·la d'«En Patufet», i li he donat, ensemps, un llaç de les quatre barres.

M. C. — He assistit a la Comunió. He aixecat a una nena que havia caigut. Per les ànimes del Purgatori, he resat el Rosari.

He escrit una carta catalana per una dona que no'n sabia.

C. S. — Una comunió oferta per l'ànima del Sant Pare. He pregat perquè es formés dintre del nostre Pomell la «Lliga de la Modèstia».

A una meua companya he ensenyat d'escriure en català. He ofert una missa per els soldats del Marroc.

T. C. — He oït missa amb força devoció. Per comptes de jugar, he fet puntes.

He llegit «En Patufet». Resat el Sant Rosari en català.

C. F. — Amb esperit de caritat he anat a veure un pres. He fet caritat a un pobre.

A una nena petita li he ensenyat una cançoneta catalana. He pregat a Santa Maria que beneïs el nostre Pomell.

A. S. — He combregat i oït missa demanant al bon Deu que beneïxi al President dels Pomells de Catalunya i a la nostra bona Consellera. Perquè's formi dintre el nostre Pomell la «Lliga del bon mot» he ofert una comunió.

Tinc cura de no dir cap paraula castellanitzada. Estudio la gramàtica catalana a fi de saber escriure sense cap falta.

D. C. — Vaig assistir a la Salve i Besa-mans de la Verge. Per els nens xinos de pares infidels he donat una almoïna.

He fet pràctiques d'escriptura catalana. En lloc de dir recibidó, diré rebedó.

A. M. — He enfortitzat mes súplices perquè'l bon Deu esparrami sobre nostre humil Pomell, ses benediccions. Amb forsa fervor, he demanat a la Verge, beneïs als que amb tant bona cura han sapigut unir-nos amb llaç tant hermós.

Poso cura en que ma parla sigui del tot patriòtica. He defensat nostra Pàtria conversant amb una que no sent fe per nostra aimada Catalunya.

M. F. — He ofert una comunió pels soldats que lluiten al Africa. Vaig assistir a la Salve, i vaig pregar per el Pomell.

He fet pràctiques d'escriptura catalana. Llegeixo poesies catalanes.

P. P. — A una pobreta que anava quasi despullada, l'hi he donat roba i una almoïna. He acompanyat un troç a un pobre cego.

Deia una oració en castellà, i he procurat dir-la en català. He defensat la Pàtria.

M. N. — He estat agenollada durant la missa, i dels cèntims, n'he fet almoïna. El meu berenar l'he donat a un pobre.

A una nena que no podia comprar «En Patufet», l'hi he deixat. He llegit algunes poesies de Mossen Cinto.

A. P. — He fet caritat a un pobre. Visitat una malalta.

He llegit un conte català i l'he contat a una amiga. He cantat una cançoneta catalana.

M. N. — Amb els cèntims de la guardiola, he contribuït a pagar la medicina d'una pobra malalta,

He cremat un llibre dolent. Per apendre d'escriure be la nostra estimada llengua, he comprat una gramàtica catalana.

A una amiga l'hi he donat entenent que'l seu nom no es «Nieves», com li diuen, sino «Neus», fent-li veure com està més ben dit el segon.

R. P. — He demanat a la Verge es digni beneir nostre Pomell. A una nena orfa de pare, he fet un vestidet.

He llegit un fet de la Història de Catalunya. A una que deia «aereoplano», l'he persuadit que cal dir «aeroplà».

R. T. — He assistit a la comunió del Pomell. A una nena l'hi he ensenyat una oració.

He defensat la pàtria, parlant amb uns que'n deien mal. Aixís com deia sellos, are diré segells.

C. P. — He oït una missa agenollada, pregant per els soldats morts en terres africanes. A un pobret he fet almoïna.

He explicat l'esperit dels Pomells a una persona que ho ignoraba. He llegit una poesia catalana.

T. S. — A un pobre necessitat he fet una almoïna. He resat per l'ànima del Sant Pare i per l'elecció del nou Pontífice.

He anat dos dies a combregar pregant per la prosperitat de Catalunya, i demanant a Deu una benedicció pel fundador dels Pomells i per la digna directora. He escrit dugues cartes i llegit uns fullets en català.

M. P. — He combregat perquè es formi la Lliga del Bon Mot. Die el Rosari cada dia a intenció del Pomell.

He cantat Els Segadors. He llegit un llibre català.

A. S. — He resat una part de Rosari a Madona Santa Maria de Ripoll, demanant-li beneïxi nostre

Pomell. Per les intencions de la Junta del nostre Pomell, he ofert una comunió.

He corretgit una carta escrita en català defec- tuós. D'un llibre pietós escrit en català, n'he llegit un capítol.

R. P. — He pregat perquè Santa Maria beneixi els Pomells de Joventut. El meu berenar l'he donat a un pobre.

He llegit «En Patufet». He cantat dugues can- çons catalanes.

C. P. — He combregat pregant per els soldats que lluiten al Marroc. A un pres, l'he visitat i l'hi he fet caritat.

He deixat llegir «La Ventafocs» a una nena que no la tenia. Aprenc amb entusiasme l'Himne dels Pomells de Joventut.

Pomells de Joventut; ço és, pomells de vida, d'energies, d'activitat; agrupament de cors joves compenetrats d'un ideal; esperits pletòrics de foc, de foc sagrat de Fè i de Patria.

Eus-aci amigues la nostra tasca.

La finalitat nostre, no és la de romandre aturats en el sol acompliment de nostres deurers, cal fer més, cal ésser ardides, cal treballar, cal aportar tot l'esforç, perquè nostre pomell encengui amb flames de fè tots els cors que jauen lassats per la inercia, incredulitat i indiferència.

Amunt els cors ardits «Per Deu i per Cata- lunya».

Enquesta per les pomellistes

Considerant que, al ensemps que purificar la sentimentalitat, l'Obra dels Pomells abarca també l'intellectualitat, factors aïslats, però que integren la personalitat ben equilibrada, si han sigut educats sens desnivellar-se, creiem convenient obrir una enquesta a les planes del BUTLLETÍ, convidant-hi a cada pomellista, a més d'algun altri treball escrit, per sencill que sigui.

Vos preguem, doncs, emitiu vostre jut respecte el concepte que vos mereix el primer dels pecats capitals — La Superbia — o be la virtut contrapo- sada — La Humilitat. Anoteu un pensament d'una o altre, seguint els dictats de vostre cor, que'l cor bondadós després d'encomanar-se a la Verge, par- la amb veu que commou i fa sentir als esperits més endurits, encar que'ls acadèmics de la llengua pu- guin fer-hi la crítica. L'anhel d'aital expansió, més que de vanitat, serà d'humilitat, car vostre exemple servirà d'estímul a les companyes, i tot fent feina de virtut, en farèu de catalanitat.

Noves

✿ En veurer llum, plau-nos adressar desde aquestes columnes una sincera salutació a nostres confreres.

Nostre actuació serà netament basada en el formós i espiritual lema dels Pomells, per ço ens serà grat acceptar totes aquelles idees en obres que amb comunitat de sentiments, sien afines a nostre sentir.

Per això preguem a Deu que nostre pas per lo ample sia fecund.

✿ Amb la medalla de Santa Maria de Ripoll, cada una de les Pomellistes ha donat més relleu al llacet que unirà els cors de la Joventut Catalana amb els amors de Fe i Pàtria.

✿ El Papa Benet XV es mort!

L'Apòstol infatigable de nostre Religió, dotat de atributs sobrenaturals de bondat i sabiduria; el qui era anomenat el Papa de la Pau per els seus treballs encaminats a contenir la lluita fratricida d'Europa, es mort!

Totes les pomellistes, com bones cristianes i bones catalanes l'encomanaran a Deu en les seves oracions pregant perque un dia el poguem retrovar en el Cel.

✿ Nostre Pomell resta altament agraït de les mostres de simpatia rebudes, ja per mitjà de la premsa, ja particularment, totes elles ben encoratjadores. Desde el BUTLLETÍ els remerciem a tots, el be que fan a la Religiosa Catalunya. Així mateix agraïm la cooperació de tantes famílies que contribueixen amb son esforç moral i material, a l'efectivitat de nostres expansions cristianes i cíviques.

✿ Ha sigut nomenat President Honorari de nostre Pomell, el seràfic fundador dels Pomells de Joventut de Catalunya, en Josep M.ª Folch i Torres, qui te promès llur assistència a la solemnitat de la Gran Festa del Pomell.

✿ Amb motiu de descobrir la plàca d'un nou carrer amb el nom escaient de «Carrer dels Pomells de Joventut», segons acord del Magnífic Ajuntament de Molins de Rei, els Pomells «Català» i «Corona de Roses», han tingut l'amabilitat de remetre al nostre Pomell un programa de les festes amb que commemora la Vila, tant atractivol aconteixement, tot convidant-nos a pendre-hi part, quina finesa coralment agraïm, tot desitjant-los-hi vida llarga i profitosa per a poguer honorar a Deu i a la Pàtria.

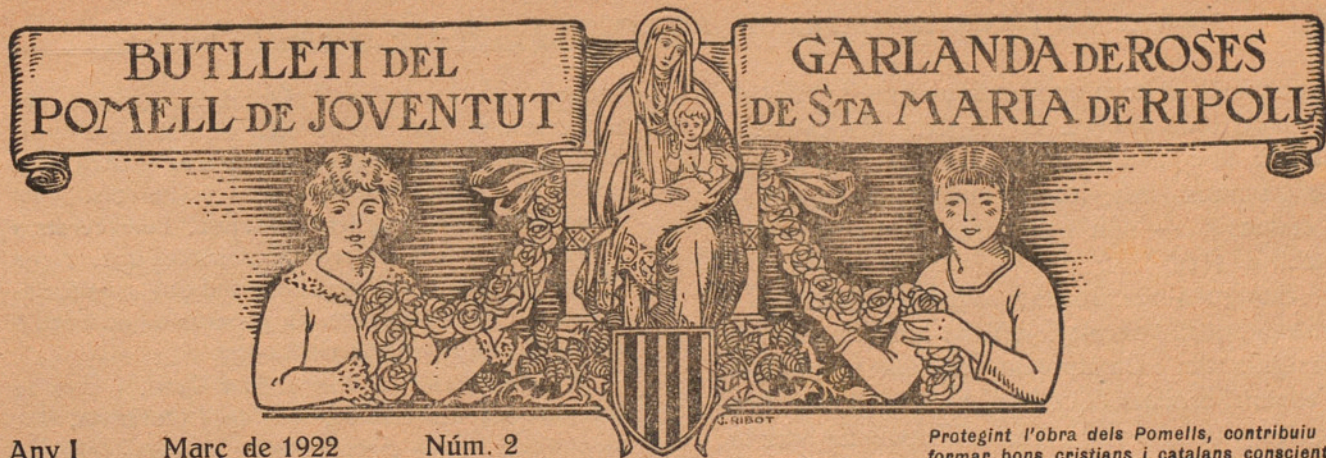
✿ El dissabte 14 de gener, com a acte inaugural, les doncelles que integren el Pomell, oïren una Missa al altar de Santa Maria de Ripoll, per a implorar del seu Fill Santíssim la Benedicció Divina, mentres li feien de cada cor un Sacrari d'amor. Acte seguit i en col·lectivitat, anaren al Besa-mans de la Verge. Aixís es fonamenta una Gran Obra.

✿ El desconsol que aclaparaba a l'Església amb motiu de la mort de Benet XV, ha sigut mitigat; i son aquelles mateixes campanes que fa pocs dies ferfen els aires amb sos fúnebres tons, quines are omplen els cors de joia, celebrant la elecció del continuador de Sant Pere.

Es el Cardenal Monsenyor Ratti, Arquebisbe de Milàn, qui Deu ha designat per a que el representés, amb el nom de Pius XI.

Nosaltres, Pomellistes totes, preguerem al Altíssim perque els dots d'intel·ligència del nou Pastor, portin a n'el cor dels homes la Fe dels Apostols de Jesucrist.

Any I

Març de 1922

Núm. 2

Protegint l'obra dels Pomells, contribuïu a formar bons cristians i catalans conscients

CONVERSES FAMILIARS

- LA BONDAT -

De les pràctiques del bé, en deriva la bondat. La bondat és la voluntat constant en el ben obrar, amb el fi de millorar-se per a assolir la felicitat que Déu té promesa en l'Eternitat.

Les obres bones anotades amb tota cura per vosaltres, volgudes pomellistes, institueixen en el vostre ésser, un costum esdevingut hàbit — repetició imprescindible — tan integral, que enmotlla en vostra voluntat, el caràcter.

No creguéssiu que la bondat predisposa a la feblesa, sinó tot al contrari; ja que siguent norma de conducta el ben obrar, ni fins a l'heroïsme, permet, sigui per ningú trepitjada: és humil, la bondat, però jamai consent sigui ofesa en sos atributs de dignitat. ¿Què, sinó la bondat, infundí valor i serenitat a la Mare dels Macabeus, acceptant sens immutar-se els rigors

d'un martiri heroic, si ell li obría nous horitzons, allà, en les regions de l'Infinit?

La bondat, imprimeix en el cor, un segell de virilitat, tinguent per companya inseparable la sinceritat: jamai la mena l'ironia, i serva en l'esguart — únic veïcle de les interioritats pregones a l'exterior que ens rodeja — aquell encís, espill d'una formosor inconeguda, que escampa la ditxa a mans plenes, per necessitat, semblant arreu, llevors del bé; llevors que, per poques que fructifiquin, Déu les beneïx, i a l'altre món recompensa amb el cent per ú — segons expressió divina.

¿Com no serà, doncs, bona, la pomellista, si en son breviari, va anotant les bones obres envers Déu i la Pàtria i que al rellegir-les li recordaran a tota hora el camí del deure quan, per dissort, es desvii d'ell?

Tinc la certesa de que amb ben poc esforç — com l'arbre petit a l'èmpelt — arrenqueu del vostre cor el Jo imperatiu per posar-lo al servei de la Fe i de la Pàtria, en ses virtuts tant preuades.

Un conçell en hora oportuna: un mot de consol: el perdó d'un greuge: el respecte als conssemblants: la compenetració i afinitat de sentir amb els germans, fills, tots, d'una mateixa Mare — Catalunya, — són actes que mereixen beneplàcit de Déu.

Sapigueu ser bones, volgudes doncelles, i fruïreu aquell benestar, aquella conformació als desigis de l'Omnipotent, aquella tranquil·litat d'esperit, brollats al caliu d'una consciència ben equilibrada, que vos permeterà conviure amb la veritable felicitat; ditxa que brillarà, més resplendent encare, en l'instant suprem del trànsit a mellor vida; ja que és prou coneguda la dita: Tal la vida, tal la mort.

RAIMONDA JOFRÉ DE CASALS

Per a solemnitzar la crescuda dels Pomells fins a 400, a l'Església de Santa Anna al matí, i al Palau de la Música a la tarda, es celebraren festes religioses i cíviques de les que copiem de «La Veu de Catalunya».

L'ACTE RELIGIOS - LA CAPUTXETA BLANCA

«Començà a dos quarts de nou de matí, a l'església de Santa Anna. A corrúa feta hi entraven les gentils damisel·les «pomellistes», que en ésser al cancell cobrien llurs bells caparronets amb la xamosa i catalanesca caputxeta blanca. Els vaillets ardits hi anaven cofats amb la llegendària barretina vermella, que en entrar al temple es posaven damunt l'espatlla. Els del Pomell «Tot amor» enlaira-ven la bandera de la Pàtria.

L'espectacle que presentava el temple era enci-

sador. Tota la gran nau, plena de gom a gom, era una estesa de blancor de més de mil caputxetes, com si hi hagués caigut una espessa nevada, que covés les llavors d'aquells cors juvenívols. A un costat, les roselles de les barretines. I arrecerats a les parets, una renglera de patriotes que, plens d'emoció, admiraven aquella grandiosa manifestació de la nostra juvenesa, la generació que truca a les portes de la vida de Catalunya.

A l'altar major, a dalt el Sant Crist, i sota la sobirana de Montserrat, la Verge Moreneta, damunt d'una penya embolcallada, amb una draperia de les quatre barres i al costat la bandera del Pomell «Tot Amor» i el presbiteri amb plantes ornamentals.

Celebrà missa el reverend mossèn Delfí Tuset, conseller del Pomell «Amics dels vells» i predicà fervorins preparatoris el doctor Josep Homs, prevere, conseller del Pomell «Camperoles de Sant Pere», de Terrasa.

Al moment de la Comunió, el celebrant fou ajudat per dos sacerdots més i el sagrat convit va durar més de mitja hora.

Els Pomells dels Escolapis, de la Protecció a la Infància i els «Nois i noies», dirigits per mossèn Joan Casanovas mestre de capella de l'església de Sant Francesc de Paula, durant tota la missa cantaren: «Quan Jesus sofria», d'En Millet; «Bon Jesús: on vos estau?», d'En Gibert; «Al cel blau» d'En Millet; «Adoro te devote», (gregorià) i «Christ venç», de mossèn Romeu; «Virolai», de mosèn Rialp, i «Salve» (gregoriana.)

El Pomell de Joventut «Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll» també festejà aital aconteixement amb Comunió i Missa a l'altar de Santa Maria, la Protectora i Advocada del Pomell, quins Ulls tant misericordiosos esguardaven radiants de glòria, la Garlanda simbòlica, a ses plantes.

ENQUESTA

DE LA SUPÈRBIA I LA HUMILITAT (1)

- La humilitat plau a Déu i enalteix a l'home.—P. S.
- L'únic camí que porta al Cel, és la Humilitat: per això Jesucrist s'humilià de tal manera que volgué ésser el més despreciat del món, a fi de gorir la llaga del nostre orgull.—A. P.
- Tant agrada a Déu la Humilitat, com degrada a l'home la Supèrbia.—D. C.
- La Humilitat és principi de tot bé; i origen de tot mal és la Supèrbia.—R. P.
- La Supèrbia fou el fonameut del pecat que llançà del Paradís a nostres primers pares, per anatema del Creador.—E. C.
- Amiga pomellista: Si ets bona, pensa que els altres son millors que tu, a fi de conservar la Humilitat.—M. P.
- Digué el bon Jesús: «Tot aquell que s'humilia serà enlairat; i el que s'enlaira, serà humiliat».—M. F.
- El que per cobardía o maldat, deixa d'emplear els mitjans necessaris per a fer-se veritablement humil, sempre es sentirà descontent de si mateix; i a més de ser insoportable als demés, correrà el perill de perdre's eternament.—J. P.
- Es tant necessària la Humilitat, que sens ella, tota altra virtut resulta migrada. La Humilitat, segons diuen els Sants Pares, és el fonament de totes les demés.—C. S.
- Si de Déu i del pròxim - vols ésser amat
sia sempre ton hàbit - la Humilitat.—A. M.
- Una ànima humil pensa ben poc en el bé que fa, i menys en els elogis que reb. Ella no ambiciona res de ço que distingeix; i si és cridada a fer grans coses, hi va enmantellada de modèstia; defuig de popularitat, i en l'oblit s'hi troba a pler.—A. S.
- ¿Com no ens humiliarem nosaltres, que no som més que cendra i pols?—C. P.

(1) Per al pròxim nombre s'ou convidades a concentrar vostra atenció, per exposar després, respecte l'Avaricia o Lliberalitat.

Tota virtut i tota santedat, per estar ben fonamentada ha de ser edificada sobre la Humilitat; sens ella poc o res valdrén les demés virtuts.
M. P.

- La Supèrbia allunya del qui la usa, la gràcia del Cel, corrent perill de condemnar-se.—A. C.
- La millor Humilitat és la que millor sab fer-se estimar de Déu i del pròxim.—M. S.

Simbol de humilitat

Violeta, violeta;
la flò xica, la morada;
la que embaumes de perfums
tota la plana i muntanya;
la d'exquisides beutats;
la més gentil bosquetana;
la que reina de les flors
un jorn, Flora, et proclamava;
— ¿per què en setial d'honor,
en mig de roses i palmes,
no esguardes, amb magestat,
a les flors que't son germanes?
¿per què si tants atractius
pròdiga natura et dava,
deixes de mostrar arreu
ta gentilesa i ta gràcia? —
— Per què de totes mes joies,
perquè de totes més gràcies,
la Humilitat i Modèstia
són per mí, les més preuades.
.....
En les afraus d'aqueix mon,
vulga Deu, noies aimades,
sia vostre cor humil
com la viòla boscana.

R. J.

Recull d'Obres de Pietat i Catalanitat

Del Pomell en col·lectivitat

Missa i Comunió per a commemorar la constitució dels 400 Pomells. Per a contribuir a l'Obra de les Santes Missions en pro de l'Infància, establir una almoina voluntària entre les pomellistes.

Encapçalar les lleires amb el signe de la Creu i les quatre barres. A l'oïr una blasfèmia dir en veu alta: «Alabat sia Deu».

De cada flor individualment

M. F. — Per a que compleixi sempre com a bona pomellista he resat una Salve a la Mare de Déu. He fet caritat a un pobret esguerrat.

A sant Jordi li he fet almoina ab intenció del Pomell. He llegit l'Amfora.

E. C. — Vaig enviar cinc cents segells per a les Missions. He saludat a una família de la qual en tenia alguns greuges rebuts.

Davant la Verge Santa Maria de Ripoll he pregat de tot cor per la prosperitat dels Pomells. He resat el Sant Rosari en sufragi dels pomellistes difunts.

M. N. — He acompanyat a un ceguet. Pels nens xinets he donat una almoina.

En lloc de dir «sello» dic «segell». Llegeixo un llibre català.

T. C. — Vaig portar un braseret de foc a un pres. He oït una Missa per les ànimes del purgatori.

He resat el Rosari al Patró de Catalunya. Resem cada vespre el parenostre amb el nen.

R. P. — Ensenyo doctrina cristiana a una secció de nenes. He desagreguat a Jesús Sagramentat per lo molt que l'ofenen en eixos dies de Carnestoltes.

Perquè Catalunya s'alliberi de renegaires he fet fervents prec. Faig pràctiques d'escriptura catalana.

A. S. — He practicat un acte de caritat. Un acte de paciència.

He dit mots ben catalans, en lloc d'altres que no ho eren tant: «encís» i no «encant»; «esguard» i no «mirada», etc. He cantat l'himne dels Pomells.

A. B. — Tenia una cosa que m'agradava molt i vaig dar-la a la meva germana. He anat cinc dies a fer la visita al Santíssim.

Al meu germà li deia Pepito, i are li dic Josep. Llegeixo «En Patufet» i el «Violet».

R. P. — Vaig ajudar aixecar a un nen que havia caigut. Tenia deu cèntims per a comprar caramels i en vaig fer caritat.

Llegeixo una obra d'en Josep M.ª Folch i Torres. En lloc de dir «gracies» dic «mercès».

R. C. — Reso tres Ave-Maries tots els vespres a la Mare de Déu pel Pomell. He donat una taronja a un nen pobre.

He oït una Missa per als soldats de l'Àfrica. Vaig a la Salve amb molta devoció.

T. S. — He fet la visita al Santíssim. M'he abstingut de fer una cosa que en tenia moltes ganes, oferint aquesta petita mortificació al Bon Déu.

A diferents persones he avisat que s'ha de dir «baixador» i no «apeadero». He llegit dos capítols d'uns escrits catalans.

D. P. — He ofert una Missa per la prosperitat dels Pomells. Una almoina pels nens xinos.

M'he corregit de paraules castellanitzades. Llegeixo molt en català i resó en català.

C. B. — Faig els set Diumenges a Sant Josep. He resat un pare-nostre a la Verge Maria per la prosperitat dels Pomells.

En lloc de «Carmeta» em faig anomenar «Carme». A la meva germana li deia «Anita» i are li diré «Agnà».

D. P. — He fet almoina a un pobre vellet. Companyia a una malalta.

He cantat una cançó catalana. Vaig tots els disabtes a la Salve i Besa-Mans.

C. G. — Prego a la Mare de Déu per tal de que desaparegui la blasfèmia de Catalunya. A una que va molt poc a Missa he lograt fer-li prometre anar-hi més sovint.

A una persona que no entenia el significat del Pomell li he explicat. Reso a la Verge Maria per a que beneixi al fundador dels Pomells i a nostra digníssima consellera.

C. P. — He ofert una Comunió per la conversió dels pecadors. He assistit a les funcions religioses

en desagreuqe a Jesús Sagramentat per lo molt que l'ofenen en aqueixos dies de Carnestoltes.

He llegit «En Patufet». A Sant Jordi he pregat per tal que cada dia es propaguin més i més els Pomells.

A. C. — Cada cop que he sentit tocar les hores he resat l'Ave-Maria. Procuo cumplir com a bona pomellista.

He llegit l'Història de Catalunya.

C. F. — He pregat a Déu per la santetat dels seus ministres. He oït una missa agenollada.

He demanat a la Verge Santa Maria de Ripoll desterrés la blasfèmia de Catalunya. Per enfortir el meu amor al Pomell he llegit «Garba».

C. C. — He fet almoina a un pobret. A una donzella li he explicat lo que és el Pomell, i ara es pomellista.

He llegit un llibre català. Cantat l'Himne dels Pomells.

A. F. — A fi de que no fos trepitjat he collit un troç de pa del carrer i l'he besat. — A una nena que havia caigut l'he ajudada a aixecar-se.

Llegeixo fulls del bloc Manelic. He cantat cançons catalanes.

J. P. — A una pobra velleta mancada de forces l'he ajudada a rentar la roba. Per desagreujar al Bon Jesus en eixos dies de disbauxes carnavalesques, he anat a combregar tota la setmana.

He demanat a la Mare dels Catalans, la Moreneta de la Serra, que ens fassi la mercè de poguer nos reunir ben aviat a la Santa Montanya en celebració de l'ansiada festa dels 500 Pomells. He conseqüit que una noia ingressés al Pomell.

D. B. — A una nena pobreta l'hi he donat un vestidet. He fet almoina pels nens xinets.

Deia una oració en castellà i ara la dic en català. En lloc de dir «pararayos», diré «parallanps».

M. N. — He ofert una Comunió pels soldats morts en terres africanes. He assistit a la Comunió del Pomell.

M'he corretgit de mots castellanitzats. Estudio amb gust la gramàtica catalana.

He baixat de l'acera per fer pas a un pobre velle. Prego a nostra Madonna per a que totes les pomellistes poguem acostar-nos a la Sagrada Tau-

la cofades amb la xamosa caputxeta.

Oferir una Comunió per a que Déu conservi molts anys la vida d'En Folch i Torres. A una amiga li he fet veure com l'Obra del Pomell no és cap partit polític.

R. S. — He fet caritat a un pobre. Vaig assistir a la Comunió del Pomell.

He comprat l'Amfora, Llegit «En Patufet».

D. C. — M'he abstingut de menjar un dolç. Deu cèntims que m'han donat per gastar, n'he fet almoina.

Faig els Set Diumenges a Sant Josep per a que patrocini el nostre Pomell. He deixat «L'infant que no sap son nom».

C. P. — He donat unes sabates meves a una nena pobreta. Prego al Bon Deu dongui molts anys de vida a nostra aimada Consellera.

En lloc d'anar al cine he ballat sardanes. A una nena que no en sap, li ensenyo de ballar sardanes.

M. P. — He empleat una tarda escrivint per al Pomell. Procuo mortificar-me per desagreujar al Bon Jesus per les moltes ofenses que reb en eixos dies de Carnestoltes.

He fet ingressar una nena al Pomell. A la Verge Santa Maria de Ripoll li he pregat estengui el seu mantell sobre Catalunya i la fassi reflorir com en altres temps.

M. C. — He donat una almoina per a la santa Missió. He fet la visita al Santíssim.

Llegeixo en Patufet. En lloc de dir «adios» diré «adeu».

A. S. — Totes les obres bones que he fet durant el dia les he ofertes per als nostres germans que lluiten a l'Àfrica. En desagreuqe dels greus pecats que es fan en aqueixos dies de Carnestoltes he resat una part de Rosari.

He repartit fulles del «Foment de Pietat Catalana». En lloc d'una novel·la, he llegit un tros de la Història de Catalunya.

C. C. — Vaig dar el meu berenar a un pobret. M'he llevat tota la setmana aixís que m'han cridat. Vaig traduir en català un escrit castellà. He ballat una sardana.

A. P. — M'he estat agenollada durant la Missa per tal de donar els cèntims a un pobre. Per la Jun-

ta del nostre Pomell i socis protectors, he ofert una Comunió.

A Sant Jordi he resat per a que tots els fills de la terra Catalana siguem bons cristians i patriotes. He fet ingressar dugues amigues al Pomell.

R. C. — He demanat a Nostra Dona de Ripoll que prompte arribem als cinc cents Pomells. Al tocar hores he saludat a la Mare de Deu dient-li l'Ave-Maria.

M'he corregit de mots castellanitzats. He cantat l'Himne dels Pomells.

C. S. — He pregat a la Verge Santa Maria de Ripoll es digni beneïr nostre Pomell. A les ànimes del Purgatori, he aliviat amb una Missa i Comunió.

Al meu germanet he ensenyat d'escriure una carta. He combregat i oït Missa en desagreu de les ofenses que es fan en eixos dies de Carnestoltes.

M. C. — He fet caritat a un pobre vellet. He assistit a la Comunió del Pomell en celebració dels quatre cents Pomells.

Una oració castellana l'he traduïda en català. Llegeixo la Historia de Catalunya.

M. S. — He descompartit baralles entre dos nens. Ofert una Comunió per una greu malalta. He resat tres Salves a la Verge de Montserrat per a que coroní nostres anhels. Prego a Sant Jordi per a que l'Obra magna del Pomell entri dins el cor dels catalans.

A. M. — He meditat llarga estona sobre la biografia d'en Balmes. A l'eixir de Missa i demanarme una pobreta una estampa, li he ofert la que més apreciaba.

He llegit l'Amfora. A una nena li he llegit una poesia catalana.

M. C. — He fet almoïna a un pobret. He pregat a la Verge Maria nostra Mare protegeixi el Pomell.

A dos nens que es barallaven, els he posat les paus. He cantat una cançó catalana.

E. M. — En mes oracions m'he recordat de les Pomellistes que han mort durant l'any. He procurat estar ben quieta a l'Església per donar bon exemple a ma germaneta.

Estudio la gramàtica Catalana. He cantat «Els Segadors».

Transcrivim d'Amfora: «El P. Gregori M.ª Sunyol, Prior del Monestir de Montserrat, ha terminat, i està a punt de sortir de les premses del Monestir, un llibre destinat exclusivament als Pomellistes sota el títol «Eucologi dels Pomells».

Serà aquest llibre com l'Àngel bo dels infants i dels joves, que els acompanyarà sempre, inspirant-los curtes i propiades invocacions i consells; que els ajudarà a seguir devotament i sense cansar-se la santa Missa i fins a cantar-la i tot. Estimularà eficaçment la devoció a la Regina de Catalunya i al Patró sant Jordi, a qual fi els hi oferirà escaients pregàries ja tradicionals en la nostra terra. Continuarà la Visita espiritual a la Verge de Montserrat, Salve, Virolai, cant del Rosari popular gregorià, etc.».

«*Pomells de Joventut, ço és, Pomells de vida*», deia el primer nombre del nostre Butlletí. Sí, repetim-ho: *Pomells de vida; de vida cristiana, de vida catalana*.

Ripoll és el bressol de nostra Fe. Ripoll és el bressol de nostra Catalunya, i dintre son sí, vibren encara sentiments i records que a no trigar re-floriran com en temps de la Reconquesta, amb vida santa, vida sagrada, vida catalana, amarades d'amor abnegat, sens barreja d'egoisme: l'amor a Deu i al pròxim per amor a Ell.

Amigues meves; volgudes pomellistes, ¿no cerquem el nostre propi perfeccionament, no cerquem la veritable virtut? Dones guerra al món, al dimoni i a la carn, que malmeten la nostra ànima. Encenguem amb el nostre bon exemple aquestes llars que són apagades: sembrem bona lleïvor; la terra es presenta ufana, i grossa serà la cullita.—M.

Noves

✿ L'admirable portada que d'avui endavant encapsalarà nostre BUTLLETÍ, s'és ofrendada per En J. Ribot, l'eximi artista, els mèrits del qual no hem pas nosaltres de ponderar després d'haver-ho fet les més autoritzades plomes de nostra terra. El bell gest d'En Ribot, ha curullat la mesura de nostres il·lusions. Ben humils serventes de l'ideal en que s'inspira, veurem en la portada del nostre BUTLLETÍ l'espill de nostra Mare, la Estrella guadora del nostre esdevenir.

Aixis mateix, un deure de gratitut envers el celebrat mestre compositor, En Ramon Serrat, ens obliga a testimoniar-li nostra reconeixensa per la seva abnegació i patriotisme, posats incondicionalment al servei del Pomell. L'entusiasme del Mestre Serrat envers la nostra Institució, queda constata-da després de haver armonitzat, de la manera que solament ell sab fer-ho, la poesia del primer nombre del nostre BUTLLETÍ. Si l'Obra dels Pomells no fos una gran obra, no inspiraria certament, als nostres artistes les concepcions més celebrades; l'exemple que ens donen, deuen aprofitar-lo les joventuts de Catalunya que aspiren a llur perfeccionament i consecució de l'ideal que ha de deslliurar la Pàtria.

✿ Amb tota satisfacció ens assabentem d'haver-se constituït un Pomell de nois en nostra aimada Vila. Tot donant-els-hi l'enhorabona, els encoratgem a treballar amb l'Esperit dels Pomells a fi de poguer ser els més bons cristians i millors patriotes. Considerant-nos tots els pomellistes, germans, perquè bateguen en nostres cors els dos grans ideals, Déu i Pàtria, els brindem les columnes del nostre BUTLLETÍ, sempre col·laborant-hi en pro de la finalitat de la Institució.

✿ El dia 25 o 26 del corrent mes tindrà efecte, si a Déu plau, la solemnitat de la inauguració oficial dels Pomells, amb assistència del amic de les Joventuts, En JOSEP MARIA FOLCH i TORRES, Fundador dels Pomells.

Si res entrebanca els bons propòsits que ens animen, tant les festes religioses com patriòtiques, seran reflexe de nostres sentiments, envers Déu i Catalunya. D'unes i altres, oportunament en seran repartits programes.

✿ Havíem promès publicar com a prova d'agraïment els noms dels que protegeixen materialment nostre Pomell; més davant les raons de delicadesa d'alguns d'ells, ens abstenim de fer-ho, no sens deixar de constar emprò, nostra mes sincera reconeixença per l'Obra meritòria a que col·laboren. Que Déu i la Pàtria els ho tinga en consideració.

EXTRACTE DE COMPTES

ENTRADES

De les pomellistes . . .	55 pessetes
Dels socis protectors. . .	35 »
Cobrades. . .	90 pessetes

SORTIDES

Per Missa i lluminaries.	12	pessetes
Al Directori per l'obra dels Pomells. . .	5	»
Per l'Himne dels Pomells i nombres endarrerits.	2	»
Per 40 «Esperit dels Pomells»	6	»
Per cinta llacets	11	»
Paper i llibretes	3'50	»
Certificats i segells	2'50	»
A Llorenç Bonet, segons factura	40	»
Pagades.	82	pessetes

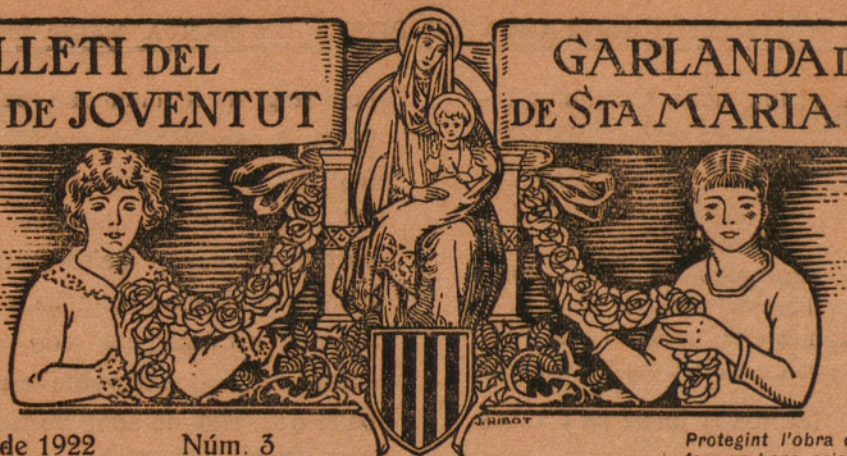
RESUM

Cobrades	90 pessetes
Pagades.	82 »
En caixa	8 pessetes

BUTLLETI DEL
POMELL DE JOVENTUT

GARLANDA DE ROSES
DE STA MARIA DE RIPOLL

Any I

Abril de 1922

Núm. 3

Protegit l'obra dels Pomells contribuïu a
formar bons cristians catalans conscients

CONVERSES FAMILIARS LA VEU DEL MESTRE

Armoniosa com el cant del rossinyol; plàcida com somni d'infant; sincera com l'imatge reflectida pel mirall, és la Veu del Mestre.

Vosaltres n'haveu pogut capir tota la delectança d'aqueixa Veu paternal, aimades pomellistes, i jo no dupto pas, que cada una de ses paraules, haurà portat a vostre cor un devassall de tendresa, fortitud de sentiments; car jo vegí en vostres ulls, llàgrimes de joia, i vostre rostre transfigurat per l'emoció: i oï de vostres llavis, comparar el goig immens de la vostra ànima, a la diada de vostra Primera Comunió. Ben-haja, qui, aixís, amb sa Veu, sapigué remoure lo sublim, dintre lo mes sublim, que vostre cor bondadós tanca. Be mereix les mostres d'agraïment que, com a pare, no li regategen

els pares, i com a Mestre del sentiment, no li escatimen sos deixebles.

Oh! Si tota la terra n'estés ben assaonada d'aquesta sentimentalitat que atresora l'ànima exquisida i senzilla de En Josep M.ª Folch i Torres! Certament, no foren necessàries les fronteres que barren les nacions; ni la guerra — negació del amor — enterboliría en mal hora la pau dels homes.

Propagueu-la; i sobre tot, sentiu-la la Caritat, la Llei de l'amor, basada en els ideals Déu i Pàtria, — de que vos parlà el Gran Mestre, — que ella sola, reconquerint voluntats, bastarà per a que es vegi coronada, l'esperança que alena tot un Poble.

A treballar, doncs, donzelles heroiques, per enaltir la Religió i a la benaurada terra catalana, signada pel plorat Bisbe Dr. Torres i Bages, de gloriosa recordança, com digué el Mestre. Tingueu la certesa de que quan la blasfèmia i les modes indecoroses siguin foragitades de nostres llars, i en son lloc proclamada senyora i

majora a la excelsa Virtut; quan Catalunya esdevingui ben catòlica, allavors serà arribat l' instant de saludar-la triomfants amb el cant de nostre Verdaguer:

.....
 «Lo teu present esplèndit, es de nous temps aurora: tot somniant fulleja lo llibre del passat; treballa, pensa, lluita; més creu, espera i ora. Qui enfonça o alça'ls pobles; és Déu qui'ls ha creat.»

RAIMONDA JOFRÉ DE CASALS

EL MARTIR DEL GOLGOTÀ

Mireu-lo. Resignat i humil, avança vers al cim del Calvari, mentre ses dolces espatilles sostenen la feixuga Creu on deu ésser crucificat. Son rostre s'és amarat de suor; sos ulls, tant bondadosos, resten laços de tristesa per tanta ingratitud; rendit per decandiment d'esperit, més que per la fadiga corporal, frontolla,.... no pot més;.... cau tres cops en terra, i ni un plany ix de sos llavis divinals. I el poble deïcida l'empeny i el maltracta; el poble, que ahir l'aclamava amb llorers i palmes, i avui amb follia cega va a consumir el sacrifici mai igualat des del temps hagut i per haver.

Oh!.. Detureu vostra cursa, multituds inconscients, i contempleu, un instant tant sols, a Jesús

i un raig de fe lluminosa penetrarà en vostra pensa i esvaïrà l'ofuscació que vos aclapara fent-vos vagar entre tenebres: veureu que és el Fill de Déu, a qui ultratgeu, i la vergonya que enroigirà vostres galtes, vos llançarà a ses plantes confosos i penedits, demanant-li un perdó que pròdigament vos serà condonat..... Més..... no: que el poble crudel, te set: vol rebajar-s'hi, amb la sang puríssima de l'Innocent, de la Víctima predilecta de ses ires: s'hi delecta en fer més intensa l'agonia de Jesús, fent-li saborejar fel i vinagre quan Ell, isolat, sanglota de la set d'amor dels homes.

I el sacrifici cruent es porta a terme. Retruny la Naturalesa; s'extremeixen les pedres; fuig la llum, i la fosca més pahorosa engoleix la terra. «Consumatum est».

.....
 Oh! Plorem i preguem, ànimes sensibles, al desgranar el rosari de la Passió del Salvador; i pensem que li reproduim els sofriment cada volta que l'ofenem. En reparació dels greuges que reb, ¿no podríem fer alguna mortificació durant les tres hores de sa agonía? Si Ell, tot ens ho donà, no li donarem nosaltres quelcom?

ENQUESTA

DE LA AVARÍCIA I LLIBERALITAT ⁽¹⁾

L'avar no pot oïr la veu de la caritat, i es capaç de tota acció baixa i ruí.—M. P.

Sigues dispresa de lo mundanal i conqueriràs tresor eternal.—E. C.

L'amor als bens materials ens aferra a aquesta vida: la lliberalitat ens aferra a l'altra.—D. C.

Benaurat l'home que està envolcallat amb l'esplendorosa lliberalitat car de Déu i dels homes serà sempre apreciat.—J. P.

La caiguda de Judes ens manifesta quin mal tan gran és l'avarícia. Ella va ésser la causa de la traïció d'aquest apòstol, de sa hipocressía, de sa desesperació, de son suïcidi, de sa eterna condemnaió i de la mort de Jesucrist.—A. S.

Tant sols de les virtuts n' havem d' ésser avars, car elles son tresors de vida eterna.—M. F.

L'ambició i l'avarícia dels homes, són les fonts dels més greus infortunis.—M. P.

Perseguir quelcom amb un ardor immoderat, en aixó consisteix l'avarícia. Es un avar, aquell que desitja més de lo que necessita, diu St. Agustí.—C. S.

L'avar passa una vida frenètica, miserable, anguniosa, perquè es priva de tot per el plaer insòlit d'arreconar diners.—A. P.

L'avar és enemic de Déu. Fugim-ne, doncs, com de serp verinosa, car en son sí, hi n'fa tota malvestat.—A. M.

(1) Per la pròxima enquesta, exposareu un concepte respecte la modèstia o decència.

La Caputxeta

Dintre la caputxa,
dintre'l caputxó,
m'hi sento cofoia;
m'hi trobo millô.

L'esguart m'acompanya
a l'egregi altar;
ferventes pregaries
me fa mormolar.

No vol que'm distregui,
ni'm deixa parlar.
¡Oh, la caputxeta,
que devoció fa!

Per xo vull guardar-la
com preuat tresor,
i tant sols a Missa
lluir-la amb amor.

Són les caputxetes
gardenies i llirs;
lessamins i roses;
atmetllers florits.

Amb flors tant formoses
n'hem format un ram,
i a la Verge Mare
humils li ofrenam.

—
Dintre la caputxa,
dintre'l caputxó,
m'hi sento cofoia;
m'hi trovo millô.

R. J.

La nostra primera Festa

Festa de Fe i de Pàtria: Festa d'Amor. Vet-aci la raó de la nostra existència: vet-aci la característica de la nostra Festa Inaugural.

Dues soles paraules estaven als llavis de tots els Pomellistes; una mateixa voluntat espurnejava en tots els cervells; una doble amor batejava en tots els cors: Déu i Catalunya.

Perxò, l'ànima nostra se sentia en aquella diada, i se sent encara recordant-la, tota amorosida, tota curulla d'una dolça i suau felicitat, plena d'una joia inefable i que fa sentir-nos a tot-hora, un goig i un contentament tan intens i subtil alhora, qu'ens fa pensar ben sovintment en aquella dolça Pàtria, eternament feliç i ditxosa, de la Benaurança Eterna.

* * *

Al peu mateix de l'altar de l'Amor, i ja en plena possessió d'Ell, començà la nostra festa, que vol dir el nostre gaudir. I, així, com la Rosa de Mossén Cinto, corria riereta avall, corria també el nostre entusiasme fins omplernar-ho tot; llars, carrers i places, escampant arreu la flaire de l'amor a Déu i a la Pàtria, que dimanava dels nostres cors purificats i divinitzats pels Sagraments de la Penitència i Eucaristia.

Després de l'Ofici i a les onze del matí, reunits pomellistes i invitats en el lloc convingut, es dirigiren cap a rebre al Mestre i Director, en Josep M.ª Folch i Torres i, aquí sí que la Rosa de Mn. Cinto, va parar-se un moment, per exalar tot el perfum davant la presència del quí per la força del seu amor, ha sapigut captar-se les simpaties i l'admiraació de tot el jovent i infants de Catalunya. Les donzelles amb la seva blanca caputxeta, els joves amb

llurs demostracions d'entusiasme, i tots plegats amb un nutrit i unànim picament de mans, donàren la més cordial i germanívola benvinguda a l'il·lustre patrici, i demés representants del Directori, Reverent Delfi Tusset i l'infatigable secretari, Sr. Serra i Ustrell.

Arribada la manifestació al Monestir, fou saludada la Mare i Reina de Catalunya amb una Salve, cantada per tots els pomellistes i assistents. Acte seguit, es dançaren algunes sardanes que foren puntejades amb la natural satisfacció per la gentada allí congregada.

A la tarda el Sr. Folch i Torres i demés acompanyants, es dirigiren a la casa de la digníssima Consellera del Pomell de noies, on fou servit un esplèndid berenar, conversant Mestre i pomellistes llarga estona, fins arribada l'hora d'anar a fer una visita al gloriós i històric Monestir, actuant de *Cicerone* l'il·lustrat ripollès i cordial amic, En Tomàs Raguer.

A les nou de la vetlla, i al Saló d'Actes de l'Acadèmia Catòlica ricament adornat amb banderes catalanes i amb gran profusió de plantes naturals, va tenir lloc un gran festival artístic i musical.

Obrí l'acte, la pomellista Maria Francàs, llegint el discurs que en altre lloc reproduim. Fou molt aplaudida. «A la jove Catalunya» poesia llegida magníficament pel jove Narcís Serra. «Raimonda» sardana interpretada de la manera admirable que ja ens té acostumats la nena Nuria Serrat. «La sardana» poesia llegida per Maria Serrat. «Cançó trista», cantada per la nena Concepció Casanova i acompanyada a piano per la seva germana Rosa. La nena Maria Fort, es captà les simpaties de l'auditori amb el seu monòlec «Ingenuïtat infantil». L'«Ave Maria» cantada per Maria Ferrer i acompanyada per Rosa Casauova. «Poesia» pel jove Emili Passola. «La Salve i la Sardana» diàleg molt ben

interpretat i dit per les damiseles Josepa Palau i Maria Passola.

Tots foren molt aplaudits i elogiats.

«Quan jo em poso la cotilleta», cançó amb gestos per la Secció de Nenes i acompanyades per N. Serrat. I per final de la primera part el choral «Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll» lletra de Na Raimonda Jofré de Casals i musica del mestre Serrat, que fou molt celebrat.

La segona part fou dedicada a la representació del conte «La carta dels Reis» i la comèdia «Un crim frustat» d'En Josep M.ª Folch i Torres.

Aquí si que debem consignar la part artística de les nenes Teresa Campàs i Anifa Bonada. Val a dir que arribaren a commoure a l'auditori, i que siguen fortament aplaudides, aplaudiments, que foren aiximateix tributats, als demés interpretes.

«El crim frustat» feu riure de debò, i aplaudit força.

Començà la tercera part, amb la «Salutació» que en altra lloc insertem, bellament llegida per la Presidenta del Pomell de Noies, N' Eudalda Colomer, essent al final unanimitament aplaudida.

El President del Pomell de joves «Breçol de Catalunya» En Josep Moreno, llegí de la manera que ell sap fer-ho, el formós parlament «Exordi» que també publiquem. Fou merescudament aplaudit.

Després de parlar Mossen Delfi Tusset explicant l'obra dels Pomells i el gran bé que fan arreu de Catalunya, s'alça a parlar En Josep M.ª Folch i Torres en mig d'una xardorosa ovació que durà llarga estona.

Seria temerari volguer extractar el bell i gentil parlament d'en Folch i Torres. Perxò ni tan sols pretenim intentar-ho. Sols direm, que el seu discurs fou una veritable acció d'amor a Déu i a Catalunya. Fou tot ell un prodigi tal d'harmonia, que el bon oïent no li mancava sino un bocí de cor per a

sentir en aquell moment, les grans emocions de l'esperit, l'inefable delícia de la felicitat posseïda.

Certament hom és feliç escoltant la paraula d'en Folch i Torres. Que hi fa que a defora, potser a dintre mateix de casa, encara hi romanguin els filisteus d'ànima esquifida i raquítica, donant voltes a les seves preocupacions de rebotiga; que hi val que encare persisteixin els beocis en negar la puritat d'intencions de l'obra dels Pomells. Tot sentint a l'ilustre escriptor, se sent damunt la faç, l'alè vigoríssim del moviment salvador de la nostra terra, se pressent la força augusta de la fe i de la pàtria que parla per boca d'un seu fill predilecte, i es contempla a pler, l'onada salvadora de la Religió sacrosanta i la llibertat no molt llunyana de la terra catalana.

I nosaltres allí, rebiem una suau delícia evocant totes aqueixes coses, i l'ànima si sentia amorosida i les nostres mans s'ajuntaven per a picar de joia i les nostres boques entonaven «Els Segadors» i el nostre imaginar corria.....

Corria, riereta avall, com la Rosa de Mn. Cinto cap a viaranyes de llibertat i d'eternitat.....

Impressions

Quina dolça recordança quedarà sempre més en el meu cor. Certament que l'emoció del dia de la inauguració dels Pomells fou la més gran, el dia més feliç de la meua vida d'adolescent.

Quin lligam més germanívol enllaça tants de cors amb la formosa insígnia de Religió i Pàtria.

Malgrat fos per breus moments, Ripoll tornava

a ésser jove, triomfant, remembrat en ses gestes glorioses de il·lustres i ardits avant-passats.

Catalunya, dolça Catalunya, Patria immortal, llorer florit, avant, sempre avant; que tornaràs a ésser rica i plena, gran, ben gran.

La caputxeta, la humil, la modesta caputxeta, ornà nostres testes. Ella farà que les doncelles que l'honorem, siguem més virtuoses i recullides en el temple del Senyor: ella allunyarà de nostra indumentària aquelles modes capritxoses i exòtiques, doncs ella, que és tan pura i humil, jamai s'ajuntarà amb trajos indecorosos.

Jesús vingué aquell dia més content a nostre cor, perquè anàvem embolcallades amb la ben humil i catalana caputxeta blanca; i la Verge Maria estenia bondadosa son mantell perquè ens servís d'abrigall. Recullim-nos-hi sempre amb tan dolça Mare i serem valentes puix es nostre emblema Déu i Pàtria.

M.

Discurs llegit per la pomellista Maria Francàs

Honorable senyor:

La mare plorava i gemegava... La mare plorava en les ciutats populoses, i gemegava secretament i silenciosa en els rústecs llogarets i en les amples planures amarades de sol i d'aire; i els seus plors i els seus planys no eren pas oïts pels fills que tan estima encara.

Avui, la mare, comença a somriure. Entre sanglot i sanglot, sospireja d'esperança. El seu cor amantíssim, sent les inquietuts i neguits d'amor que s'agiten en el cor dels seus fills, i comença a somriure de jòia, i espera dintre poc, somriure explèndidament des del seu sitial d'honor.

La mare està arran de riure, magníficament, plenament en la muntanya montserratina.

Vetaci, honorable senyor, la vostra obra: Haver-nos portat l'alegria al cor de la nostra Mare: Mare de Déu i Mare Catalunya.

Veu's aquí també, el perquè de la nostra alegria, del nostre reconeixement, i del nostre gaudí en aquesta nostra festa d'avui.

Digneu-vos, doncs, honorable senyor, acceptar aquesta gratitud que tan fonament sentim per a vos i la vostra obra, tot demanant-vos ens la trameteu aixímateix a la nostra estimadíssima consellera i al nostre benvolgut mestre Sr. Serrat, els quals amb tant d'amor han fet seva la idea del vostre cor magnànim i bondadós, fent reviure en nosaltres, amb vehement intensitat aquella,

Dolça sabor de la pàtria
que la merla te en el cant
i la terra en lo que en brota
i les clarors de l'espai,
ara que 't saben mos llavis
no et voldria perdre mai.

HE DIT.

Al bondadós En Josep Maria Folch i Torres

Discurs llegit per la presidenta del Pomell de noies, Na Eudalda Colomer.

Es a vos, senyor, a qui van dirigides les meves senzilles paraules. Ja que no amb erudició, permeteu-me al menys, un esplai del cor, i penseu que ell és ressò dels sentiments de cada una de les pomellistes,

Vos admirem, senyor, i vos estimem, com són venerats i estimats els grans Genis de la Humanitat. ¿Com no amar-vos, si sou per nosaltres la SOCA miliaria que sosté incontables i tendres branquillons; la FONT aon s'hi abeuren assedegades més de 500 col·lectivitats aplegades de joves ardits i donzelles reflexives? La florida que haveu copsat, d'aqueixos estols de joventuts afines al vostre sentir, és la grana per vos sembrada; i nó, des de que la lluminosa idea dels Pomells alenà vostre esperit, sinó des de que vostre parlar dolç i enyoradís, reflectí en l'ànima dels infants fent bategar amb tendresa ignota, nostra sentimentalitat.

Vos, amb aquell llenguatge únic, ens haveu fet plorar: haveu sapigut fer-nos desvetllar en nostre ésser el desig de fer bé: car sempre hem vist en vostres «Pàgines viscudes», la virtut premiada; l'heroisme triomfant.

I vostra tasca magna i constant, ha descapdellat tot un enfilall de Pomells arreu de nostra terra, com impetuosa riuada que ha de fer sa cursa sens que res l'aturi, mentre a son pas remoreija melodies d'amor, per reconquerir amb les armes de la Pau, la Fe de nostres avant-passats, i les Llibertats que en hora mal-haurada ens foren arrebossades.

EXORDI

Llegit per en Josep Moreno, president del Pomell "Bressol de Catalunya"

Interpretant el sentir de tots els companys que integren el Pomell «Bressol de Catalunya», permeteu-me que ans que tot os digui un mot de benvinguda; que el vostre estatge entre nosaltres os sigui ben plaent; que el vostre pas, arbori els nostres

esperits, amb la flama pura del vostre entusiasme, del vostre patriotisme, de la vostra fe.

En la ideologia de la vostra obra, jo hi sento reviure plètoricament l'esperit dels nostres avant-passats; l'esperit de la nostra raça.

Si ens parem un moment en esmentar el passat de la nostra terra; si fitem el nostre esguart, en els temps prematurs de la reconquesta veurem a la nostra aimada Catalunya en un estat de pregona aflicció.

Els alarbs, ensenyorits de la nostra Pàtria i lliurats a tota mena de malvestats.

Solitàries i enrunades la major part de les nostres viles.

Abscondits en lo més ignot de les muntanyes, els cristians sentien amb tota intensitat el pes feixuc i greu de sa malhaurança, i esdevenien anyoradissos, frissosos.

En obirar de lluny les belles i espadades cimes i les immenses i fecondes esplanades catalanes, una pregona emoció els envaïa i s'arborava en son cor el caliu sagrat de la Pàtria, i es sentien forts, i endins de sa ment s'hi redreçaven impetuosos, belles i afalagadores fretures.

Massa viu era en nostra gent el sentiment de la Pàtria; massa arrelades llurs conviccions cristianes, per a resignar-se a romandre en el plany de sa malhaurança.

La idea d'un deslliurament, d'una reconquesta, furgava, furgava ardida en les arrels més pregones de son ésser. La seva heroicitat era abastament viva, abastament forta per a afeblir-se, per ço veiem ben tost, una llenca de sol, esquinçar ardida la nuvolada que de temps planava arreu; Aplegats sots la Creu de Crist, i enduts per un nobilíssim sentiment, les nostres gents comanades per aquell home immortal, glòria i orgull de la nostra raça que la història ens llega amb el gloriós nom de Jofre el Pilós, els veiem eixir del cor de les nostres munta-

yes, i mostrar-se tot d'una coratjosos, ardits, aquí, en les espadades cimes de Sant Amant.

Aquell exèrcit d'herois encoratjats per la fe, pregunen, recaben de nostra Dona de Ripoll, protecció, coratgia pel triomf de la Creu.

Bentost els alarbs ho advertiren, concentren en les esplanades de nostra vila la flor dels seus exercits. ¿Més que hi havia de valdre contra la impetuositat d'una gent tot cor, tot sentiment, que lluita per un ideal, que es bat per sa llibertat?

Res havia d'aturar la furienta embranzida dels nostres homs.

La sang bullia dintre de ses venes i cada instant se sentien novament esperonats per a llençar-se a la brega.

Al clarejar de l'auga, com un esclat de pahorosa tempesta, es llencen sobre els agarens, i febrsos oceixen cegament a tort i a dret, i els vencen, i els aniquilen, i els persegueixen fins a reconquerir la major part de nostra terra.

Bentost aquí brotava, i brotava ufanós l'arbre de la llibertat.

De la victòria assolida, en naixia la nacionalitat Catalana, i Ripoll n'era el seu Bressol; el Bressol de la Pàtria; el Bressol de Catalunya.

L'arbre de la llibertat, esparramaba arreu de Catalunya, llur ufana.

La mitja lluna era eclipsada pel raig de llum de la Creu.

Agraït el nostre comte, volgué palesar a Maria el seu reconeixement, i en acció de gracies, i en commemoració de tan transcendent victòria, edificà son temple, i amb acatament de tothom, proclamà a Nostra Dona Santa Maria de Ripoll, Reina i Senyora de Catalunya.

Per la FE i per la PATRIA, els nostres passats sacrificaven llurs vides. Sots l'escalf d'aquest doble sentiment, feren una Catalunya gran i forta, rica

i plena, llegant a les generacions futures, un teixit de proeses dignes d'ésser esculpides amb lletres d'or, en les pàgines gloriuses de la nostra història.

Per la Fe i per la Pàtria, és l'esperit de la vostra obra.

¡Benvinguda siga! Que ella floreixi en cada cor, com un bell esclat d'esperança, com una plenitud de primavera.

Ripoll no podia deixar d'oïr aquesta refulada d'ocell que ve de tant lluny; que ha travessat segles i generacions, i que porta a nostre oït, el ressó d'aquelles gestes gloriuses, d'aquelles proeses immortals, d'aquella Catalunya Gran i Forta, Rica i Plena.

Ripoll no podia deixar de sentir-la, i l'ha sentida, i la sent; que Ripoll és el Bressol d'aquella Nació Catalana que naixia engendrada per la fe; Que Ripoll és l'estoig impreuable de les despulles d'aquells homes immortals qui teixiren la seva història aixecant-li un soberb monument, símbol de la Fe i de la Pàtria.

Per ço avui, malgrat tot, Ripoll ajunta aquests dos joganers rierols que llisquen adalerats, plens d'entusiasme per la idealitat de la vostra obra, cap a aquesta mar immensa quals onades gegantines s'han filtrat arreu de la nostra pàtria, pregonant, estimulant a la realització d'aquesta obra, que bat d'amor, per Déu i per Catalunya.

Recull d'Obres de Pietat i Catalanitat

Del Pomell en col·lectivitat

Assistència als actes religiosos i patriòtics en la diada de l'Anunciació per inauguració oficial dels Pomells. Mitja hora de vetlla a Jesús Sagramentat.

Oberta la subscripció per la Placa d'argent a la Moreneta del Montserrat, instituída Concellera. Adoptada la caputxeta blanca.

De cada flor individualment

D. C.—A una amiga li he donat un bon consell. He fet companyia a Jesús Sagramentat.

Un llibre castellà el vaig traduir en català. He deixat «En Patufet».

M. S.—He oït una Missa agenollada. He fet vetlla al Santíssim.

Com a bona catalana jamai contrariaré la Pàtria. He lograt que una amiga m'escribís en català.

A. P.—A un pobre mendicant li he donat dinar. Per mortificació m'he abstingut de menjar una cosa que m'agradava molt.

He confeccionat caputxes per al Pomell. Llegit escrits d'En Rucabado.

C. P.—He alabat amb veu alta el nom de Deu a l'oïr una blasfèmia. Faig el Via-Crucis amb devoció.

Llegeixo «Amfora». Prego al gloriós Sant Jordi per a que nostra terra es vegi lliure de renegaires.

R. S.—He collit un tros de pa de terra perquè

no fos trepitjat. Una súplica adreçada a les ànimes del Purgatori.

M'he procurat per anar a Missa un llibre català. Escric sempre en català.

R. C.—Ofert varies Comunionis i Misses per l'ànima d'una amiga. M'he mortificat en diferents ocasions.

He assistit als actes del Pomell. Llegeixo la Història de Catalunya.

C. S.—M'he abstingut d'alguns gustos. A l'oïr una blasfèmia he dit en veu alta: «Alabat sia Deu».

He vençut l'amor propi portant la religiosa caputxeta. Faig pràctiques d'escriptura catalana.

M. C.—A un pobre he fet almoïna. He fet vetlla al Santíssim.

He llegit la «Fulla Parroquial», «La Mainada».

C. P.—A una nena he deixat contes d'«En Patufet». He ensenyat el A Déu m'encoman, a una nena.

M'he subscrit a l'Obra de la Santa Infància. He fet que una noia ingressés al Pomell.

C. G.—Mortificacions ofertes al bon Déu. He rebut una ofensa i acceptant-la humilment, he ofert a la Verge el sacrifici.

Comunió pels màrtirs de la Pàtria. M'he corregit de mots castellanitzats.

C. V.—A una pobre mare que té 'l fill al Marroc, li escric les cartes perquè ella no en sap.

He ensenyat una oració catalana a ma germaneta. Escric en català.

R. P.—Al oïr tocar hores he resat l'Ave-Maria. El dia de la inauguració del Pomell, vaig oferir la Comunió per la prosperitat del mateix.

Porto de bon grat la caputxa. Prego a la Mare de Deu de Ripoll augmenti la fe dels catalans.

A. S.—Com plovia, a un noieta que no tenia paraigues l'he abrigat i acompanyat fins a casa llur. A l'oïr una grossa blasfèmia he dit en alta veu: Alabat sia Deu.

Dençà que soc pomellista aimo més a Catalunya. He pregat a Sant Jordi per la formosa obra dels Pomells.

J. P.—Al passar davant de l'Església he saludat a Jesús Sagramentat. Amb esperit de caritat he anat a cercar un viatge d'aigüa per una pobra velleta.

He ofert una Comunió pels màrtirs de nostra terra. Per la llibertat de Catalunya he pregat a Sant Jordi.

M. P.—Al passar per davant del cementiri he resat pels difunts. A Missa he fet la Visita esperitual.

Sempre que faig una carta hi poso el símbol de Fe i Pàtria. Menys-preuant el «que dirán» assisteixo a Missa amb caputxa.

F. V.—He fet els Set diumenges a Sant Josep. A un ocellet que tenia engabiar, m'ha fet llàstima i li he donat la llibertat.

Assistit a la Comunió del Pomell. He cantat una cançó catalana.

D. B.—A un pobre esgarrat, he fet almoïna. Tenia una cosa que m'agradava molt i l'he donada a ma germana.

En lloc de dir «sacatapós» diré «tirabuixó». A la meva germana l'anomenava «Nieves» i are li diré «Neus».

A. C.—Una comunió oferta per les ànimes del purgatori. He fet la Visita a Jesús Sagramentat.

A una amiga he deixat «En Patufet». He assistit a tots els actes del Pomell amb la caputxa.

R. C.—Resat el Rosari pels soldats del Marroc.

En lloc de comprar-me caramels, he fet almoïna.

Una oració castellana la reso en català. Assisteixo a tots els actes del Pomell.

A. M.—A una persona molt apenada he prodigat consol. A l'oïr com les campanes tocaven a morts he resat pel difunt.

Al donar-me a fer un escrit he pregat em fós permès redactar-lo en català, logrant-ho. He llegit una comedieta catalana.

M. N.—Perdono de tot cor a una amiga que m'ha ofès. He fet vetlla a Jesús Sagramentat.

Prego a la Santa Maria de Ripoll perquè prosperin les obres bones del Pomell. Ajudat a una companya a fer la caputxeta.

E. M.—He estat tota la Missa agenollada per poguer fer caritat a un pobre. Cofada amb la caputxa he anat a combregar ben fervorosa.

A una nena l'he corregida de mots castellenitzats. No he deixat de demostrar que mon esperit es català.

E. C.—He ofert una Missa per un orfe de mare. A una família malalta he fet almoïna.

Propagat l'Amfora. Deixat llibret de «Foment de Pietat Catalana» a una malalta.

M. N.—He fet caritat a un pobre. Ensenyat de resar el Parenostre a una nena.

Porto amb gust la caputxeta. Escric en català.

T. S.—Tota la setmana he anat a Missa. A unes nenes he ensenyat el Catecisme.

Tant be com he sapigut, he fet propaganda patriòtica. Vaig explicar a una noia el fi dels Pomells.

C. C.—He donat segells per als Missioners. El meu paraigües l'he deixat a una nena. Vaig ballar sardanes. He llegit «En Patufet».

T. C.—He oït una Missa pels pomellistes difunts. He anat a comprar per una noia que no podia anar-hi.

Reso el Sant Rosari per la prosperitat de Catalunya. Porto amb gust la caputxeta.

M. F.—He ofert una Missa pels soldats de l'Àfrica. Durant la funció de les Quaranta Hores m'he estat agenollada.

Una oració castellana l'he traduïda en català. M'he corretgit de mots castellanitzats.

M. P.—Tres credos al bon Jesús perquè conservi llargs anys la vida exemplar de En Folch i Torres. Vençut l'amor propi, assisteixo a la Santa Missa amb caputxa. A l'oïr una blasfèmia he dit amb veu alta: Alabat sia Deu.

M. C.—A una nena pobreta he donat un vestit. Un bon consell a una companya.

Llegeixo l'Història de Catalunya. Cubreixo gustosa ma testa amb la humil i tímica caputxa.

M. F.—Vaig pregar a Sant Eudalt demanant-li que amb la seva benedicció fes ben esplendorosa nostra festa.

He sofert amb resignació algunes contrarietats.

C. F.—He vençut la peresa que fins avui tenia cada matí al aixecar-me, sens que are m'hagin de tornar a cridar.

He fet ingressar una nena al Pomell.

A. F.—He resat a la Verge Maria de nostre Monestir per a que fes la gràcia de beneïr nostre Pomell.

A un home vellet que anava molt carregat li caigué la gorra i jo li he cullida, i després de espolsar-la, li he tornada a posar.

Directori dels Pomells de Joventut de Catalunya

FESTA DE SANT JORDI

«A les dotze en punt del migdia, tots els pomellistes de Catalunya, es trobin allà on vulguin, tindran la bondat de suspendre per un minut llurs quefers o converses, per a resar, en veu alta o mentalment la següent

ORACIÓ

Glorios Cavaller Sant Jordi, Patró de la Nació nostra, intercediu prop de Déu Nostre Senyor per a que sia ben tost reconeguda a Catalunya la seva plena i llibèrrima personalitat, i encengui cada dia més, en el cor dels catalans l'amor a la Pàtria. Amen.

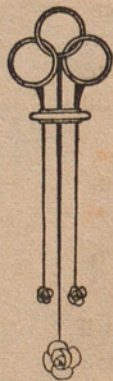

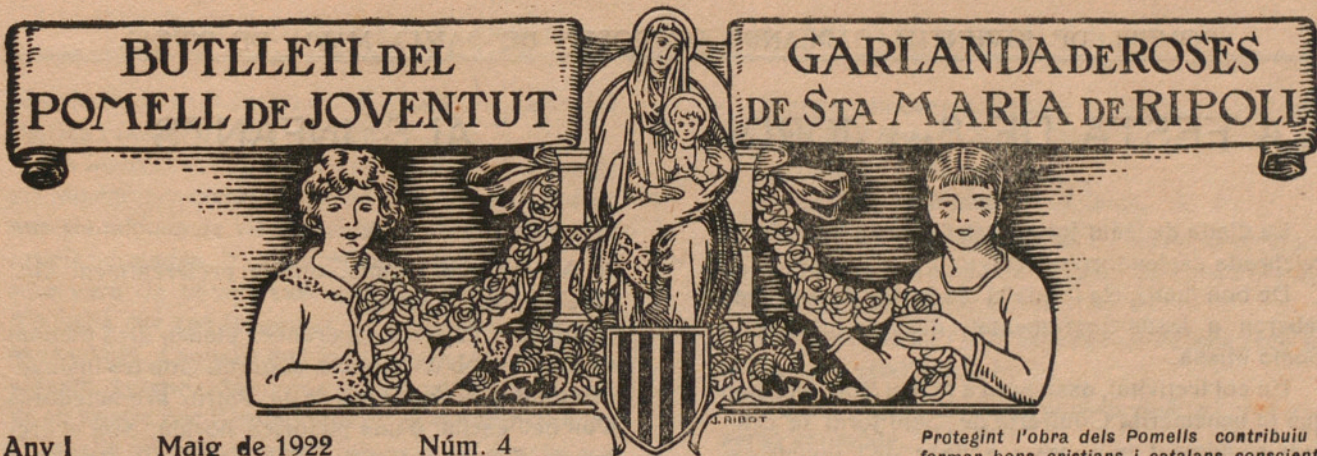
Noves

✿ Son nombroses les mostres de consideració i mots d'encoratjament que tenim rebudes de valioses personalitats, tant eclesiàstiques com civils, les quals agràim en lo que valen.

✿ Una de les notes culminants de l'estada d'En Josep M.ª Folch i Torres, fou la visita al Reial Cencbi, davant l'Estrella guiadora de la Pàtria i la tomba on s'hi llegeix: «Ací jau lo Comte Jofre fundador de la Nació Catalana» trovant-s'hi tant a pler que, devotament, en l'intimitat, ens feu la promesa d'acoblar en nostre Monestir tots els Pomells de Joventut per juramentat-se als peus de Madonna i del Fundador de la Nacionalitat de Catalunya.

Nota.—En la plana 5 ratlla 36 diu «acció» i deu dir «oració».

Any I

Maig de 1922

Núm. 4

Protegit l'obra dels Pomells contribuïu a formar bons cristians i catalans conscients

CONVERSES FAMILIARS

Les olors del ben obrar

Aixis com les flors primerenques a l'obrir llur calze a la vida amb l'alè generós d'un sol ardent, embaumen nostres sentits d'aquelles flaires característiques, a elles inherents, les bones obres, també, cultivades al recés dels ideals de Fe, Pàtria i Amor, com alenada divina devés ànimes blanques, exquisides i privilegiades, escampen arreu, olors de santedat, que atrauen com l'acer imantat, encomanant a l'entorn fretures d'una esperitualitat idealitzada, ànsies de millorament, desvetllament d'uns sentiments endormiscats.

Veus aci els Pomells de Joventut; aqueixos rams trenats amb flors ben nostres, ben catalanes; de flaires de ginesta, farigola i romaní; aqueix estoix de joies de cost inaccessible; aqueix arxiu d'obres curulles de pàgines viscudes i de mèrit incomparable; escrita cada plana, amb lletres abrusades d'amor a nostre Déu i a

nostra Catalunya, i tan abrandades, que basten per esculpir amb signes de tatuatge, dintre cada pit germanívol, els ideals més enlairats, els quals gravats ja, ni els anys, ni les lluites per la vida, ni les contrarietats, seran capaços d'esborrar.

Ja veieu, doncs, benvolgudes pomellistes, la importància trascendental de la llibreteta aont s'hi van glosant les vostres bones obres, i quina publicació no s'és feta per vanaglòria ni orgull, sinó senzillament com a compliment del vostre deure de pomellistes. ¿No la servareu per tant amb tota la il·lusió, amb tot l'entusiasme de la vostra ànima, si és ella, la vostra llibreta, la que brolla aqueixes olors regeneradores que es van infiltrant com rosada d'amor en el cor dels febles de sentiments reconquerint llurs esperits a l'impuls de la virtut i patriotisme de vostre exemple?

Es aquesta, la tasca; la magna, la incommensurable, la gloriosa tasca dels Pomells de Joventut: «Practicar l'amor i propagar l'amor» per a poguer ser dignes de les promeses eternes, i de la personalitat de la Pàtria.

RAIMONDA JOFRÉ DE CASALS

LA FESTA DE SANT JORDI

La diada de Sant Jordi, Patró de Catalunya, fou celebrada esplendorosament.

De bon matí, els Pomells de joves i donzelles reberen a Jesús Sagramentat, després d'oïda la Santa Missa.

En col·lectivitat, assistiren a l'Ofici Solemne amb que la benemèrita Confraria de Sant Jordi fa celebrar anyalment en honra i a llaor de l'invicte cavaller St. Jordi, fent el panegiric del Sant l'eloqüent orador sagrat Pare Iglesias, franciscà, el qual glossà les virtuts del nostre Patró amb la fè dels Apòstols de la Religió i de la Pàtria.

A les dotze en punt, davant l'altar, que en nostre Monestir té Sant Jordi, fou devotament resada l'oració de deslliurança. La pregària de les joventuts ripolleses ressonà solemne i magestuosa sota les naus del nostre temple august, com una gloriosa rememrança, precursora d'un bell esdevenidor.

A la tarda, s'anà a rebre a l'Orfeó Vigatà del Conservatori, fruint les primícies del seu art amb el cant de la Senyera del mestre Espadaler. Finalitzà l'acte, amb la brillant peroració del Secretari de nostre Ajuntament, l'exaltació patriòtica del qual, en foren elogis l'entusiasme i xardoros aplaudiments del auditori.

ALS INFANTS

I

A vosaltres, infants, aniran preferentment dirigides aquestes lletres.

Milers i milers d'esperances planen fites damunt vosaltres amb encisadors auguris. Sou les insinua-des poncelles del jardí de la Pàtria prometedores d'un bell esclat, d'una plefòrica florida; sou el crepuscle d'auba que esdevindrà llum alba, claror ròn-genca, raig de sol, *plenitud de dia*.

La materialització no ha atrofiat encara l'albor immaculada del vostre cor, del vostre sentiment, perquè cal esperar-ne molt encara de vosaltres, cal tenir-hi fe en vosaltres, però cal també tenir cura de vosaltres.

Per tal, com sou sers nats de carn i ossos com nosaltres mateixos, esteu exposats als mateixos pe-rills, al mateix atrofiament; a allunyar doncs aquests perills, a educar el vostre sentiment, a enfortir el vostre cor, a fer de vosaltres homes i homes cons-cients, fruits sabrosos de demà.

Veus-aci la finalitat dels Pomells; ells en han es-broçat els camins, intimant-nos a tramuntar-hi.

Cal que siguem ardits.

Seguiu-nos tots per aquest camí d'ascensió, principalment vosaltres, els infants; que hi fa que les vostres cames, per sa tendror siguin febles; no us mancarà la ma benefactora i amiga que menarà i refermarà el vostre pas per tramuntar indefnida-ment pel bell camí de promissió.

De la formació del vostre esperit, de l'encamina-ment del vostre pas, depen vostre avenir.

Els Pomells de Joventut són escola de formació de perfecció espiritual, són l'encarnació de la fe de la Pàtria i cal no oblidar que aquest doble i no-

billíssim sentiment és qui ha fet grans i fecundes les Patries i immortals als seus fills.

La instrucció, el conreu de l'enteniment ens és plenament necessària ensems que per assegurar-nos els mitjans de vida material, per fer més cultes i perfeccionades les generacions; però cal també tenir cura de la vida essencialíssima de l'esperit, d'aquella que ens fa gaudir el goig de les íntimes sensacions, d'aquella que fa la nostra vida material, plaenta, serena, esperançada, d'aquella que fa sentir en nostre cor l'escalf ardent de l'Amor Sublim, d'aquella que immortalitza els sers, d'aquella que ens enlaira a les regions immaterials de la Infinita Bellesa.

JOSEP MORENO,

President del Pomell «Bressol de Catalunya».

ENQUESTA

DE LA MODESTIA O DECENCIA (1)

La modèstia, és el major ornament de la bellesa i el millor vel de la lletgesa. A. S.

Si vols servir la veritable guapesa, no adoptis modes indecoroses: imita a nostra Mare Santa Maria de Ripoll. M. P.

Reclam per fer condemnats,
són els vestits escotats. C. P.

(1) Per al pròxim nombre exposareu un concepte respecte la IRA o la PACIENCIA.

Siguem modestes, perquè nostres cossos són temples de l'Esperit Sant. M. F.

La noia si és modesta,

Sempre està alegre i de festa. M. P.

Tota bona pomellista ha de fer-ne de la decència un deure: ben recullida a la casa de Deu, i digna i de modèstia exemplar a fora. E. C.

La modèstia és l'adorno exterior de més preu de la donzella cristiana. M. P.

Sigues humil i modesta com la violeta i com ella seràs estimada. M. F.

¡Quin espill més formós de modèstia és la Verge, nostra Mare! imitem-la i mereixerem les gracies del Cel. D. C.

Les modes indecents corrompen nostres costums. Aquelles que les adopten, es fan indignes d'ésser cristianes i catalanes: M. S.

Diu Sant Pau que les dones devotes han de portar vestits decents, guarnint-se amb modèstia i sobrietat. C. S.

Si l'exterior és reflexe de l'interior, quin cor serà el de la noia que es cobreix amb les infernals gales de l'indecència? A. C.

L'elegància no pot viure fora la modèstia cristiana; l'elegància prové doncs, de la perfecció d'ànima, puritat de cos, i menys-preu al mon. A. P.

Tinguem present, aimades pomellistes, que el vestit transparenta els nostres defectes i les nostres virtuts; inconscientment, doncs, sembla escàndols i vicis, o predica caritat i honestesa. J. P.

Aixis com els arbres tenen per defensar-se contra les inclemències del temps l'escorça i les fulles aixis també la modèstia ens serveix d'arma poderosa per a defensar-nos dels nostres enemics. R. P.

La modèstia ens és tant necessària per a ser grats a Deu, com l'aigua a les plantes. C. P.

Maria, plena de gràcia

Vos, sou, oh Verge pía
la font d'amor;
la nau surant que fa sa via;
el far, el port:
la blanca flò gemada
que embauma 'ls cors;
la lira més bella i ritmada,
dels trobadors:
l'estrella més polida
del mes de Maig;
sa llum, a tots igual convida;
¿qui 'n vol un raig?
Cantau-li, cadernerer,
pinsans, verdums:
flors les més gaies i enciseres,
dau-li perfums.
Veniu-hi, doncelletes,
tasteu la mel
del rusc mai orfe de bresquetes,
pastada al Cel.

Maria, és nostra Mare,
la font d'amor:
qui amb dolls d'aigua tan clara
s'hi anega el cor;
qui, amb dolls brollats d'aigua tan clara,
viu i no 's mor.

R. J.

Recull d'Obres de Pietat i Catalanitat

Del Pomell en col·lectivitat

Fet la Via-Crucis el divendres Sant a la munta-
ya del Calvari. Amb la caputxa acompanyar a Nos-
tramo als malalts de la Vila.

Comunió col·lectiva en la diada de nostre Patró.
Resada l'oració a Sant Jordi en son propi altar.

De cada flor individualment

M. P. Comunió oferta per l'ànima de la pome-
llista Rosa Clapés. Treballar perque a una vila aont
no hi han Pomells se n'hi formin.

M. S. A una amiga he fet un servei. Perque
Catalunya sigui lliure de malvestat he resat a Sant
Jordi.

C. B. Fet almoina a un pobret. He regreiat a
Nostra Patrona perque he pogut estrenar la caputxa.

M. P. He privat que dugues nenes es pegues-
sin. Defensat la Pàtria.

M. S. Cofada amb la caputxa he visitat els
Monuments. He assistit a l'Octavari de Sant Jordi
pregant-li beneïts els Pomells de Catalunya.

C. P. Almoina per l'obra de la Santa Infància.
Prego perque recobrem nostres llibertats.

R. C. Vaig anar a pregar a la Mare de Déu del
Remei pel nostre Pomell. Assistit a l'Octavari de
Sant Jordi.

N. B. He collit un bocinet de pa perque no fos
trepitjat. He llegit «En Patufet».

M. P. He visitat a una pobra malalta. He assis-
tit a l'Octavari de Sant Jordi demanant-li gràcies
especials.

R. T. El meu berenar vaig donar-lo a un pobre. Procuero no dir mots castellanitzats.

C. P. He cullit un tros de pa perque no fos trepitjat. Per Sant Jordi vaig ballar sardanes.

N. S. Reso una Salve a la Verge Santíssima pregant pels pobres pecadors. Llegeixo poesies catalanes.

M. F. Vaig ensenyar oracions a una nena. He contribuït a inscriure's un nou soci protector a nostre Pomell.

M. N. He corretgit a un que blasfemava. Cantat cançons catalanes.

A. F. Al sentir tocar a morts reso per l'ànima del difunt. He llegit l'Història de Catalunya.

F. V. A una casa varen tornar-me cèntims de més i vaig anar-los a reintegrar. He cantat l'Himne dels Pomells.

C. F. Un home no podia obrir el paraigues i jo li he estès. Llegit la Gramàtica Catalana.

C. V. A l'Església he ofert el meu seient a una velleta. He defensat el Pomell parlant amb uns que en deien mal.

A. P. A una pobra dona que no podia dur una galleda d'aigua li he portada. Llegeixo escrits de Mossèn Cardona.

A. S. He dedicat a un treball que em contrariava, doble temps del que solia dedicar-hi. He oït una Missa demanant a Sant Jordi protegeixi a Catalunya.

J. P. Per alleugerir a les ànimes del Purgatori he oït una Missa agenollada. Sovint llegeixo «L'Esperit dels Pomells» a fi de que arrelhi dins mon cor la magna obra i compleixi com a bona pomellista.

T. C. Vaig donar unes sabates a una nena pobre. He après un cançó catalana.

C. G. He conseguit que una noia tornés tots els diumenges a Missa no obstant fer temps no complia amb dit precepte. He col·leccionat obres d'un autor català.

A. C. Perque una dona pogués anar a complir l'hi he fet l'esmorzar i he cuidat del seu fillet. Ensenyo l'Himne dels Pomells a una nena.

A. M. He obsequiat a un nen pobre posant-li una medalla escapulari. En català he resat la lletania.

R. C. He fet la Via-Crucis. Llegeixo l'Història de Catalunya.

E. M. He posat les paus entre dugues nenes renyides. He pregat a la Verge de Montserrat beneïts nostre Pomell.

J. P. M'he abstingut d'anar al cine. Una Missa i Comunió oferta a Sant Jordi perque a Catalunya no es blasfemi.

T. S. Vaig procurar no enfadar-me una vegada que estava de mal humor. Sapiguent que el coneixement de l'Història de nostra Pàtria ens fa que l'estimem més, he començat a estudiar-la.

T. C. M'he llevat tant prompte m'han cridat. Al oïr una blasfemia he dit: «Alabat sia Déu».

A. B. Tota la Missa he estat agenollada i he dat els cèntims per als nens xinos. He contribuït a que una noia entrés en el Pomell.

A. S. He acceptat un sacrifici, oferint-lo a Déu. Llegeixo cada dia un tros de l'Història del Monestir.

D. C. Durant les tres hores d'agonia de Jesús m'he abstingut de conversar. Aprenc el «A Déu m'encoman», llibret de Foment de Pietat Catalana.

R. P. Assistir a funcions de Setmana Santa i meditar lo molt que patí el bon Jesús en sa Passió. He llegit «La Veu de l'Angel de la Guarda».

M. C. He posat les paus entre dos nens que es

barallaven. Vaig assistir a la Salve i Besa-Mans de la Verge Maria.

M. S. M'he abstingut tota la Quaresma d'anar al cine. Al mig dia reso la Salve a ma patrona, la Verge Maria.

M. N. Fet almoina a la caixa del Pa dels Pobres. Llegit l'Història de Catalunya.

M. C. Els cèntims del cine els he donat a un pobret. He deixat llibres catalans.

T. C. Assistit a la Comunió reglamentària de Filles de Maria. Pels pomellistes difunts he oït nna Missa.

C. C. He fet un acte d'obediència. Cantat una cançó catalana.

R. V. Una missa oïda agenollada per la poixansa del Pomell. He resat a la Moreneta de Montserrat perque ens dongui coratge.

C. F. Al sentir tocar a morts, he resat un pare-nostre. Amb la caputxeta he anat a acompanyar el Viàtic.

M. C. Al passar davant d'una imatge he dit una jaculatòria. Una Comunió oferta a la Mare de Deu de Montserrat per a que beneixi els Pomells.

J. C. He anat a comprar per una noia. Assistit a l'Octavari de Sant Jordi.

C. S. He corretgit a uns nois que reien a l'Església. He pregat a la Moreneta es dignés beneir a nostra Consellera i Junta del Pomell.

R. P. Vaig treure una pell de taronja de l'acera perque no fes relliscar. Un quento castellà vaig traduir-lo en català.

E. C. He esmicolat una cançó escandalosa que tenia una nena, donant-li llur import. A Santa Maria he pregat pels Pomells i pels seus enemics.

D. C. Cinc Ave-Maries resades pel Pomell. Llegit un llibre català.

LA DIADA DE SANT EUDALD

Les festes tradicionals són llegats de nostres avant-passats que debem conservar fidelment, transmetent-les sens màcula a les generacions futures, perque no decaigui l'esperit de religiositat i patriotisme de la Vila de nostres amors.

Els Pomells de Joventut, «Bressol de Catalunya» i «Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll», plenament identificats amb les tradicions de nostra terra, celebràren la festa del gloriós Patró de la Vila amb fervor religiós i entusiasme creixent, a mesura que se succeïen els esdeveniments de la diada.

Un d'aquestos, i el més remarcable, fou l'hissament de la bandera catalana, «La Nostra Bandera» a l'Entitat Nacionalista de la vila. El nostre Pomell, que ha experimentat l'emoció de veure com en les seves propies mans prenfa forma la gloriosa Ensenya de la Pàtria, cantà com el poeta en la sublimitat del moment de veurer desplegar sos bells colors en l'aire

«En nostres mans hi ha nat com rosa vera
La flò en l'espai, prò en nostre pit l'arrel»

..... ;
i de l'arrel, n'esdevindrà la brotada de la generació futura, generosa i forta, com ho foren aquelles que comandaven els capdills de la Reconquesta. Ripoll, que guarda en son sí les despulles venerandes del Fundador de l'Ensenya de la Pàtria, ha grabat enguany amb lletres d'or una de les pàgines més brillants de la seva historia contemporanea.

Noves

Gran és l'entusiasme que regna entre les pomellistes, veient apropar-se la diada de retre homenatge a la Mare de Deu de Montserrat, en la que li farem ofrena d'una artística placa d'argent, instituint la Consellera de tots els Pomells de Catalunya; a la qual solemnitat, si a Déu plau, el Pomell «Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll» també hi serà representat ben nodridament.

✿ Hem de fer constar nostra reconeixensa, per les atencions de que fou objecte per part del Rvnt. P. Marçel, Abat del Monestir de Montserrat, nostra ferventa pomellista, Na Dolors Prat, qui en nom del Pomell de damisel·les anà a saludar-lo.

✿ Les revistes que venen honorant nostre Butlletí, i amb les quals gustosament havem intercanviat són: «Amfora» porta veu dels Pomells de Catalunya; «Fe i Pàtria» de Badalona; «Nostra Catalunya» de Barcelona; «El Fulletó» de Sans; «Endavant» de Rubí; i «La Sardana» de Barcelona.

✿ Ja ha vist la llum «L' Eucologi dels Pomells» degut a la docta ploma del venerable Pare Prior de Montserrat: conté les oracions quotidianes de tot bon cristià; regles pràctiques per oir la santa Missa; cants litúrgics; Missa de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Jordi; finalitzant amb el Virolai. Les pomellistes que desitgin algun exemplar poden demanar-lo a la Consellera del Pomell.

✿ El nostre Orfeó està d' enhorabona. La iniciativa de l'Ajuntament per a dotar-lo d'una Senyera, ha sigut acullida amb entusiasme per tots els pomellistes ripollesos. L'afinitat de sentiments que

ha d'existir amb l'Orfeó ens fa creure que les llistes dels Pomells de Joventut «Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll» i «Bressol de Catalunya» estrenyeran els vincles de germanor d'una i altra Institució.

EXTRACTE DE COMPTES (febrer i març)

ENTRADES

De les pomellistes	30'40	pessetes
Dels socis protectors.	84	»
Benefactors	11'30	»
Cobrades.	125'70	pessetes

SORTIDES

Per la placa d'argent	20	pessetes
Al Directori per l'obra dels Pomells.	4	»
Per 20 «Esperit dels Pomells»	3	»
Llibretes.	1'20	»
Per cinta llacets	9	»
A Ll. Bonet, segons factures.	80	»
Pagades.	117'20	pessetes

RESUM

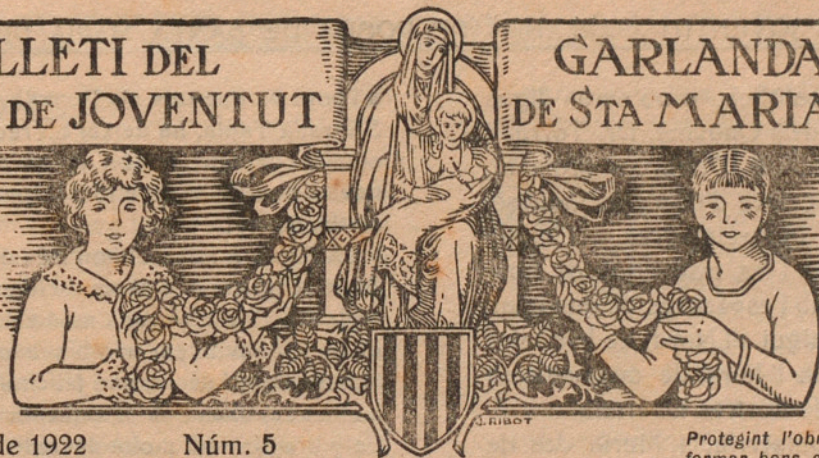
Cobrades	125'70	pessetes
Pagades	117'20	»
Total.	8'50	pessetes
Existència en caixa en 1. ^{er} Febrer.	8	»
Efectiu en caixa	16'50	pessetes

Liquidada la Festa Inaugural dels Pomells, resultà un superavit de 76'55 ptes. que es destinaren a alleugerir el cost de les caputxes.

BUTLLETI DEL
POMELL DE JOVENTUT

GARLANDA DE ROSES
DE STA MARIA DE RIPOLI

Anys I

Juny de 1922

Núm. 5

Protegit l'obra dels Pomells contribuïu a
formar bons cristians i catalans conscients

CONVERSES FAMILIARS

: En ple renaixement :

Després de la magna festa dels 500 Pomells al Montserrat, hom entra en el convenciment d'haver entrat en una franca Era de renaixensa.

La sang escumejanta de tants màrtirs generosos de la Pàtria, que en reguerons rojencs solcava la terra catalana encomanant-li sa càlida i postrera besada, no es perdé en el caos, ni s'anà esclarissant fins a no deixar-hi rastre, no; que més fumejant, més roja i més caldejant per la transsubstanciació de l'idealitat d'aquells herois, afluí dins les venes arterials regeneradores d'aqueixos Pomells que han brotat del cor de Catalunya.

I davant l'altar de la Pàtria s'han aplegat aqueixa manada de joventuts per juramentarse i ratificar-se als peus de la Verge Catalana ofre-

nant-li les sublimitats del seu ésser. ¡Els dos amors sagrats a les plantes de Maria bruna! Les joventuts que senten i pensen; i creuen i pregunten, proclamant-la Consellera universal del seu seny i del seu cor. ¡Quin encís, quina formosura, aqueixa transfusió d'amor entre els fills i la Mare!

El ram d'olivera que la Catalunya jove ofrena a la Moreneta en la placa d'argent, ha sigut la brotada de la Fe i de la Pàtria esdevinguent-ne cada Pomell, la colometa missatgera de pau i llibertat.

I en aqueixa creuada de reconquesta de virtut i patriotisme, els Pomells «*Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll*» i «*Bressol de Catalunya*» hi servaran el lloc que de dret els hi pertoca; hi seran capdevaners, com els almogàvers eixits de les entranyes del Pirineu i acapdillats per nostre primer Comte, car nostre Monestir guarda llurs despulles, i junt amb elles, els joiells més gloriosos de l'Història remembrada.

«Catalunya serà catòlica, o no serà» digué el gran Bisbe, orgull dels catalans, Dr. Torras i Bages. Per la consecució d'aqueixa profecia, s'han desplegat, exuberants d'energies, aquests Pomells de Joventut; per reintegrar a Catalunya les santes costums i les tradicions de nostres avant-passats, amb l'esperança de que quan la Creu sacrosanta sigui el Nord de la nostra Ensenya, serà arribada l' hora de onejar-la en senyal de la victòria de nostres llibertats.

I Maria des del Montserrat, i Maria des de Ripoll, ens donaran el coratge que calgui en eixa tasca de reconquesta, car si sabem usar de nostres deures, podrem un jorn fruit de nostres drets. Des de les escarpades crestes del bell Montserrat, nostra Consellera, tant gelosa i amant de les humils floretes bosqueroles haurà recullit la flaire puríssima de tants Pomells que en romeria han anat a rétre-li homenatge, i Ella, amb l'advocada de «Garlanda de Roses», farà multiplicar la sentor de les bones obres perquè arrelhi la bona llevor sembrada pels ideals de Fe i de Pàtria.

RAIMONDA JOFRÉ DE CASALS

RECORDS

Es impossible poguer explicar les fortes emocions que vaig sentir el dia de la nostra festa de tots els Pomells de Catalunya, a la muntanya Santa de Montserrat. No més puc dir que, aquells pocs dies passats aprop de la Verge Bruna, varen ésser per mí dels més feliços de la meva vida. Sobre tot

a l' hora en que tots els Pomells ens acostàrem a la Sagrada Taula, ha deixat un record tan dolç dins el meu cor, que jamai s' esborrarà. Quin goig donava de veure aquella formosor de tantes caputxetes blanques!

A l'anar a rebre el bon Déu de les mans del Pare Abat, tenia els ulls plens de llàgrimes i tota jo tremolava! Va durar uns moments que no sabia pas on me trobava, em semblava que no era pas en aquest món, i sentia una felicitat tan gran, que jamai en cap més lloc d' aquesta terra l' he sentida. Vaig pregar amb molta devoció per la nostra estimada Pàtria, perquè tornés a ésser ben rica i plena com en altre temps, però sobre tot ben cristiana; i que els Pomells escampats arreu de Catalunya, vagin creixent com han fet i fan fins ara. Vaig demanar-li també a la Moreneta, que beneís al nostre bondadós Mestre, a tot el Directori i a la nostra estimada Consellera. No m'en hauria volgut moure mai d'allà, s'hi estava tan bé ben apropet de la Mare de Déu!

Que tristes vàrem quedar quan ja dintre el tren ens despedíem de Mossèn Delfi Tusset quí va ésser molt amable amb nosaltres!

Uns crits de «Visca Catalunya» i dels «Pomells» es varen sentir en el moment en que el tren marxà. I unes noies (també pomellistes) que venien amb nosaltres, es posaren a cantar l' Emigrant, de Mossèn Verdaguer, i aquella primera estrofa «Dolça Catalunya—Pàtria del meu cor—Quí de tú s'allunya—D' anyorança es mor», era tan trista en aquells moments en que ens allunyàvem de la Moreneta i de les seves muntanyes, que el nostre cor s' omplí d' una tristesa fonda.... que fins algunes, vàrem plorar... Semblàvem emigrants que deixaven per sempre la Pàtria!

UNA POMELLISTA.

DIVAGACIONS

S'enfila amunt, amunt, la cremallera, quan un càntic d'amor a la Reina de Cel i Terra, volava també amunt, amunt... i llurs melodies s'esfumaven com núvols d'incens fins a les naus d'un suntuós Temple, Amfora riquíssima d'essències divinals, Niu d'àligues inaccessible. Allí, en el Palau de la Verge Maria, hi troben recés segur els vianants; allí, hi troben el Far, els navegants empesos pels vai-vens de terra baixa; allí, s'hi senten confortats, els afeblits; allí, hi troben consol, els apenats, i allí, s'hi senten regenerats, els pecadors.

Era, doncs, allí, aon la Mare de Déu oïa complacent, les salutacions que brollaven de nostra entusiasme, i ben magnànima feu esquinsar la nuvolada que amenaçava esclatar en tempesta.

Nostre primer pensament fou per Ella, per Maria; i cap a l'Església encaminàvem nostres passos, quan nostre esguart fità la venerable figura del Mestre i Fundador, En Josep M.ª Folch i Torres. No cal pas dir que una fretura intensa s'apoderà del nostre cor, per a donar-li una franca encaixada de benvinguda, malgrat estés en amical conversa.

Ben providencialment i per després de saludada la dolça Moreneta, se ens reservà el goig de teixir una garlanda de boixos per la festa.

Qui fora capaç de transcriure l'emoció, mentre els boixos obeïen joganers a les nostres mans; a les mans que tant manyagues tenien ofrenada a nostra Dona de Ripoll una Garlanda de Roses, inmarcesible, com la de llurs plantes? En nostra Vila, la Garlanda subtil i gerda que embauma el sentiment: en nostre Montserrat, la Garlanda de fortitut i miliària: la una parlarà a nostre cor; l'altra, a nostre enteniment....

I... perdoneu-me, gentils pomellistes, que també en esperit ens acompanyàreu, si tot volguent fer

una ressenya de la festa, he divagat a l'impuls de ma fantasia, Més... hi han instants de la vida en que no es mira amb els ulls, ni s'oeix amb els oïts, sinó que una força invisible i misteriosa ens envolcalla tot nostre ésser; i tot sentint-nos joiosos, se ens nusa la gola i unes incertes llàgrimes espongen nostres ulls... i una fonda tristesa i una recança indefinida ens cor-pren... i vola, vola, l'imaginar... i el sentiment... fins a l'Infinit.

Deixau-me, avui, viure d'aqueix viure estàtic, que la memòria es resisteix a desglobar de ma pensa cada un dels records de la vida real, copsada al Monument de Catalunya.

Pregària a la Verge del Montserrat

A Vos, oh Verge, que fóreu la predilecta de l'Etern; a Vos, celestial Regina, Mare de Déu i Mare nostra; a Vos a qui les joventuts de Catalunya han proclamat Consellera, va adreçada una súplica amb tot el fervor de mon cor. Be sabeu, oh Senyora que no compto amb mèrits personals: que altre seny no em mou, que l'esdevingut de una bona voluntat. Per això tinc por; per això tremolo davant la responsabilitat que contrauria desviant-me de ruta, o fent o tolerant, pogués desviar-se'n, el Pomell col·lectivament.

Sigau, doncs, amb mí, Mare aimada, la Inspiradora del Pomell; la llum de la Fe que aclareixi ma pensa tenebrosa; l'alè de l'Esperança que caldeji mon cor del bell ensomni d'un despertar venturós: sigau, en fi, la Consellera d'aquesta humil consellera del Pomell «Garlanda de Roses de Sta. Maria de Ripoll», que, tot repetint-se serventa vostra, posa llur càrrec sota vostra protecció.

LA CONSELLERA.

DISCURS DEL PARE ABAT

Veus aci lo que el Pare Abat es proposava dir al finalitzar el gran festival i que per mal temps i tal volta perquè els quins no hi eren en poguessin capir les delectances s'en vegé privat:

«Pomells de Joventut; Catalunya del nostre demà que té d'ésser gloriós!

Com aquest matí, en nom de Madona Santa Maria del Montserrat acceptava la formosa placa d'argent, de la qual n'haveu fet ofrena, fermaça eterna del vostre amor a Déu i a la Pàtria, proclamació oficial de la vostra Patrona i consellera, així ara accepta aquests volums que contenen les vostres signatures autògrafes que testimonegen la donació.

Molt bé, infants; molt bé, jovent ardit. Heu tingut un bon encert; heu triat un símbol ben escaient. Vos hi haveu fixat ben bé tots? Vos en recordeu? Sou uns infants de la terra que sostenint en columnes de flors, flames vives d'amor entorn l'altar de la Pàtria pacificada.

Doncs, bé; jo em complasc a fer un pom de tots vosaltres, Pomells flairosos, adornats de virtuts i belles esperances, i en faig, amb la placa, ofrena a Nostra Madona Bruna. Jo em complasc en apomellar, en manat immens, les xardoroses flames dels vostres cors, arborats d'amor al bon Déu i a la nostra bella Pàtria; vull abrandar-lo aquí al cim del nostre Montserrat, canalobre august de Catalunya aimada, per tal que els seus resplandors arribin a totes les contrades de la nostra terra i en siguin un goig, un exemple i un estimul.

Que romanguin aquí perpetuament vostres flors amb flaire primerenca i agradívola; vostres flames lluminoses amb tot el que són i el que volen dir. Flors d'avui, volen dir fruita del demà; flam de l'hora present és l'incendi de l'esdevenidor; el magne

incendi que ha d'arborar d'amor a Déu la nostra Catalunya, substancialment catalana, per tal que torni a ésser gran, rica i plena.

Prego per això a nostra dolça Moreneta, que faci eternes en la nostra joventut aquestes flors primerenques que coronen la vostra juvenesa, aquestes flames ardents que coronen els vostres cors. Que mai es marceixin aqueixes garlandes; que mai cendregin aquests resplandors. Que Ella, amb sa gràcia, maternalment acaronada, intensifiqui la pulresa de les noies, el brill del flamoreig.

I ara «Sursum corda!» Amunt els cors, Pomells de Joventut de Catalunya! Ja tenim Patrona i Consellera, si la seguiu no és possible desviar-vos; si l'ameu, no debeu defallir. En els dubtes de la vida, en les dificultats del noble camí emprès, alceu l'esguart il·luminat per la fe a la muntanya santa i de vostra Mare, Patrona i Consellera n'haureu solució, i ajut i l'encoratjament.

Rosa d'abril, Morena de la serra
Del Montserrat estel
Il·lumineu la catalana terra,
Guiau-nos cap el Cel.»

TELEGRAMA AL SANT PARE

Per aclamació unànime fou adreçat al Pare Sant, desde Montserrat, el següent telegrama:

«El Jovent de Catalunya, aplegat en 700 Pomells de Joventut, sota el lema Fe i Pàtria, en proclamar des dels cims del Montserrat Patrona i Consellera de la Institució la Verge Bruna, després de rebre la benedicció del R.P. Abat d'aquest Monestir, fa ofrena de llur filial adhesió a S. S. i li demana humilment la seva benedicció.»

ENQUESTA

DE LA PACIÈNCIA I LA IRA (1)

La ira és una vena que s'avant-posa a la raó, privant-la de veure-hi clar. M. C.

Es més eloqüent la paciència que la ciència. M. F.

Procurem tenir paciència en la contrarietat i teixirem corona per l'eternitat. M. P.

Una persona iracunda, sols logra posar-se en ridícul. M. S.

L'home pacient—sempre viu content en canvi l'irat—viu desesperat. J. P.

Per fer la voluntat de Déu i aconseguir la promissió cal la paciència, diu l'Apòstol. Sí; puix com ja va dir el Salvador, *amb paciència posseïreu vostres ànimes*. C. S.

Totes les amargors d'aquesta vida s'endolceixen amb la paciència i de tal manera es tornen suaus, que no sols es sofreix amb fortalesa d'ànim, sinó també amb contentament i alegria. M. P.

Tant aviat com t'adonis d'haver comès un acte de ira, repara la falta amb un acte de dolcesa envers la persona contra la qual t'has irritat; i aconseguiràs el domini de tú mateixa i el predomini de la paciència. A. S.

Abans de respondre irats hauríem de dir «Ave Maria puríssima» i nostres paraules esdevindrien aminorades i dulcificades. D. C.

Diu la Doctora Santa Teresa: «La paciència, tot ho alcança; qui a Déu estima, res li falta; sols Déu li basta.» E. C.

La paciència és un bàlsam que suavitza i endolceix l'amargor de l'enuig que causen en nostres cors les injúries i agravis que rebem del pròxim.

R. P.

L'home pacífic aprofita més que el molt instruit.

A. P.

(1) En altre nombre, un pensament de la GOLA o SOBRIETAT.

Recull d'Obres de Pietat i Catalanitat

Del Pomell en col·lectivitat

Missa i Comunió a la Vila de Sant Joan per la poixansa dels Pomells. Un ciri al Santíssim Misteri.

Signar en l'àlbum del Monestir de Sant Joan.

Visita a la Moreneta en la Santa Muntanya per a solemnitzar llur nomenament de Consellera.

De cada flor individualment

M. C. He assistit al mes de Maria amb la modesta caputxeta. Comunió oferta a la Verge de Montserrat.

R. V. Vaig procurar no enfadar-me en ocasió d'estar de mal humor. Llegeixo l'Història de Cat.^a

M. N. Ensenyat a una nena de fer puntes. Reso sempre en català.

C. C. Per les ànimes del Purgatori he ofert una Comunió. He llegit poesies catalanes.

M. F. He aconseguit que una nena ingressés a la Associació nostra de Filles de Maria. Aprenc de tocar al piano una cançó catalana.

C. G. He resat per les pomellistes difuntes. Poso cura de resar amb devocionaris catalans.

R. C. Tots els dies de maig que he pogut, he assistit a la Santa Missa en obsequi a Maria Verge. Llegeixo una noveleta de la col·lecció «Mon Tresor» d'En Josep M.ª Folch i Torres.

A. S. Oint mal-parlar de nostra llengua, l'he defençada com a bona pomellista. Cada dia reso un Parnostre pels pomellistes difunts.

M. N. Perdonat una ofensa. A un nen ignorant de tota cosa religiosa, li he ensenyat oracions.

D. B. Una Comunió oferta pels soldats que lluiten al Marroc. He cantat «Els Segadors»,

M. P. Demano molt al Cor de Jesús que les pomellistes ens distingim per la modèstia en el vestir. He pregat a St. Jordi per a que Catalunya sigui ben prompte alliberada.

M. C. He anat a comprar per una casa que estaven malalts. He escrit Els Segadors a una nena.

C. P. Per als soldats catalans que han mort en terres africanes, he ofert Comunions. Vaig cantar amb molt entusiasme «L'himne a la Bandera».

T. C. He acompanyat a un ceguet. No he dit res durant dos dies fins al ser preguntada.

A. S. Quan anava a donar una resposta brusca, he procurat ser ben amable. Ensenyo a una noia a llegir en català.

J. P. Com a bona Filla de Maria, he assistit a la Comunió reglamentària. Una Comunió oferta a Sant Jordi per tal de que sigui desterrat de nostra terra l'esperit de maledicció i blasfèmia.

C. S. No deixo cap dia la caputxa per anar a rebre al Bon Deu. Llegeixo llibres catalans i ensem faig pràctiques d'escriptura catalana.

D. C. A una nena li he deixat les estisores. He oït una Missa agenollada.

M.M. Tenia cinc cèntims per comprar-me caramels i els he donat a un pobret. Aprenc d'escriure en català.

F. V. Vaig acompanyar a un pobret. He cantat l'Himne dels Pomells.

A. M. En l'Església he fet servir atenció a unes nenes que estaven distretes. He contribuït a confeccionar una bandera catalana.

D. P. Vaig aixecar a una nena que havia caigut. Prego a la Verge Maria que protegeixi al Fundador dels Pomells i a la nostra Consellera.

T. C. He ofert una Comunió perquè fos plaenta l'estada de les pomellistes a Montserrat. Cinc Paies nostres pels pomellistes difunts.

C. B. He servit el dinar a un pobre. Llegeixo els fulls del bloc català.

M. C. Vaig fer la Visita a Jesús Sagramentat.

A l'oïr una blasfèmia he dit en alta veu: «A'abat sia Déu».

R. P. Durant el mes de maig he honrat a Maria amb els exercicis propis del mes. He defensat la Pàtria quan era menyspreuada.

E. M. A l'anar a combregar, he dirigit una súplica pels que blasfemen. He alabat nostra parla.

A. P. Prego per les intencions del Sant Pare. He explicat l'obra dels Pomells a persones que n'eren ignorants.

E. C. He combregat pels difunts de l'incendi de Málaga. A una nena, he fet ofrena d'una caputxeta.

N. S. Reso una Salve pregant pels pobres peccadors. Llegit poesies catalanes.

T. S. En honor a la Mare de Deu he fet cada dia durant el maig els exercicis propis de Maria. He comprat i llegit «Amfora».

R. C. He resat a la Verge Maria pel nostre Pomell. Llegit un llibre català.

C. C. He fet una camisa per la primera Comunió per una nena menesterosa. Durant la Missa he estat agenollada per fer almoïna dels cèntims.

A. B. He ofert una Comunió per a que els Pomells que anaren a Montserrat a celebrar la festa dels 500 Pomells no tinguessin contratemps. A un que deia «sellos» li he dit que devia dir-ne «segells».

J. C. Un dia de no precepte vaig anar a Missa. He resat pels Pomells.

D. C. He ensenyat de fer puntes a una nena. He llegit trossos de les «Obres complertes» de Mn. Cinte.

F. C. Encar que molt petiteta (cinc anys) he lograt que m'allarguessin els vestidets. No m'agradaven les patates i ara en menjo.

A. C. He assistit a la magna festa dels 500 Pomells. He convençut a una amiga que l'obra dels Pomells no es política.

C. P. He acompanyat a un ceguet al passar un carro. A una noia li he explicat el que significava la festa dels 500 Pomells.

M. F. A la Mare de Déu vaig demanar-li es dignés acompanyar les amigues pomellistes en son viatge a Montserrat. He procurat demostrar l'ofuscació en que viuen els que combaten l'Obra dels Pomells de Joventut.

M. P. Davant la Verge Moreneta he pregat perquè caiguin abundoses benediccions sobre nostra Consellera. Vaig iniciar un crit de Visca Catalunya logrant que els demés el repetissin.

R. P. M'he estalviat cinc cèntims i els he donat a un pobre. He assistit al Mes de Maria amb la modesta caputxeta.

M. P. He perdonat agravis i ajudat a portar un paquet a un nen que no podia. Faig la «Visita Espiritual» a nostra Dona de Montserrat a intenció de l'Obra dels Pomells.

Noves

L'animació i entusiasme en la diada memorable de l'onze de juny a la Muntanya de Montserrat amb motiu de ser proclamada la Moreneta Consellera nostra, excediren als presentiments de nostra imaginació. Que Ella es digni protegir la Institució dels Pomells de Joventut fent-los creixer en nombre, virtut i patriotisme.

✿ Tocant a son terme el temps d'admesa de donatius per a la Senyera de l'Orfeó de Ripoll, es

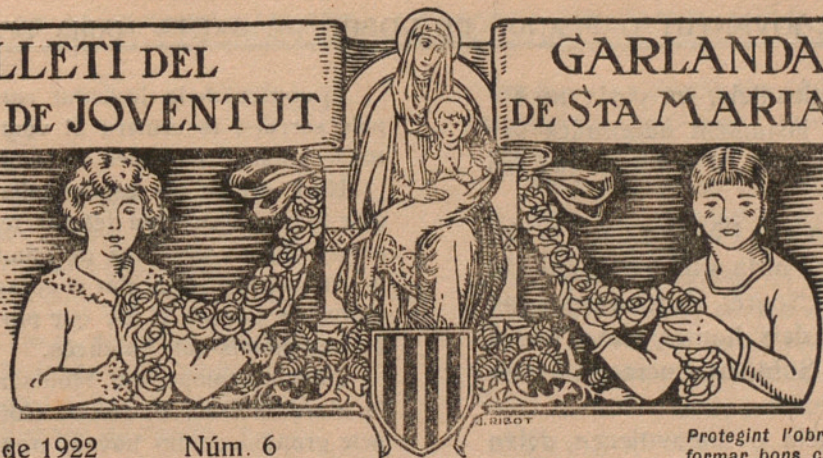
prega a les pomellistes que desitgin inscriure's a les llistes *pro Senyera* s'apressin a fer-ho per tal de poguer trasmetre-les, amb les quantitats corresponents, a la Casa Comunal.

✿ Hem rebut les Bases que regiran per als Jocs Florals Pomellistes a Mataró sots la presidència honoraria d'En Josep M.ª Folch i Torres. Sols hi podran pendre part els joves i damisel·les inscrits en algun dels Pomells de Joventut de Catalunya, repartint-se premis ordinaris i extraordinaris als que en sien mereixedors.

✿ El dilluns de Pasqua i en col·lectivitat el Pomell «Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll» dematinet emprengué en camió el camí devés la riellera Vila de Sant Joan, aon copsà el goig de rebre el dolcíssim Pa dels Angels; de cantar durant l'Ofici Missa «De Angelis»; de signar l'àlbum del Monestir, i de ser ateses amb una consideració tal per part del senyor Rector, que l'honora i el fa mereixedor de l'agraïment i estima de cada una de les pomellistes.

Cal esmentar, ensems, la rebuda entusiasta que ens dispensaren no sols els vilatans, sinó les Autoritats Santjoanines, car no obstant no estar assabentats de nostra visita, ens foren obertes ben de bat a bat les portes de la Casa de la Vila, aon, després de cantat l'Himne dels Pomells i l'Himne del propi Pomell, s'ens obsequià per part de la distingida esposa del senyor Baille; a més una comissió de Filles de Maria ens ofrenà a cada una un recordatori del Santíssim Misteri, i la promesa de constituir-se en Pomell. Que Deu i la Pàtria els en senti el grat que nosaltres no podem ultrapassar.

Any I

Juliol de 1922

Núm. 6

*Protegit l'obra dels Pomells contribuïu a
formar bons cristians i catalans conscients*

CONVERSES FAMILIARS

: LA PATRIA :

ES tan gran la idea de Pàtria, que d' Ella podem dir-ne que és l' Alfa i l' Omega de la nostra existència catalana: és vida de la nostra vida, car ha sigut el primer vehicle de que Déu s'ha valgut per encomanar a nostres pulmons l' alè oxigenat en l' aubada de nostre ésser corporal. Siguent Mare nostra, ¿com no ha de sentir-se la mort a pler, qui, en ses derrieres de just, la sap fossana de llurs despulles després que l' ha servida amb amor abnegat i constant?

El sentiment de Pàtria—com el sentiment religiós— és innat en el cor de l'home. No incurriré en el mancament de definir-la, la Pàtria, car jo recordo que en ma infantesa, i amb un llenguatge que no era el meu, m' allissonàren als sentits un concepte de Pàtria tan poc enmot-

llat a la nostra nissaga, que, sens dupte, la manca d'afinitat i el temps, se cuidàren de esvaïr. La Pàtria no 's deu apendre de memòria basta sentir-la.

Allà aont les costums, la parla, el goig i el pensar, la idealitat, el ritme d'una dansa, siguin idèntics, allà és la Pàtria natural.

El qui no sap sentir-la, la Pàtria, no és digne d'anomenar-se català; car, no n'hi ha prou d'haver nascut a Catalunya per adquirir la patent de catalanitat; cal fer més: cal ser-ne devots i cal ser-ne defensors; cal treballar per llur restauració amb fe i entusiasme creixent, tan solament sigui aportar-hi nostre granet de sorra, doncs, de nostre esforç col·lectiu i continuat, en resorgirà la gran Obra de la Nacionalitat Catalana tal com era en aquells jorns millors, en que, siguent-ne rica i plena, havia portat també, a Espanya, llores de victòries; i signat, en llur història, planes de glòria. I és que allavors, Catalunya era emancipada; era lliure, al vent les ales com l'ocella, i com no li mancava cap, ni

cor, sabia dictar aquelles lleis, en parla no enmanllevada, que eren justament admirades per naturals i estrangers, per la sabiesa que les assenyava.

Després de Déu, és a la Pàtria a qui ens debem; i quan a aquesta Pàtria s'hi avant-posa la Fe, esdevé Monument Sagrat, de fonaments tan sòlids, que la malícia dels homes jamai podrà enderrocar, perquè la Sabiduria Increada és llur puntal.

Qui, per negligència o malavolença, deixa de col·laborar a les reivindicacions cristianes i catalanes, és un inconscient, o pitjor encara.

Volgueu treballar, pomellistes aimades; volgueu ésser ardides amb la fe dels màrtirs: escampeu moralitat amb l'exemple, ja en la modèstia de vostra indumentària, ja en la depuració de nostre idioma, fins a restablir els religiosos i tradicionals costums. No oblideu, que els costums imposen les lleis: per això aquestes estan a mercè d'aquells.

RAIMONDA JOFRÉ DE CASALS

Després de la gran festa

(D'Amfora)

«Enhorabona i mercès a tots, bons amics, perquè heu fet possible aquesta manifestació palesa de la vàlua de la joventut catalana.

Veient-vos aplegats al Montserrat, enjoiant la muntanya amb la vostra alegria, la vostra gentilesa, els vostres entusiasmes, i el vostre seny, ningú pot dubtar ja del gloriós pervindre de la nostra Pàtria.

El corser de la joventut catalana anava lliure pels serrats, la crinera al vent, les narius palpitan, inflades les venes de sang jove...

No li crideu els esporuguits intentant esporuguir-lo; no el vulgueu deturar tement que s'estimbi; no el vulgueu decantar de camí que ja sap on va; no el vulgueu embridar el corser de l'embranchida vigorosa, perquè el foc que porta en la seva sang és Déu mateix qui l'ha encès.

Havem acomplert al Montserrat, amb l'ajuda de la Mare de Déu, Patrona i Consellera nostra, un acte grandios; i ho havem pogut fer amb aquella senzillesa que és base i norma de la nostra institució.

No la deixem mai de banda aquesta virtut tan cristiana i tan catalana, que ella ens farà forts de santa fortalesa. Siguem senzills, com més creixin glorioses les coses al nostre entorn. Seria insensat que el manobre mostrés ufania i orgull del gran edifici que la ciència de l'arquitecte ha alçat. Manobres som d'Aquell gran Arquitecte, que tal volta ha escullit aquesta hora per a reconstruir la nostra Pàtria, i no res més.

Tornem, ara, amics, a la nostra tasca d'apilar bones obres en honor de Déu i de la Pàtria per tal de proveir a la nostra perfecció. Afanyem-nos sempre en ésser els millors. Seguim els camins de la vida talment com seguïem els camins de la Santa Muntanya, amb el mateix entusiasme, amb la mateixa alegria, amb el mateix fervor, amb el mateix seny, de faisó que quan s'alcin al vol les campanes cridant-vos a les properes festes dels mil Pomells de Joventut, ens sembli encara una continuació de la festa última i ens atrapi flamejant el nostre cor amb el foc del mateix fervor i del mateix entusiasme per la glòria de Déu i la llibertat de Catalunya.»

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

L'ISTIU

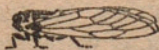
Arriba l' istiu i renova 's la vida;
esclaten a garbes el goig, la claror;
arreu l'alegría s'escola sens mida;
revé la bonança, l'ocell, la frondor.

Venen amb les roses, sardanes airoses;
l'alegre bullici ja ronda al passeig;
retorna el ventall, l'ombrel·la no és nova
i riuen les nines al bes de l'oreig

Als pobles de fora tornen a ombrejar-s'hi
dessota una alzina la gent al cap-tard
i aquell dolç murmull ja torna a enlairar-s'hi
per entre la calma del raig argentat

Els cants, la musica, l'encís de la dansa
s'apleguen guarnint un ramell virolat
i fins en mon cor hi reneix l'esperança
que em deixà la glòria de l'istiu passat.

C. C.

ALS INFANTS

II

Amb els infants esdevé ço que en el transcurs natural de totes les coses.

Un arbre pujarà fort o dret segons la cura que que d'ell s'hagi tingut en llurs principis.

L'infantesa es la edat, el moment en que cal preparar l'infant per a entrar de ple a la seva formació.

Al jardí, al bes fresc i amorós de la rosada, és esclatada una flor; bentost tot l'entorn s'és embau-mat de son encisador perfum. Unes mans delica-

des han pres cura d'ella i l'han regada bellament. arreçant-la del vent i privant que el raig ardent del sol pogués colpir-la.

Veus-aci una flor qui haurà viscut tota una vida de formosor, expedit la seva flaire fins més enllà de sa propia vida.

El cor dels infants no es res menys que la flor sensible i delicada que cal curar bellament i arraccar-la de tots els vents malestrucs.

Es per ells l' hora de la novetat, en que tot un mon farcit de camins perillosos va obrint-se al seu pas.

Constantment creuen la seva ment, tot un munt d'idees incomprensibles que els absorveixen, desabalfint-los lleument per a llençar-los de ple a la realitat de la vida.

Es l' hora per tal de fer llum al seu enteniment, de despertar la seva consciència, és l' hora solemne i trascendental, de forjar el seu avenir.

La llar és el lloc predilecte per on cal començar la creuada. L'infant ha de trobar en ella els fonaments d'una sòlida educació, així com la mare pren bona cura de la vida material del fill, cal també que vetlli per la vida del seu esperit. La mare és qui desvetlla en l'infant el primer sentiment d'amor i l'infant ja en llur inconsciència ama a la seva mare i l'amor va intensificant-se a mesura que va obrint-se llur comprensió. La mare és qui va difonent lleument en el seu cor raigs de llum, i l'hi ensenya a coneixer i a parlar. La mare per tant és el factor més important en la formació de l'infant, ella és qui ha de sapiguer benmenar els primers passos del seu fill pels camins que porten a la dignificació i felicitat de la vida.

L'escola és altre dels llocs predilectes per a la formació dels infants. L'educació deuria ésser en les escoles l'eix principal de la instrucció. La influència que el mestre exerceix en la voluntat dels

infants per a instruir-los, és un element valios ha emprar per a educar-los; de la mateixa manera que se'ls ensenya a capir la valor d'unes xifres deu ensenyar-se'ls-hi la valor que en el transcurs de la vida pot tenir una sòlida educació, un recte criteri, una refinada cultura, una moral.

L'infant d'avui serà l'home de demà i l'home serà educat, respectuós i conscient si se l'hi ha ensenyat a esser-ne.

JOSEP MORENO,
President del Pomell «Bressol de Catalunya».

GOLA i SOBRIETAT

CONTRAST

Camina 'l pobre orfanet
sens pàtria, llar, ni família;
sens oï un mot de conhort;
sens estrenyê una ma amiga.

La tristesa causa esglai;
son esguard, tot melangia,
parpalleja esma perdut
per les afraus de la vida.

Si reb un mos de pa sec,
be l'estorben desseguida
unes llàgrimes ardents
que brollen com perles fines,
mentre desgrana el record
d'una mare que tenia
que amb rondalles i peïons
amoixar-lo ne solfa.

Ella 'l sabia adormí
cantant-li cançons divines;
allunyà d'ell tot ennuig,
tot pesar i melangia.

Per ço avui, enyoradís,
plora 'l caliu de l'aimia,
mentre vola l'ideal
al cel de sa fantasia.

—Defura ton pas incert,
bon orfe, i ta vista fixa
en eix palau sumtuós,
i truca a la porta rica;
que no serà aixut de cor
el potentat que l'habita,
al veure't sol i descalç;
al veure ta cara trista.—

Mes... ai, ja surt furiós,
céc d'ira mal reprimida
per lo insòlit del seu plany,
el potentat que l'habita;
i *ni veu* son peu descalç;
i *ni veu* sa cara trista:
que'n plaers desenfrenats,
en bacanals i en orgfes,
hi deixa trossos de cors;
no sent Pàtria ni família.

L'un viu, el viure migrat,
tant sols veu allà ont camina;
l'altre, filant l'Infinit,
veu un Far que l'il·lumina.

El ric, amb or terrenal
sa sed i fam ne saçia;
el pobre 's nodreix d'amor,
que és pa d'una eterna vida.

Si'l vell, en llot immoral
refrega passions sens mida,
el nin, en somnis daurats
i ales de satalia,
vola amunt, vers l'ideal
de sa dolça fantasia.

R. J.

ENQUESTA

DE LA GOLA O SOBRIETAT (1)

Ningú, ha dit un Sant, és més amic del dimoni que el golós, perquè aquest vici és la font, el principi i l'origen de tots els vicis. A. S.

L'home moderat en el menjar i beure sempre podrà afrontar millor qualsevulla situació precària.

E. C.

El que menja fins a saciar-se ofen a Déu, perquè no practica la caritat envers els menesterosos i de-juns. M. F.

Hem de menjar per viure, i no viure per menjar.

M. C.

La gola entristeix l'esperit; entorpeix l'enteni-ment; inhabilita per a l'oració i tracte amb Déu, i es fa indigne dels conçols espirituals. J. P.

¡Ai de vosaltres—diu Jesucrist—els que esteu saciats, perquè patireu fam. M. P.

Déu castiga terriblement als golosos. Per men- jar una poma, contra el diví precepte, Adam i Eva foren llençats del paradís. A. P.

El qui menja i beu sens mida, peca, i s'ercursa la vida. C. P.

Pensem que no vivim per menjar, sino que tenim de menjar per viure. M. P.

«Benhaurats els que tenen fam i sed de justícia; perquè ells seran saciats». M. S.

(1) En el pròxim nombre exposarem un pensa- ment referent a l'ENVEJA o CARITAT.

•••••

Recull d'Obres de Pietat i Catalanitat

Del Pomell en col·lectivitat

Comunió i Missa ofertes per les intencions del Sant Pare. Visita al Sant Hospital. Un present als malalts de la Vila assistits a dita Casa de Caritat.

De cada flor individualment

T. C. Vaig portar el dinar a la mare d'una ne- na, perquè ella no li podia portar. Prego a Sant Jordi que lliuri a Catalunya de mal-parlats.

C. G. He assistit a les funcions religioses del mes del Sagrat Cor. A una amiga li he deixat una novel·leta de la col·lecció «Mon Tresor» d'En Josep M.ª Folch i Torres.

D. P. A l'oïr una blasfèmia he dit en veu alta Alabat sia Déu. Llegeixo l'Història de Catalunya.

T. C. Ensenyo la Doctrina a una noia. A l'oïr una blasfèmia he dit en veu alta: Alabat sia Déu.

M. N. He resat a la Verge Maria per la pros- peritat dels Pomells. En lloc de dir «recibidor» dic «rebedor».

R. P. Al col·legi he procurat contestar sense enfado. Llegeixo llibres catalans.

C. C. He resat tres Ave-Maries per les pome- llistes difuntes. He cantat l'Himne dels Pomells.

C. P. He donat el meu seient a una velleta. Assisteixo cada dissabte a la Salve amb la ca- putxeta.

R. C. Una Comunió i Missa ofertes per l'ànima d'una amiga. Davant la formosa Moreneta, vaig pregar amb fervor per nostra aimada Catalunya.

M. P. Pregar a Sant Jordi i a la Moreneta per- què prosperin les bones obres dels Pomells de Jo- ventut. Ensenyat de ballar sardanes.

C. F. He tret una punxa a una nena que se'n dolfa molt. A una nena que havia perdut fulletons de la novel·la d'En Patufet els hi he deixat.

R. P. Vaig resar amb molta devoció les tres parts de Rosari en el camí de la Cova de Montserrat. Preguar a la Verge Bruna perquè se estenguin cada dia més els Pomells.

M. C. He aixecat a una nena que havia caigut. Escric en català.

M. F. A una noia que anava molt carregada l'he ajudada. Procuero assistir sempre als actes col·lectius del Pomell.

M. P. Tot anant a passeig vaig cantar l'Himne del nostre Pomell a unes noies pomellistes de Sant Andreu. A una amiga li he deixat el «Butlletí».

M. C. A l'oïr com les campanes tocaven a morts, he resat pel difunt. He llegit un llibre català.

J. P. M'he proposat no dir mai mal de ningú. A nostra Dona de Montserrat li he ofert una part de rosari pregant-li sigui desterrat de nostra terra l'esperit de discòrdia i devalli damunt d'ella una pau cristiana i perpètua.

T. C. He pregat a la Mare de Déu pel nostre Pomell. Porto amb gust la caputxeta.

C. B. He fet un vestidet per la nina d'una nena que no en sabia. Llegeixo «En Patufet».

C. S. A la porta de l'Església vaig oferir una estampa a un nen pobre. Una Missa a Sant Jordi pregant-li per nostra aimada Catalunya.

M. C. M'he reprimint el geni. He llegit la Geografia de Catalunya.

C. V. Són molts els dies que acompanyo a un ceguet. He defensat el Pomell parlant amb uns que en deien mal.

M. M. A l'oïr blasfemar he dit: Ave-Maria puríssima. Deia «Adios» ara dic «Adéu».

A. C. A un noi que tornava contestes lletges a la seva mare, li he dit que no debía fer-ho. He donat la lletra d'una sardana a una noia.

F. V. A un vellet li he omplert la galleda. Llegit «En Patufet».

A. M. Un acte de desagravi al Sagrat Cor. Al fer una excursió m'he procurat un llaç barrat.

D. C. He collit un bocinet de pa i l'he besat. En lloc de dir «guarda-polvo» diré «guarda-pols».

M. S. Amb l'esperança de que es gorirà, prego per una malalta. Ensenyo a parlar català a un infant castellà.

R. V. Una vegada que estava de mal humor vaig procurar no enfadar-me. Llegeixo l'Història de Catalunya.

R. P. He donat aigua a un vellet assedegat. Reso sempre en català.

M. F. Vaig oferir un reclinatori a un vellet. Per embellir la plaça del Monestir de Montserrat vaig ajudar a fer garlanda de boix.

R. C. No tenia ganes d'anar a la Salve, però com a bona pomellista, vaig assistir-hi. La mare m'ha manat que anés a comprar i ho he fet desseguida.

M. P. Tot un matí dedicat a la capta del ciri per al Sagrat Cor, guarnint-lo a l'Església amb la cinta barrada. He pregat a Sta. Maria perquè les noies del «Garlanda de Roses» siguem cada dia més entusiasmades per l'obra magna dels Pomells.

D. C. He resat un pare-nostre cada vegada que he sentit tocar hores. Llegit «En Patufet».

A. P. Perquè una dona pogués complir amb el precepte d'anar a missa, l'hi he cuidat i vigilat el nen. Als peus de la Moreneta vaig pregar-li beneïts el Directori i Consellers de tot Catalunya; i a més que tots els pomellistes sapiguem interpretar l'esperit del nostre Mestre.

C. C. He fet anar a la Salve a unes nenes. Per les pomellistes difuntes he resat una part de rosari.

A. B. Una cosa m'agradava molt i l'he donada als meus germanets. He llegit contes catalans.

J. C. Quan la mare m'ha cridat m'he llevat desseguida. Tota una setmana he anat a comprar per una noia que no podia anar-hi.

A. S. He donat el meu seient a una velleta, restant agenollada durant la missa. A un poble aont no hi han Pomells hi he enviat el nostre Bulletí.

E. C. A l'adonar-me d'un escrit contrari a la moral estampat a una paret, vaig esborrar-lo. He resat el sant rosari per l'ànima d'En Pau Clarís.

E. M. He estripat uns cromos escandalosos. No deixo de firmar-me, en lloc de «Amparo», «M.ª Ampar».

Noves

Ens complavem en transcriure d' «Amfora»:

«El Directori dels Pomells de Joventut de Catalunya, ha tingut l'alt honor i la gran joia de rebre de Roma el següent radio-telegrama en resposta al que els Pomells de Joventut de Catalunya varen adreçar a S.S. Pius XI expressant-li llur filial adhesió i implorant la seva benedicció:

Sr. En Josep M.ª Folch i Torres.

President del Directori dels Pomells de Joventut de Catalunya.

August Pontifex, complavent-se vivament filial homenatge, contesta als Pomells Joventut Catalunya, donant de tot cor a vostra presidència i socis, l'implorada benedicció apostòlica, amb copioses gracies celestials.—Cardenal Gasparri.»

✿ El Directori dels Pomells de Joventut ha tingut l'atenció en atenta lletra, de regraciar-nos per

la nostra cooperació a la solemnitat de la festa dels cinc cents Pomells a Montserrat, quina delicadesa tenim en gran estima.

✿ A fi d'alleugerir la tasca referent a l'organització del Pomell «Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll», la Junta Directiva, d'acord amb la Consellera, s'ha dignat nomenar representants auxiliars, a les senyorettes pomellistes, Dolors Prat, Maria Ferrer, Maria Francàs, Montserrat Passola, Concepció Colomer i Maria Cutrina, les quals tindran cura de transmetre els avisos per a reunions col·lectives, i lo que afecti a la bona marxa del Pomell.

✿ Hem sigut honorades amb la visita de companyerisme d'un nombre de pomellistes de St. Andreu de Palomar, entre les quals hi figurava la digna i entusiasta Tresorera. Aixís mateix dissabte a la Salve ens vegérem agradablement sorpreses amb la presència de dugues damisel·les pomellistes de Barcelona —quin Pomell sentim no recordar— ostentant com nosaltres la caputxeta blanca. Que llur estada a Ripoll els sigui ben plaenta.

✿ El diumenge, dia 2 del mes en curs, el Pomell, col·lectivament, visità el Sant Hospital de la Vila, conversant amicalment amb cada un dels pobres hostatjats en la santa Casa, quedant molt ben impresionades per l'ordre i netedat que són norma d'aquelles bones Germanes.

El Pomell logrà portar l'alegria i conhort a l'esperit d'uns apenats, i en canvi se'n emportà la satisfacció íntima que dóna la pràctica d'una bona obra.

La Mare Superiora ben amable i deferent amb nosaltres, com ja era de preveure, no perdía l'oportunitat d'aconsellar-nos seguíssim, en tota hora, el camí de la formosa virtut de la caritat.

In the year 1629, Charles the first was crowned king of England, Scotland, and Ireland, at Westminster, the 29th of January.

At this time, the parliament was dissolved, and Charles the first began to govern without any other authority than his own. He first called a court of privy council, and then a parliament, which he dissolved again, and so continued to do, till the year 1629, when he dissolved the parliament for ever.

At this time, the king was very popular, and his subjects were very loyal to him. He was very generous to his subjects, and very merciful to his enemies. He was very brave, and very valiant. He was very wise, and very prudent. He was very just, and very equitable. He was very good, and very kind. He was very great, and very glorious.

At this time, the king was very beloved, and his subjects were very affectionate to him. He was very generous to his subjects, and very merciful to his enemies. He was very brave, and very valiant. He was very wise, and very prudent. He was very just, and very equitable. He was very good, and very kind. He was very great, and very glorious.

At this time, the king was very beloved, and his subjects were very affectionate to him. He was very generous to his subjects, and very merciful to his enemies. He was very brave, and very valiant. He was very wise, and very prudent. He was very just, and very equitable. He was very good, and very kind. He was very great, and very glorious.

In the year 1629, Charles the first was crowned king of England, Scotland, and Ireland, at Westminster, the 29th of January.

At this time, the parliament was dissolved, and Charles the first began to govern without any other authority than his own. He first called a court of privy council, and then a parliament, which he dissolved again, and so continued to do, till the year 1629, when he dissolved the parliament for ever.

At this time, the king was very popular, and his subjects were very loyal to him. He was very generous to his subjects, and very merciful to his enemies. He was very brave, and very valiant. He was very wise, and very prudent. He was very just, and very equitable. He was very good, and very kind. He was very great, and very glorious.

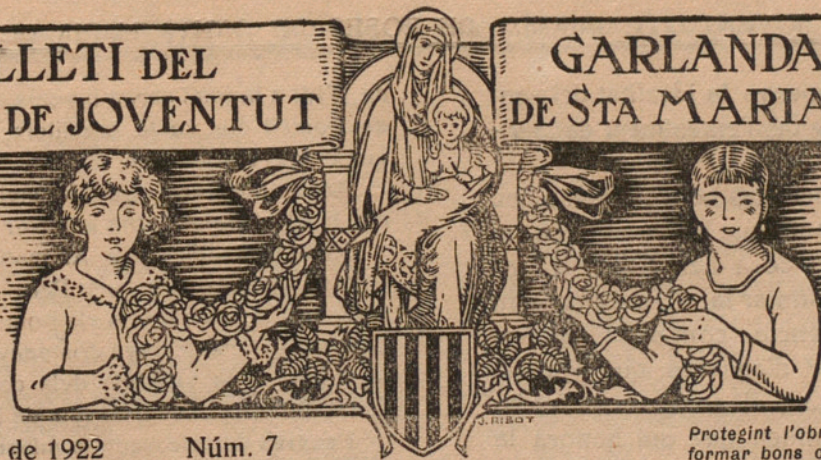
At this time, the king was very beloved, and his subjects were very affectionate to him. He was very generous to his subjects, and very merciful to his enemies. He was very brave, and very valiant. He was very wise, and very prudent. He was very just, and very equitable. He was very good, and very kind. He was very great, and very glorious.

At this time, the king was very beloved, and his subjects were very affectionate to him. He was very generous to his subjects, and very merciful to his enemies. He was very brave, and very valiant. He was very wise, and very prudent. He was very just, and very equitable. He was very good, and very kind. He was very great, and very glorious.

BUTLLETI DEL
POMELL DE JOVENTUT

GARLANDA DE ROSES
DE STA MARIA DE RIPOLI

Any I

Agost de 1922

Núm. 7

*Protegit l'obra dels Pomells contribuïu a
formar bons cristians i catalans conscients*

CONVERSES FAMILIARS

NOSTRA PARLA

DÉU ha posat a nostres llavis, el dó de la paraula, perquè comunicéssim nostres pensaments i fins les afeccions més íntimes del nostre cor. La llengua mare ens permet explaiar-nos amb germans nascuts a Catalunya, i com nosaltres, catalans; ella és el segell, és el Verb que dona personalitat a la Pàtria. Aixís com no es pot concebre Pàtria sense parla pròpia, aixís tampoc podem admetre una parla orfe de Mare Pàtria. Ni una, ni altra, està en nostra voluntat l'escullir-les; més sí, el dignificar-les, propagar-les i millorar-les.

Ja des del bressol — ont plàcidament reposàvem infants — oíem cantúries catalanes de nostra mare, qui es complavia en fer-nos repetir en català el Sant Nom de Déu: i nostres somnis d'àngel, devallaven catalans; i nostres insegurs

passos, moguts en català; i nostres primers mots, aflúen catalans, dictats per nostra catalana pensa.

D'aquí, que la pròpia parla, forma part integral del nostre jo, i emmotlla la fesomia d'una nació amb caràcters inconfundibles amb tota altra. A mesura que la llengua mare va descapdellant tot l'enfilall de noves melodíes, creix també la idealitat de l'esperit, el sentiment del cor: a llur besada, es desvetlla l'anhel de reconquesta d'un Poble que tenint expressió pròpia es veu postergat, i ofegada sa veu per altra llengua imposada. I si no, ¿sots quina raó es preté arrancar-la del llit de mort, privant de que el qui agonitza pugui dictar sa darrera voluntat en la parla que aprengué en son bressol, i que li serveix de consol en els darrers instants de la seva existència?

¡Oh parla catalana, tan menys-preuada com digna; quantes més siguin les ofenses que rebis de fora i dintre Catalunya, amb més devoció seràs venerada, i amb més braó defensada; que

tú ets el motor que empenys la idealitat del sentiment i la comprensió de l'enteniment de la vida catalana.

Jo vos prego, pomellistes benvolgudes, que aimeu la dolça parla amb que heveu après a resar i a estimar, com a cosa ben nostra i ben íntima; car si sabeu estimar-la, tindreu cura en estudiar-la amb preferència, com aixís cal fer-ho: no volgueu ésser d'aquelles que «ja els plauria escriure en català si sapiguessin fer-ho correctament». No oblideu que qui honora la llengua pròpia s'honora a sí mateix.

RAIMONDA JOFRÉ DE CASALS

Els Pomells de Joventut i l'onze de setembre d'enguany

El directori dels Pomells de Joventut de Catalunya ha dirigit a tots els Pomells la següent circular:

«Benvolgut senyor president:

Propera la data de l'onze de setembre de 1714 de tan trist record per a la nostra Pàtria, el Directori dels Pomells de Joventut de Catalunya ha pres l'acord de commemorar-la amb els actes que s'expressen a continuació:

Actes previs: Primerament i en el bon desig de què cap Pomellista pugui ignorar el fet històric que es commemora, ni el seu significat, serà bo que, a base de la Història de Catalunya, es doni una lectura o conferència tractant de l'onze de setembre

de 1714, a la qual seran invitats tots els Pomellistes del Pomell que vostè presideix, ultra els auditors que cregui convenient.

Aquesta lectura o conferència serà oportú donar-la dintre la setmana anterior a la repetida data.

Actes del dia onze: Al matí, a dos quarts de vuit, i a l'església de Sant Pere de les Puel·les, el Directori, junt amb tots els pomellistes que vulguin honorar-lo amb la seva companyia, oiran una missa resada a la intenció dels combatents catalans morts defensant les llibertats de la nostra Pàtria.

Després de celebrada la missa, el Directori i les representacions de tots els Pomells de Catalunya aniran a fer ofrena de llurs pomells de flors i branques de roure i llorer, al peu de l'estàtua del màrtir de nostres llibertats, En Rafel Casanova.

Seguidament, tots els pomellistes reunits entonaran l'Himne dels Pomells de Joventut al peu de l'estàtua.

El Directori agrairà pregonament a tots els pomellistes de la nostra terra la seva presència als esmentats piadosos i patriòtics actes.

Observacions. Es prega a tots els Pomells que nomenin una delegació per a portar personalment la seva ofrena al peu de l'estàtua.

Més que no pas corones, seran preferibles poms de flors o branques de roure i llorer amb llaçades, si pot ésser amb inscripció. Les cintes seran retornades.

Als Pomells que els sia impossible d'enviar delegació podran nomenar alguna persona resident a Barcelona perquè els representi, proveïnt-la a tal fi d'un ofici o lletra que l'acrediti com a delegat.

Que Déu li doni molts anys de vida per a son servei i el de Catalunya.

Per A. del D. dels P. de J. de C.

El president, Josep Maria Folch i Torres.—El secretari, Josep Serra i Ustrell.»

ALS INFANTS

(darrer)

Hem vist com la llar i l'escola són dos elements necessaris i valiosíssims a emprar per la formació dels infants.

Altre element però, hi ha, tant necessari i de tanta eficàcia com aquest perquè la formació de l'infant sigui sòlida i completa.

L'instant de més perill, l'hora més trascendental, i de més cabdal importància per a l'infant, és aquella en que deixarà d'ésser-ho, l'hora en que deixarà l'escola, i pot-ser tal vegada la llar, per a fer la seva entrada a la societat.

Es l'hora en que cal vetllar i cal temer més per ell. Un mal amic, un pitjor company, que aprofitant llur ignoscència, llur encís per la novel·tat que es mou a son entorn, malmenen el seu pas, seran abastament suficients per a enfonsar-lo per sempre al llot immund del vici.

I açò és lo que cal evitar per tots els mitjans possibles, cal aprofitar aquests instants en que va fent-se llum en el seu enteniment per a ensenyar-els-hi a captenir-se tal com es pertany a un home conscient de llurs deures envers Déu, envers la Pàtria, envers el mon.

Veus-aquí la necessitat de que els Pomells de Joventut arrelin i floreixin a grans esplets en tots els pobles de nostre aimada pàtria, a ells cal confiar la tasca de preparar als infants per a la seva entrada a la Societat que no els manqui al deixar l'escola i la llar qui amb ma ferma i voluntat conscienta benmenen el seu pas pels camins de la vida.

JOSEP MORENO,
President del Pomell «Bressol de Catalunya».

ENQUESTA

DE L'ENVEJA O CARITAT (1)

Molt difícil és, que es pugui salvar qui la caritat no sap practicar. J. P.

¡Caritat! Paraula salvadora, car s'hi troben totes les forces i totes les llums: ella transforma la vida, tota vegada que vol dir amor; i únicament l'amor, perdurarà eternament. A. S.

Obra bé qui serveix a la comunitat ans que a sa pròpia voluntat. M. P.

La caritat és la clau de l'eterna glòria. M. C.

L'envejós mai viu conformat amb la creu que li pertoca; per tant, ell mateix se l'afeixuga. M. F.

Tota caritat ha de ser feta en nom de Déu, perquè sigui profitosa a sí mateixa. A. P.

L'enveja és un corc que rosega l'ànima, privant-la de tota obra meritòria. E. C.

L'enveja és la més baixa, la més odiosa i la més vituperable de totes les passions, diu Bosuet; perquè s'entristeix dels bens del pròxim, i s'alegra dels mals. M. P.

Es tant formosa la caritat, que d'ella, podem dir-ne, que és la millor virtut. D. P.

El perdó de les ofenses que rebem, és un deure: el saber oblidar-les, es caritat. D. C.

La virtut de la caritat es l'estrella d'Orient que tota pomellista deu seguir, car ella la conduirà a vida eterna. C. S.

Si al pròxim fas caritat de Deu seràs estimat. C. P.

(1) Respecta la peresa o diligència exposareu un pensament per al nombre pròxim,

La caputxa, enemiga de la moda immoral

Cada volta que ma testa és coberta amb la règia caputxeta blanca, sento una tranquil·litat i un benestar indescriptibles; i mon cor assedegat d'amor al bon Déu troba el conhort que de la devoció en dimana.

Deixeu-me, per uns moments, volgudes germanes pomellistes, fruit del goig de recrear-me amb aqueix dolç record de la cristiana caputxeta catalana, ben contraposada a la moda capritxosa. Nostre cos, estatge de l'Esperit Sant, quantes vegades se n'ha fet indigne d'aital mercè, degut a la moda tant mancada d'art com de decència!

Fins fa poc, la raó de la sens raó «és moda» anava prenent terreny a les sanes costums; més, per voler providencial unes creuades, una «Lliga de la modèstia», s'han ajuntat per derrotar al enemic mundanal; i a Catalunya, a nostra estimada Pàtria, quan Satàn, atizant el cor de la dona més engreït estava creyent-la presa segura per a llensar-la a l'abim, Déu envià un deslliurador i a les mans de unes noies posà una arma tant poderosa com la de Judih, la qual, si matant a Holofernes obtingué el triomf, la caputxa, desterrant de nostra terra la moda immoral, restablirà les costums santes de nostres àvies, i amb elles, la fe de nostres avant-passats.

Deia un admirador i amant de la caputxeta. «Aquestes dotzenes de noies amb caputxa, tenen més influència moral de lo que aparentment sembla». Efectivament. Jo no se, si tal vegada serà una visió nascuda al caliu del desig, però sí que he de fer remarcar: que, avui, nostre Monestir — majorment amb les caputxes—respira aquell ambient aus-

ter que li imprimí llur fundador el nostre Comte Jofre, serietat no desmentida pels fidels que venen a pregar-hi.

Portem-la, pomellistes, la nostra modesta caputxeta, amb amor i entusiasme creixent, ben convençudes de que nostra Mare, Santa Maria de Ripoll i son Fill Santíssim es complauen en nostre gest nobilíssim i que un jorn ens recompensaran en aquella Pàtria rica, gran i plena de gràcia, aont el Pomell celestial de germans nostres, ens esperen i pregunen perquè ben prompte poguem obtenir la definitiva victòria. La caputxa triomfant i la moda agonitzant

M.

Raïm d'avui, vi d'un demà

¡Oh fruita la daurada, oh fruita primerenca!
jo't vull a frec de llavis, oberta a regalims:
que és tota una esperança, la feva aspror dolcenca;
regust d'uns temps que foren, caliu que's filtra endíns.

Madura ben depressa — Setembre ja s'atança, —
xuclant-ne l'ardidesa del raig del sol daurat;
si trepitjat t'escoles, al clam de la venjança,
remembra les greus pèrdues de nostra llibertat.

Jo't veig com et redreces, amb potencial branzida,
d'un cla que transparenta, al fort color de sang:
tú fas el sant prodigi, de retornar a la vida
d'ont jaus sent-ne mortalla, obrint-te pas ben franc.

Bons fills de nostra terra, juntem-nos tots alhora:
brindem, el got enlaire, vessant del suc vermell;
que es goig, de nostres avis; de llibertat, penyora;
coratge brau, del jove; delit, del home vell.

R. J.

Recull d'Obres de Pietat i Catalanitat

Del Pomell en col·lectivitat

En honor de Sta. Maria, Missa i Comunió el dia 6 i assistència a l'Ofici el dia 15. Contribuint amb 15 pessetes a la subscripció pro Senyera de l'Orfeó.

De cada flor individualment

C. F. Tenia ganes de menjar un dolç i l'he ofert a un altre. He ensenyat de ballar sardanes.

C. P. A una pobra velleta que camina amb dificultat li he anat a comprar. A l'oïr a parlar amb menys preu de l'obra dels Pomells l'he defensada.

M. F. Una cosa que em molestava fer-la, com a pomellista l'he feta sense replicar. Quan ballo sardanes procuro fer-ho amb forsa atenció.

R. P. Combregat i pregat pel felix èxit de les missions en terres infidels. Cinc visites de Jubileu per l'etern repòs dels pomellistes difunts.

T. C. He donat pa a una nena. Ballat sardanes.

A. F. He fet almoïna. Cusit un drapet per una tauleta posant-hi l'escut de Catalunya.

M. C. He fet un acte d'obediència. Una Comunió oferta per les pomellistes difuntes.

C. P. A una velleta he enfilat l'agulla. Faig l'Octavari a Nostra Dona de Ripoll per la prosperitat dels Pomells.

R. C. A l'església he procurat estar-hi amb tot reculliment. En lloc de dir *sombrilla* diré ombrel·la.

C. F. Vaig fer almoïna a un pobre. Una oració castellana, aprenc de dir-la en català.

M. P. A uns senyors excursionistes els he acompanyat al Monestir. He donat a una amiga, cinta catalana.

C. C. Al passar davant d'una Imatge, he resat l'Ave-Maria. He llegit rondalles catalanes.

M. M. He oït una Missa pels soldats del Marroc. Trobo molt goig en llegir contes d'«En Patufet».

M. S. He posat major curs a complir un deure pietós. Procuro que la meua conversa sia ben catalana.

M. N. He perdonat una ofensa. Escric totes les cartes en català.

E. M. Un acte d'humilitat. Al retonar d'una excursió he cantat l'Himne dels Pomells.

M. S. Al sentir tocar hores reso la Salve. Llegeixo poesies catalanes.

C. S. Una Missa i Comunió ofertes pels soldats del Marroc. Prego a Sant Jordi ens ajudi en nostra tasca.

M. N. Ensenyat de fer puntes a una nena. Reso sempre en català.

M. F. Una Comunió oferta per al Directori. He fet la visita espiritual a Nostra Dona de Montserrat.

N. S. Sempre que viatjo no m'oblido de fer la senyal de la Creu. He deixat un llibre català a unes nenes.

D. C. He donat llibertat a un ocellet engabiat. Prego a St. Jordi per la puixança dels Pomells.

P. S. Ben apropet de nostra Madona de Ripoll li he resat perquè em faci una bona pomellista. He llegit un escrit de *L'Oncle Missioner*.

C. B. En lloc de dir «gràcies» dic «mercès». Llegit «En Patufet».

M. C. A una dona que anava molt carregada l'he ajudada. Reso en català en tota ocasió.

A. S. Reparteixo fulles contra la blasfèmia. He alabat amb molt entusiasme als escriptors de nostra terra.

A. B. He tirat cèntims a la bacina de les ànimes. Cantat cançons catalanes.

M. C. Dels cèntims del berenar vaig fer-ne

ofrena a unes «germanetes de la Caritat». He col·leccionat contes d'En Patufet i els he regalat a una pobreta.

T. S. Reso el rosari. Faig propaganda patriòtica i he cridat més d'una vegada «Visca Catalunya».

A. C. Prego perquè les pomellistes ens distingim en la decència del vestir. Ensenyo a una nena de llegir en català.

A. P. A un nen pobre, que no en tenia, li he posat uns escapularis. He après de memòria els goigs dels Pomells a la Verge de Montserrat.

D. P. Al pujar al tren he fet la senyal de la creu. He ofert petites mortificacions per la prosperitat dels Pomells.

E. C. Vaig fer almoina per la bona premsa. He llegit un llibre de costums del nostre temps d'En Narcís Oller.

J. P. Durant la jornada en que havem tingut hostatjada la Sagrada Família, he repetit al passar davant d'Ella: Jesús, Josep i Maria, vos dono el cor i l'ànima mia. A la Moreneta prego cada dia que des de son castell deslliuri d'enemics a la terra catalana.

C. V. M'he allargat les mànegues de dos vestits. Llegit poesies de Mn. Cinto i d'En Casas i Amigó.

M. C. He besat una Creu aixecada en lloc desmantelat. Deixat «Els dos camins» d'En Folch i Torres.

M. P. A una nena pobreta, he donat un vestit. En la Sagrada Comunió prego cada dia per tots els Pomells.

F. V. He anat a comprar per una dona malalta. Cantat els «Segadors».

D. C. He donat el meu berenar a una nena. Ajudat a portar un pa a una dona.

J. P. He aconseguit que anés a Missa una noia

que no hi anava. Cofada amb la caputxa he acompanyat a Nostramo a casa un malalt.

M. P. Resat l'oració a St. Jordi perquè nostra terra sigui lliure de renegaires. Fet amb roses de paper un escut català per la façana d'un balcó.

M. N. Tenia deu cèntims per caramels i els vaig donar a un esgarraf. Oït una Missa agenollada, cofada amb la caputxeta.

M. C. A un pobret vaig fer almoina d'uns cèntims que m'havien donat per gastar. Canto cançons catalanes.

R. P. Vaig treure una pell de taronja de l'acera. Llegeixo «La Ventafocs».

J. C. Vaig recullir un objecte que havia caigut a un pobret. A una nena he deixat llegir la Fulla Parroquial.

C. C. M'he cuidat d'un nen malalt perquè la seva mare pugués anar a treballar. Per anar a rebre el bon Deu no deixo mai la caputxa.

C. G. A una pobreta li he donat unes sabates. En una excursió he cantat els Segadors i altres cançons catalanes.

T. C. He ajudat a aixecar a una nena que havia caigut. A l'oïr una blasfèmia, he dit: Alabat sia Deu.

R. F. Durant tota una tarda he fet companyia a un malalt. Amb molt entusiasme he llegit l'Història de Catalunya.

Noves

De gran esdeveniment pot calificar-se l'acte d'homenatge al compte Jofre, el qual tindrà efectivitat, ajudant Deu, el diumenge dia 3 de setembre.

Identificats els Pomells amb tota afirmació de Fe i de Pàtria, no cal dir que nostre concurs a aital aconteixement serà ben generós, franc i espontani. Per això, amb tot l'entusiasme de la nostra ànima, desfilarèm davant la tomba del primer cabdill de la Nació Catalana, dintre les arcades del monument arquitectònic, del temple regi, del monestir august, que Ell, en llaor a Sta. Maria de Ripoll, aixecà per damunt les misèries humanes: amb pols segur, signarem en l'àlbum, nostra adhesió i fidelitat a la terra catalana.

✿ Un bell i encoratjador article, havem llegit a «Amfora», degut a la prestigiosa ploma del docte Pvre. i Catedràtic en el Seminari Conciliar de Bar-na, En Lluís Carreras. L'estimem i agraim, no en lo que val —que en això no hi abastem— sinó tant com arriben nostres cristians i catalans valiments. En el pròxim nombre procurarem copiar-lo íntegre.

✿ S'ha armonitzat un himne a nostre gran Mestre i fundador dels Pomells de Joventut, En Josep M.ª Folch i Torres. Procurarem, com a bons deïxebles, interpretar degudament el ritme i cadència del cant, per a fruit del goig d'homenatjar-lo a son temps degüt.

✿ La subscripció oberta pel Pomell «Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll» en pro de la Senyera de nostre Orfeó, suma la quantitat de 129'65 ptes., les quals han sigut depositades a la Casa Comunal, junt amb els noms de les pomellistes i socis protectors que hi han cooperat, i el concurs dels quals regraciem gentilment. A l'ensem que posem a les mans de l'Orfeó nostra ofrena, li preguem n'accepti la bona voluntat i vulgui fer de la Senyera, l'emblema del pur ideal que ha de rimar els cants de nostra terra catalana.

✿ La riallera ciutat marina de Badalona ha celebrat uns Jocs Florals pomellistes, essent guanyador de la Flor natural el jove pomellista de la Selva del Camp, En Ramon Blasi, que escullí per Reina de la festa a la distingida senyoreta Na Carme Camarassa. Amb una nutrida i selecta concurrència, transcorregué aquesta festa de germanor juvenil, on es glosà la nostra essència de la vida pomellista: Fe, Pàtria i Amor. Actes d'aqueixos, són els que enlairen els pobles per damunt la vulgaritat.

Un bell parlament del fundador dels Pomells de Badalona, l'actiu i venerat sacerdot Mossèn Josep Maria Homs, clogué tant important i educatiu número de llur festa major.

EXTRACTE DE COMPTES (abril, maig i juny)

ENTRADES

De les pomellistes 55'50 pessetes
Dels socis protectors. . . 143 »

Cobrades. . . . 198'50 pessetes

SORTIDES

Al Directori per l'obra dels Pomells 6 pessetes
Per Goigs i adreces Pomells. . . . 1'10 »
Per la Senyera Orfeó 15 »
A Vilajoliu, segons recibo. 6 »
Per un ciri 5 »
Per cinta 4'50 »
Per obres caritat. 7'25 »
A Ll. Bonet, segons factures. . . . 152 »

Pagades. 196'85 pessetes

RESUM

Cobrades 198'50 pessetes
Pagades 196'85 »

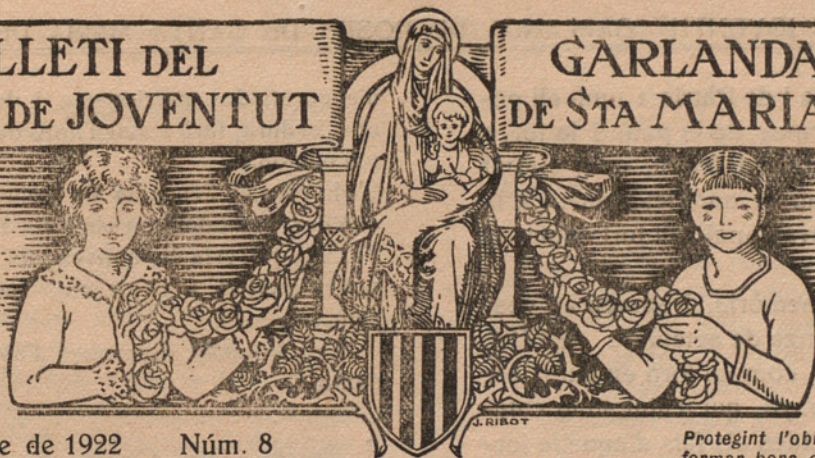
Total. 1'65 pessetes
Existència en caixa en 1.er Abril . . 16'50 »

Efectiu en caixa 18'15 pessetes

BUTLLETI DEL
POMELL DE JOVENTUT

GARLANDA DE ROSES
DE STA MARIA DE RIPOLL

Any I Setembre de 1922 Núm. 8

*Protegit l'obra dels Pomells contribuïu a
formar bons cristians i catalans conscients*

CONVERSES FAMILIARS

· L'onze de setembre ·

LA Història té escrita amb lletres de sang, la data de l'onze de setembre de 1714. Aquella data plantà una fita en nostra Pàtria; marcà un deure als catalans: una qüestió de dignitat quedà pendent des d'allavors amb l'abolició dels drets i furs de nostra terra; qüestió de dignitat que no pot ésser resolta amb pactes ni transaccions sinó tan solament amb la reivindicació de nostra personalitat nacional. La data fatídica de l'onze de setembre gravitarà per llei natural, com llosa de plom, damunt nostra consciència, mentre no sigui eclipsada per la data de la resurrecció de nostres preuades llibertats, soterrades—per oprobí nostre—més de doscents anys ha.

Per això, la confluència de catalans al peu de l'estatua d'En Rafel Casanova, esdevé un

símbol: és quelcom més que un aplec de compatricis ajuntats per enaltir la memòria de la personalitat dels darrers Consellers; és l'afirmació de la personalitat vital de la Catalunya rejuenida, que, no havent mort encara, cerca anyalment noves energies i coratge per refermar, en tot temps, llur llibèrrima i sobirana voluntat de Poble lliure, a que té dret.

Els Pomells de Joventut de Catalunya no podien mancar-hi a la data de l'onze de setembre, car tenen el camí ben trillat: el sentiment que els guia vers el puríssim horitzó de l'ideal, és prou sublim per a que puguin aixoplugar-se sota els replecs de la bandera de Santa Eulalia freturosos de nou coratge i major dalit per arribar al cim de la cantelluda carena on ha de lluir esplendorosament el Sol de la llibertat. ¿Que hi fa que durant la pujada ens sagnin els peus amb trontolls de desenganys i malavolença per part dels que haurien d'allunyar entrebancs i fer la via franca?

Avant, pomellistes, que en vostre escut, molt

hi escau el lema de Fe i de Pàtria i amb ell podreu lluitar amb les armes de la pau, i la força de la raó, fins al triomf definitiu, qual triomf jamai ha pogut obtenir-se amb les armes de la guerra ni amb la llei irracional del fort contra el feble.

Serveu en vostra memòria, i serveu en vostre cor, la data de l'onze de setembre de 1714, com un deute pendent, com un jorn en curs; car fóra indigne de Catalunya, qui tenint sang catalana en ses venes, oblidés els fets d'aquella jornada, i no sentís—al recordar-la,—la rojor d'una ofensa en ses galtes.

RAIMONDA JOFRÉ DE CASALS

Esperances avui, realitats demà

A la senyoreta Antonia Sayós

La plenitud i la grandesa moral dels pobles és la conseqüència directa de les virtuts i la puresa de cor dels fills llurs.

La terra val lo que valen els seus homes, resa el proverbi francès.

I les virtuts cabdals de l'home social són la Fe que fa miracles i el patriotisme dignificat per aquesta Fe.

Jo crec, doncs, que s'apropa la Pasqua Florida de Catalunya perquè el lema que esencionalitza l'actuació dels Pomells de Joventut és un foc intens

d'encoratjador patriotisme i de sà espiritualisme que, si dura, farà sonar l'hora de la nostra resurrecció nacional.

Jo crec en l'eficàcia de l'obra dels Pomells perquè descansa damunt els fonaments granítics de la Fe. I la Fe cria els convençuts i el convenciment, nodrit per la Providència, sura sempre, triomfa sempre...

I els Pomells, esperança d'avui són la realitat de demà.

.....

Mercès a Déu, Catalunya, cada dia, va ressorgint gran en tot.

Mimada per les arts, Catalunya en totes les manifestacions artístiques té la seva fesomia ben definida, ben concreta, ben esplendorosa.

Nodrida per l'esforç dels seus fills, Catalunya té una personalitat industrial i comercial que es cotitza arreu del món civilitzat.

Sens enmanllevaments de cap mena, Catalunya té les seves costums pròpies i la seva ètica pròpia.

Catalunya, per damunt de tot, té la seva parla formosa, franca, sencera i ben fitada, verdader reflexe de la seva ànima.

Arribada a la plenitud, Catalunya es sent major d'edat.

I com a senyora i majora reclama els seus drets a governar-se sense tutories de cap mena.

.....

Ungiu, doncs, vosaltres benvolguts Pomells, tanta plenitud i tanta grandesa amb l'incens perfumat de vostres valors cívics i religiosos i el jorn que, deixant d'ésser esperança esdevindreu realitat, haurà arribada l'hora que arreu de la terra nostra es polifonejaran cants d'al·leluia i antífones de resurrecció a Catalunya redimida i cristiana.

ANGEL MARQUÉS

AL COMTE JOFRE

L'història ha consagrat el nom de Ripoll, instituint-lo el bressol de la nostra nacionalitat. Perçò, en la diada del tres de setembre, vingueren a Ripoll, honorables representacions de la nostra terra, amb la honrosa fermança de segellar un jurament de fidelitat a la terra catalana, al lloc mateix on el primer comte de Catalunya inicià la reconquesta i proclamà les nostres llibertats; al peu de la tomba que estotja les ertes despulles del fundador de la Nació.

Els Pomells de Joventut de Ripoll, que alenen sots l'escalf del foc sagrat d'amor a Deu i a la Pàtria, sentíren ardorosa fretura d'actuació, davant la crida que'ns adressaren i que reproduim per a desgranar mellor els fets de la diada.

«Bon auguri d'energies i de coratge és aqueix gest, perquè Ripoll és la flama viva, inextingible, d'un patriotisme gloriós. Teatre de les escenes més fortes i triomfants de la primera reconquesta; fita, senyal i llum, que arborava el pit d'aquells homes, passats nostres, que defensaren, fins a l'imposició, la llibertat seva i els seus ideals i els seus afectes; els seus drets i els seus costúms; és dir, l'esperit de la seva pàtria. Ripoll, té un caliu sagrat; Ripoll, té l'únic caliu sagrat que pot donar a les novelles generacions, aquell abrivament que sigui fermança segura de victòria.

Al voltant d'aquells llocs, en mig de l'aspre entreforc de rius i muntanyes que no més endolceixen el vellut finíssim dels prats i la llum esclatant de les carenes nobilíssimes, sota la visió d'eterna estructuració que dóna a l'esperit la torre solemne del Monestir, al redós de les feixugues naus que estotgen geloses les desferres mortes i els records im-

mortals dels fundadors de Catalunya, és tot l'aire reconfortant de dugues virtuts que fan essencialment falta als catalans d'avui: L'audàcia intel·ligent i la instintiva generositat.»

La gentilíssima pomellista Francisqueta Castells, descobrí la làpida que «ACCIÓ CATALANA» dedica al Comte Jofre, apareixent son caparronet cofat amb la blanca caputxeta, davant la multitud congregada per a presenciar l'acte, com una visió angèlica dels Pomells de Joventut. La placa que honora al Comte Jofre és de marbre, amb lletres de coure, en alt relleu, que diuen:

AL COMTE JOFRE
QUI A RIPOLL FUNDA
LA NACIO CATALANA

Acció Catalana 3 de setembre de 1922

Des d'un dels balcons del Casal Català, varis oradors dirigiren la veu al poble, entre ells, la senyoreta Na Maria Passola en nom dels Pomells de Ripoll, qui llegí amb l'emoció propia d'una donzella sorpresa per la solemnitat del moment, ço que segueix:

«En l'acte solemniat de glorificar públicament la memòria del Comte Jofre, resorgeix vigorosa i gentil la veu de les ardides joventuts de Catalunya. Amb l'emblema de Fe i Pàtria, instituf el Comte Jofre la nostra nacionalitat; i amb el mateixa emblema i amb el mateix esperit, entren a la brega els Pomells de Joventut de Catalunya. Ripoll, a qui la història ha consagrat com a bressol de la nostra nacionalitat, esdevé el símbol de la reconquesta, i el Comte Jofre, el Cabdill, de qui nosaltres n'acceptem l'ensenyia, barrada amb la seva pròpia sang, per enarborar-la al peu mateix del temple que basif per a commemorar la redempció de la Pàtria.

Llegions d'aquesta Pàtria son els Pomells de Jo-

ventut de Catalunya, que venen a enfortir amb el generós concurs de la dona, aquelles llegendes que acabàllà victoriosament el Comte Jofre; i com si per elles i per la Pàtria hagués sonat a Ripoll el clarí de l'Àngel del Judici, reviuem arborades per la flama de l'ideal en l'esperit del nostre Pomell, per a la resurrecció de les llibertats catalanes.»

Després de l'esmentat acte públic es dirigiren al Monestir les personalitats i el poble per a desfilars davant la tomba del Comte Jofre, cantant devotament les pomellistes una Salve a llahor de l'excelsa Madona de cels i terra...

...La pregaria que entonen les joventuts ripolleses sota les voltes del temple que commemora la reconquesta de la Pàtria i que basí la munificència dels comtes i abats de la lliure Catalunya, ressona dintre les tombes dels esforçats cabdills de les nostres llibertats, com una invocació...

...I la invocació, esdevé esponerosa fermaça d'actuació, quan la multitud, amb l'esperit encongit per la fantàstica visió del temple que simbolitza la fortitud d'un poble lliure de vassallatge, es dirigí als claustres, on les pomellistes oferien, per a signar-les, *sots la promesa de fidelitat a la terra catalana*, les fulles que han de constituir un àlbum que sia l'expressió de la voluntat de la Pàtria en ple renaiement; el record perdurable de la diada.

La capsalera i colofó de l'àlbum, han sigut dibuixats pel nostre bon amic En Josep Ribot, a qui les pomellistes ja coneixen per la portada del Butlletí, com a meritíssim artista.

En l'acte de la tarda, celebrat al Saló Comtal, hi parlaren eminents oradors que, cavallers jurats de la lluita que sostenen contra l'estat opressor, van en pelegrinatge per totes les encontrades de Catalunya exercint llur apostolat, predicant les doctrines de redempció, i sembrant arreu la llevor que tard o d'hora esclatarà amb exuberant florida.

ENQUESTA

DE LA PERESA O DILIGENCIA (1)

De tots els vicis, la peresa és anomenada la Mare, per ser l'inici de qualsevulla dels demés. M. F.

El treball és l'ambient on alenen i creixen totes les virtuts. A. P.

Déu senyalà a l'home el deure de guanyar el pa amb la suor del seu front; qui resta ociós manca al diví precepte. E. C.

La peresa és l'esca, on s'hi encenen totes les vileses i maldats. M. C.

L'home gandul té la porta oberta a tots els vicis, perquè mancat de l'energia de l'ànima, no pot pas dominar cap de ses passions. J. P.

Si el treball enalteix,
la peresa envileix. C. P.

L'estudi i diligència, resolen els problemes més complicats, tant en les arts com en les ciències. C. C.

Primer que tot, hem de treballar per assolir el fi pel que havem sigut creats: la possessió de l'eterna benaurança. R. P.

L'activa formiga que treballa per l'instint, no deu ser l'exemple de l'home que es mou per la raó. M. S.

Si del treball brolla l'abundor, debem treballar, perquè no manqui el pa en nostres llars, ni els bons fills a Catalunya. M. P.

L'home que treballa, no és mai sobrer. C. P.

La peresa és font d'una infinitat de pecats. Els mestres de la vida esperitual l'han considerada sempre com la mare de l'iniquitat. A. S.

L'home que no treballa és com un rellotge sense minuterer: tant es que marxi com que estigui parat. C. S.

La peresa és el vici capdal, doncs ella ens precipita a l'àbim de molts altres. M. P.

(1) Per al nombre vinent, exposareu el concepte que teniu format del renegaire.

1714 - 1922

Per primera vegada es commemora a Ripoll la jornada de l'onze de setembre, reivindicant-se davant la Història, les joventuts ripolleses que estimen les tradicions i les llibertats de la seva Pàtria. Els Pomells de Joventut de Ripoll han plantat enguany la primera fita que ha de mostrar, a nostres estimats compatricis, el camí a seguir.

Com a pietós tribut a les víctimes que sucumbiren defensant nostres llibertats, tingué lloc, en nostre Reial Cenobi, una Missa i Comunió col·lectiva.

A nou hores de la vetlla, i en la sala d'espectacles generosament cedida per la Junta de l'Acadèmia Catòlica, tingué efectivitat, una vetllada de caràcter íntim, glosant-se els fets històrics que motivaren l'abolició de nostres furs, llegits per la incansable secretària del Pomell de noies, Na Maria Puig. El jove pomellista, En Narcís Serra, llegí amb molta expressió «Himne a Catalunya», poesia d'En Guimerà. «La Pàtria», composició en prosa, per l'ardida jovereta Na Concepció Casanova, valguent-li xardorosos aplaudiments. «Biografia de Pau Clarís», llegida amb precisió i justesa per N'Eusebi Pujol. En Josep Passola, recità la poesia «El Calze de Pau Clarís», d'En Ventura Gassol. «Parlament» per En Ramón Casanova i Danés, qui logrà amb la seva erudició i profunditat del tema, atraurer's l'atenció de l'auditori.

Aprés, fou posat en escena el quadre dramàtic «Jordi Erin», d'En J. Burgas, actuant de protagonista el President del Pomell de joves, En Josep Moreno. Per final de la vetllada, es cantà l'«Himne dels Pomells de Joventut» per tots els pomellistes, que la selecta concurrència escoltà devotament i a peu dret, aixís com el cant de «Els Segadors» que fou corejat per tots els assistents a l'acte.

Recull d'Obres de Pietat i Catalanitat

Del Pomell en col·lectivitat

Cant de la Salve i goigs en llaor a Santa Maria de Ripoll en la solemnitat al Comte Jofre. Missa i Comunió en la diada del 11 del present pels que sucumbiren defensant les llibertats.

Signar en l'àlbum fidelitat a la terra catalana. Ofrena d'un ram de llor i roure al Conseller En Rafel Casanova.

De cada flor individualment

C. C. Prego perquè les pomellites siguem ben honestes en el vestir. He llegit «En Patufet» a unes nenes.

A una nena que no tenia mantellina per anar a missa vaig deixar-li la meua. Vaig oïr una missa agenollada cofada amb la caputxeta.

M. C. Una cosa de menjar que no m'agradava, anava a deixar-la; però recordant-me que era pomellista la vaig menjar. Vaig anar a ofrenar el ram de nostre Pomell a En Rafel Casanova.

A. C. He cullit una estampa que perillava d'ésser trepitjada. Vaig confeccionar un llaç per una nena pomellista.

C. G. Visitat un malalt. Vaig oferir la ploma per a signar en l'àlbum.

C. P. He plantat rètols a la paret que deien: «No renegueu.» Cantar els goigs de nostra Madona davant la tomba del Comte Jofre.

A. F. He ajudat a aixecar a una nena que havia caigut. Cantat amb molt entusiasme «Els Segadors.»

M. B. He aconseguit que una nena ingressés a l'associació de Filles de Maria. He resat pels Pomells.

C. F. He llençat un llibrot dolent. Deixat un llibre de poesíes catalanes i patriòtiques.

R. P. Al passar davant el cementiri he resat pels difunts. Amb molta atenció vaig escoltar els oradors del mitin català.

J. P. Servant tota la devoció possible vaig assistir al Via-Crucis amb caputxeta. He pregat a la Mare de Déu de Montserrat que fassi renaixer en el cor dels catalans aquella Fe que enfonza les muntanyes, omple les valls, i fa planer el camí de la vida.

D. P. He fet almoïna. Una Missa agenollada oïda per la puïxança dels Pomells.

A. S. Assistit a la Comunió reglamentària com a bona «Filla de Maria». Al signar en l'album d'una ermita vaig fer constar era pomellista.

D. B. A l'Església, vaig oferir el meu seient a una dona que no en tenia. Al meu germà ensenyo d'escriure en català.

P. S. En lloc de jugar, he estudiat una bona estona. Malgrat la fresca que feia i ésser petita, vaig assistir a la Salve.

D. P. A l'anar a combregar he pregat pels blasfems. Llegit un llibre català.

M. N. Procuo no adormir-me resant el Sant Rosari. Cantat els «Segadors».

C. S. No deixo la Comunió diària per tal de ser una bona pomellista. Vaig fer un pomell de flors i vaig lligar-lo amb cinta catalana.

M. F. He escrit una carta encoratjant a un cosí que està destacat al Marroc. Vaig corregir a una nena, dient-li que com a bona pomellista havia de ser dòcil i obedienta.

D. C. Almoïna a un ceguet. M'he corregit de mots castellanitzats.

E. C. A una noia òrfena que havia sortit d'un asil benèfic vaig lograr, fent-li reflexions, tornés a ingressar-hi. He fet la Visita Esperitual a nostra dona de Montserrat.

C. V. Tenia proporció per divertir-me i vaig preferir ajudar a una dona molt enfeïnada. M'he corregit de mots castellanitzats.

A. B. He ajudat a vestir a la meua germaneta. Llegit rondalles catalanes.

M. C. Els cèntims pel cine, els he donat a un pobret. He ofert la Comunió per la prosperitat del nostre Pomell.

F. V. M'he apartat de l'acera a fi de fer pas a un vellet. A un ceguet vaig omplir-li un càntir.

M. P. A una amiga he deixat «Proses del bon seny». Fer avinent que la caputxa no és una moda sinó una santa costum de nostres passats.

C. P. Una Comunió oferta per l'ànima del Dr. Torres i Bages. En una festa patriòtica he cridat «Visca Catalunya» siguent entusiàsticament contestat.

M. C. Vaig assistir a tots els actes en homenatge al Comte Jofre. Estudi amb afició l'ortografia catalana.

M. P. Ben alt he cridat «Visca Catalunya cristiana lliure.» En públic he llegit els esdeveniments històrics que motivaren les perdues de nostres llibertats.

R. P. Ensenyo la Doctrina Cristiana a nenes. M'he subscrit a l'obra de la Santa Infància.

D. C. Assisteixo a la Salve tots els dissabtes. Al passar un auto amb la bandera catalana he dit en veu alta: Visca Catalunya.

M. P. He esborrat paraules immorals. Llegit «La Veu del Angel de la Guarda».

E. M. A l'anar a Nuria vaig cantar una Salve a la Mare de Deu. Amb molta atenció he escoltat parlaments patriòtics.

M. C. He visitat una malalta. Deixat llegir nostre Butlletí.

N. S. A un nen que no en portava, li he posat una medalla. En lloc de dir corda-botes, diré corda-sabates.

M. M. Al tocar les dotze, he resat l'«Angelus» oït una Missa per les pomellistes difuntes.

M. F. Vaig oferir una Missa pels meus germans catalans que lluiten a l'Àfrica. Una Comunió oferta pel Directori.

R. C. He alliberat a un ocell que volien matarlo. Cantat els «Segadors».

M. C. He avisat a un nen que tirava rocs. M'he corretgit d'un mot castellanitzat.

M. N. Resar matí i vespre l'Exercici del Cristíà.» Cullit un bocí de pa.

C. C. He ensenyat de fer vora-foradada a una nena. Llegeixo l'Història de Catalunya.

A. P. Al veure uns carreters que estaven molt enfeïnats vaig demanar a la Mare de Déu els ajudés a fi de que no diguessin cap renec. He posat cinta catalana a una bossa per anar a les fonts

C. B. A una nena pobreta he donat unes quantes joguines. He donat un Butlletí a una amiga.

Noves

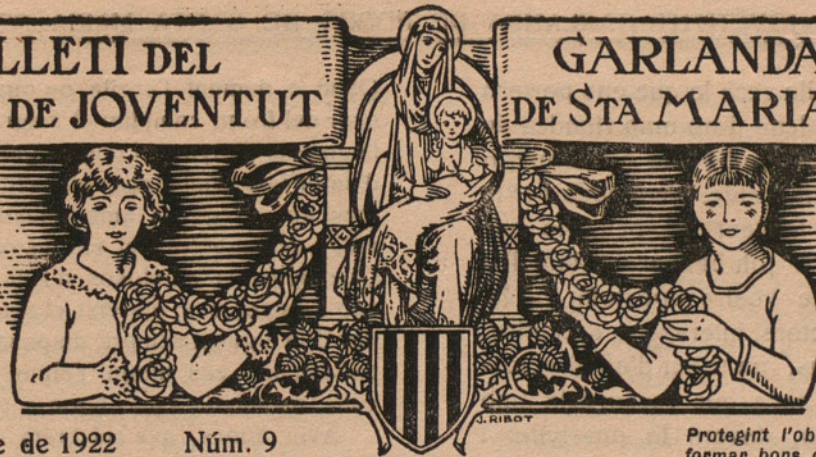
Comissionades pels Pomells «Bressol de Catalunya» i «Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll,» les incansables i entusiastes pomellistes, Na Eudalda Colomer, presidenta, i M.ª de Ripoll Casals, marxaren a Barcelona el diumenge dia 10, amb el fi de concórrer als actes anunciats pel Directori. Enfront l'estatua del darrer Conseller en cap, En Rafel Casanova ofrenaren un ram de llor i roure cullit a les vessants de nostre Pirineu i lligat amb cinta blau-barrada. Molt ben impressionades han retornat de llur missatge.

✿ Ens assabentem d'haver sigut acordat per la Mancomunitat, construir amb el concurs de tots els bons catalans, una tomba monumental, digna del primer Comte de Catalunya, fundador de la Nació i del Monestir abacial. Per tant falaguera nova, ha sigut cursada la comunicació que segueix: «A l'Excm. Sr. President de la Mancomunitat de Catalunya. Els Pomells de Joventut «Bressol de Catalunya» i «Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll,» es complauen adreçar-vos llur efusiva felicitació, i ensems, adherir-se entusiàsticament, a l'acord d'aquest Govern, d'aixecar — per subscripció nacional — la tomba definitiva a nostre primer cabdill de Catalunya independent, dintre les voltes de nostre august Monestir, que el Comte Jofre, mogut per llur esperit de religiositat, bastí en llaor a la Catalana Santa Maria de Ripoll. Visqueu llargs anys en beneplàcit de Deu i profit per Catalunya. Pel P. de J. «Bressol de Catalunya», el president, Josep Moreno. Per «Garlanda de Roses», la presidenta, Eudalda Colomer.»

BUTLLETI DEL
POMELL DE JOVENTUT

GARLANDA DE ROSES
DE STA MARIA DE RIPOLI

Any I Octubre de 1922 Núm. 9

Protegint l'obra dels Pomells contribuïu a
formar bons cristians i catalans conscients

CONVERSES FAMILIARS

: Vida pomellista :

EL temps no passa endevades per quins l'esmercen treballant. Dos anys fa, que el patriota, tot amor, tot abnegació, En Josep M.ª Folch i Torres, llençava al vent la primera paraula convidant a les joventuts a constituir-se en nuclis o Pomells i durant aquest temps, hem vist amb joia, eixir de totes les contrades catalanes, una col·lectivitat i altra i altra, aplegades amb el mateix dalit, encisades pel mateix Verb, assenyades pel mateix lema. Per això la visió d'avui, concentrant la pensa en l'obra realitzada pels Pomells de Joventut de Catalunya, és del tot aconhortadora i esperançadora. *Pels seus fruits els coneixereu*, digué el bon Jesús. I ara, em permeto preguntar: ¿quins han sigut els fruits morals durant els dos anys de

existència, d'actuació pomellista; quin l'exemple, quina la lliçó, quins els resultats?

Per la Fe i per la Pàtria han desplegat llurs energies —multiplicant-les— aqueixos estols de joves i donzelles, i aixís hem pogut admirar com les tradicions catalanes són reintegrades a viles i llogarets i ensemps a nostres llars; com van difundint-se les bones costums; com va divulgant-se el coneixement de l'Història Pàtria; com, en una paraula, és viscuda plenament la vida de l'esperit, avassallant, sots llur domini, la vida material, doncs «no sols de pa viu l'home».

Altrament, en molts llocs, s'han organitzat Jocs Florals pomellistes, conferències religioses i patriòtiques, festes de Fe i de Pàtria sintetitzades en una sola expressió, Amor..... aquell amor tant pur i noble que és quin ha de fer franquejable la llibertat de Catalunya. Jo crec en la eficàcia dels Pomells perquè l'ideal que els mena va presidit per la Fe, «aquella Fe que enfonça les muntanyes, ompla les valls i fa planer el camí de la vida» com digué nostre Bisbe, Doç-

tor Torras i Bages, Ella serà la que ens portarà la Pàtria gran, rica i plena, i no amb riuades de sang ni amb bufarades d'odi, sinó per la meravella d'una bondat impecable, fecundada per la raó incontrovertible. Davant les petjades que marqueu en vostra ruta ¡oh benaurats Pomells! davant l'abnegació de vostre apostolat, jo he vist claudicar a detractors, interesar a escèptics, i retre, per no catalans, un tribut d'admiració a la fortitud de nostra raça que ressorgeix amb plenitud i consciència, davant la passivitat i menyspreu dels que deurien engarlandar cadenes per a alleugerir-les, i esfumar, amb flamells d'amor, la noció de Poble esclau.

RAIMONDA JOFRÉ DE CASALS

LA PATRIA

Pàtria! nom que has plenament florit en els llavis dolços de trobadors i de poetes! Nom tantes vegades repetit adés els segles i les generacions! Benaurats de nosaltres, si sabem lloar-te i beneir-te quan en la visió que s'escolí davant nostres parpelles, et contemplem com a una bella nina, esbullats i frisosos damunt les espatlles tos rulls sedosos, i ta faç tota roja i colrada pel sol roent i el besalat del vent... Però, molt més benaurats encara, si arribem a estimar-te veritablement; coneixen-te pura i sens cap vel fantasiós que ens enlluerni

Quan a damunt l'argila on guanyem el pa amb la suor del front, complint el Sagrat Precepte que ens imposà el Senyor, hi tinguem arrelada aquella saba d'amor i de semblança, que sense follia, manyagement ens atregui, i amb la testa abaixada ens convidi a demanar al Cel el nostre pa de cada dia... Que siguem tan gelosos d'Ella que per nosaltres cap més sol ens ofereixi el seu encís, i així com per Ella siguem sempre disposats a la lluita, també cada instant ens mogui l'afany d'esdevenir-la més culta, més bella, i més bona.

Avui, doncs, que celebrem una gran diada patriòtica, tota plena de recordances de dissort; en aqueix aplec íntim en el qual tots junyim els més vius impulsos d'amor a la formosa terra catalana, ara que malgrat les tempestes furioses i les folles ventades, aixequin gromolls de polsagues per a tornar-nos orbs, entelant amb ses brosses feridores aquests ulls tan clars de nostra ardenta fe, i malgrat l'enemic destruidor en và es debati per a arrencar els jovençans plançons de la novella florida, jo voldria doncs, ara, pomellistes fervents, i a tots els que benevolentment m'oïu dirvos-ho tan bé com em fos possible, i dirvos-ho força, de com son abelidores les il·lusions que hom fita devés la cima lluminosa de l'alliberament d'una Mare esclava que a cada instant, entre gemegs i planys, ens prega que desfermem les cadenes que la tenen presonera; Aquella, que quan encara infantons plorans no sabiem avesar-nos al son, placèvola ja ens adormia dins el bressol de la vall serena, al ritme de les sues onades dels rierols cantaires, i que per veillar-nos el somni en pau, estenia al nostre redós fileres d'altives carenes gegantines... Aquella mateixa que quan serà arribada l'hora que ens colpirà de defallença i voldrà Deu que la mort se'n vagi enduent l'essència i la flor del nostre viure, Ella, s'obrirà en una fossa per a servir com en un reli-

quiari, les nostres despulles fins a la jornada de la Resurrecció.

Voldria contar-vos com és preuada cada pàgina de sa història, i mostrar-vos-la en la nit clara i serena com un espill, perquè el seu reflexe il·luminés els rostres i més encara, per a que els seus raigs traspessin pregonament en el vostre esperit, i a l'espargir-s'hi, entrellacessin, com oronelles, rius riallers d'afanys de treballar, de bona fe i de tot cor seguint les petjades dels cabdills que han fresat l'aspre camí de la lluita i han copçat, també, en paga, el goig d'una gloriosa recordança exemplar.

I també voldria fer elogi d'aquelles dues dones catalanes que ens explica la tradició: La Mare i l'Esposa del Comte d'Urgell, que quan després del Parlament de Casp, s'adreçà concirós i trist, vora la llar a reposar de ses fatigues esperituals, les trobà totes endolades que no volien regoneixer-lo, perquè deien elles: «Vos no ho sou pas el Comte que nosaltres esperem; aquell que té el primer dret a la corona, car ell, altrament, abans de deixar-se imposar sota la voluntat superba d'un intrús, hauria aixecat el poble en armes i hauria lluitat, capdavanter dels seus partidaris, i allà hauria mort si cas, per comptes d'anar a casa, abandonat tot el reialme en mans d'un foraster...» Per això la Història diu que Jaume d'Urgell fou derrotat per les tropes de Ferràn d'Antequera i morí empresonat el dia 3 d'octubre de 1413 a la Fortalesa de Xàtiva després de qualques anys de captiveri, siguent de memorable i lluminós record pels catalans.

Qui ho sap! si un jorn després de qualques inútils esforços veurem també malauradament decaure l'esperit de sacrifici i de noble treball que avui es va abrandant en la nostra terra?.. Per això, aleshores be caldria que tots, i en particular les noies pomellistes, esmercessin el nostre esforç en revifar i mantenir aquell foc d'entusiasme mig apagat; per

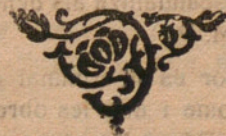
això des d'avui han d'ésser estordides i fortes per a no moure'ns ni vacillar en el camí que havem emprès. La primera missió nostra és, abans que tot, ésser complidores dels nostres deures envers Déu i el pròxim per amor d'Ell, com ens mana la Santa Església Catòlica, de la qual hem d'ésser sempre filles sumisses; i com Ella també ens imposa deures envers la Pàtria, i la Pàtria que Déu ens ha donat als catalans, és Catalunya, per això hem de pregar per a la seva llibertat, i sens oblidar l'alta missió que ens imposa la Santa Religió a les dones, treballar i propagar el patriotisme per tal de poguer veure la Pàtria lliure, virtuosa, rica i plena.

Fem-lo doncs, des d'avui, el propòsit de no passar ni una sola jornada que quan s'esmunyi la darrera claror de crepuscle i les campanes trillegin en mig la foscor, pugui també enlairar-se amb la llum ponentina tota una voladúria de fruits i mèrits nostres, cada dia majors, fins que arribi a ésser tan potent la flama de nostres anhels i per a tants cors teixida, que s'enrogeixin, abrandant-se, totes les terres catanes; i aleshores, al bell cim de les guspines espurnejants, les primeres esteles nocturnes ens devallaran pel càlid atzur entre els raigs que s'encreuin aquella benaurança d'haver conquerida ben dignament i ben nostra:

La llibertat de Catalunya!!!...

CONCEPCIÓ CASANOVA

Campdevàrol, 2-9-1922.

ENQUESTA

DE LA BLASFEMIA (1)

Pomellistes: procurem que no es blasfemi, perquè a més d'ofendre a Déu, s'enlletgeix la nostra parla. M. P.

La blasfèmia és grandíssim mal. A tots pertoca fer-li guerra, però d'una manera especial a nosaltres pomellistes; desterrem-la de la societat, i enterrem-la a l'infern, d'on va sortir. A. P.

La blasfèmia és un vici degradant, que envileix a la persona que el té, i deshonra als pobles que el toleren. R. P.

Alabeu en tot moment — el Santíssim Sacrament que les paraules dels grans — repeteixen els infants. M. C.

Si la blasfèmia es desterrada de nostres pobles i ciutats, serà allavors, quan Catalunya, conquerirà les llibertats. J. P.

El reneç és com una espasa de dos fils, que fereix al que la usa. E. C.

Germans: Per Déu i per Catalunya, foragitem la blasfèmia. C. P.

Diu el bon Déu: Ai d'aquell que dóna escàndol: valdria més que es lligués una mola al coll, i es llancés al fons del mar. Aquestes paraules del Diví Mestre be es poden aplicar al renegaire, doncs a més de pecar, escandalitza als demés, que per dissort l'han oït. M. P.

El blasfemador és un criminal que amb la paraula, amb la ploma i amb les obres, s'aixeca violentament contra Déu i les coses sagrades. A. S.

Per guerra a la blasfèmia, és fer obra eminentment patriòtica. C. S.

El qui mal-parla, es fa indigne del Cel i es posa en nivell més ínfim que el de les besties. D. C.

El reneç és el mot vil, car es menyspreua el dó més preciós que Déu ha posat en boca de l'home. M. F.

(1) Quin és el més dolç record de vostra vida pomellista?

Cançó de bressol

En el neixement de ma neboda, Maria de Nuria

Dorm, bella nina de galtes de rosa,
que la ignocència inspira ton son
al dolç racés d'una mare amorosa
que't veïlla'l somni, cantant la non-non.

No tinguis pô que'l mal fat de la vida
mai pugui abatre lo teu tendre cor,
mentre eixa dona, de tu engelosida,
t'obri sa falda, besant-te amb fervor.

Ets la flò verge que s'obra a la vida
tot exhalant suavíssims olors;
poncella gerda, la mes exquisida
d'un roserar que per arços, te amors.

Els teus ulls blaus, son nimbats de puresa;
desclou tos llavis, angèlic somris,....
Visió ideal de virtut i bellesa,
¡fes que'n nosaltres, perduri l'encís!

R. J.

Recull d'Obres de Pietat i Catalanitat

Del Pomell en col·lectivitat

Missa i Comunió en commemoració de la primera paraula d'En Folch i Torres, (9 Octubre 1920) referent als Pomells de Joventut de Catalunya.

Subscriuer's a l'Obra de les Missions per la Santa Infància, amb dugues pessetes al mes. Ingressar com a socis a la «Protectora d'Ensenyança Catalana.»

De cada flor individualment

C. M. He cullit un objecte a una velleta. Aprenc de traduir en català.

M. N. Reso el Sant Rosari tots els dies i principalment en el mes del Roser. Oït una Missa i Comunió per la llibertat de Catalunya.

M. C. He ofert una Missa i Comunió pels soldats que han mort lluitant a l'Àfrica. He donat un tros de cinta catalana a una indiferent fent-li comprendre el valor que tenia.

A. S. Sentint dir mal d'una persona, l'he defensada, posant de relleu llurs bones qualitats. Com més sento menyspreuar nostra caputxeta, més l'aimo.

D. P. He fet almoïna. Pregat perquè la blasfèmia sia foragitada de Catalunya.

P. S. Amb els ulls ben baixets he resat una part de Rosari. Escolto molt atenta quan m'expliquen les historietes d'En Josep M.ª Folch i Torres.

A. B. Vaig oïr una Missa per la salut d'un malalt. He traduït una oració al català.

F. V. Porto una medalla de la Mare de Déu de Montserrat. En el coixí de fer puntes, hi tinc una cinta barrada, per demostrar soc bona catalana.

C. S. Em plavia llegir novel·les, proposant-me en l'avenir no llegir-ne mes. Demano molt a la Moreneta, nostra Mare, beneïeixi la gran obra dels Pomells.

D. B. He ofert el meu seient a una dona en l'Església. Llegeixo amb afició el «Prosa i Vers» d'En Manel Marinel·lo.

R. S. A l'oïr les hores reso l'Ave-Maria. He pregat a la Mare de Déu pel nostre Pomell.

C. P. He descompartit a dos nois que es tiraven pedres. Llegeixo el «Violet.»

M. C. Anant de viatge no m'oblido de resar i fer el Nom del Pare. Comunió oferta per la prosperitat del nostre Pomell.

J. C. He fet un servei a una noia. Assistit a les Comunions del Pomell.

M. P. He resat el Sant Rosari. A l'entrar a casa una persona dient: «A Deu gracies», he respost: «A Deu sien dades».

T. C. He acompanyat a un ceguet. Ballat sardanes.

A. C. Resat el Sant Rosari per les ànimes del Purgatori. Propago l'«Amfora».

R. P. Una cosa que molt m'agradava vaig donar-la a la meva germana. He anat a l'Hora-Santa amb la caputxa.

P. P. Vaig ensenyar oracions a una nena. He defensat el Pomell parlant amb uns que en deien mal.

C. F. He aliviat d'un sofriment a una amiga.

Per tal de no fer gaires faltes quan escric, en fixo amb els escrits d'«En Patufet».

M. P. Vaig explicar l'Esperit dels Pomells a una persona castellana fent que canviés l'aversion que en sentia per estimació. Oferir una Comunió setmanal pel Pomell del Cel.

M. B. Fet un acte d'obediència. Llegit poesíes catalanes.

A. F. He donat unes espadnyes a una nena que anava descalça. Deixat un Butlletí a una noia perquè el llegís.

R. P. Assisteixo a la funció del mes del Rosari procurant resar-lo amb devoció. Defenso la nostra Pàtria, sens dir mal de cap altra.

M. F. Per obediència als meus pares, sufriexo amb resignació una grossa contrarietat. Cada volta que vaig al Monestir llegeixo la placa on hi han transcrites les paraules del Dr. Morgades, per a enfortir el meu esperit.

C. P. A un pobret esguerrat, he fet almòina. D'ençà que soc pomellista, aimo més a Catalunya.

D. C. Tracto de «Vos» — mot més català — al pare i a la mare. Anant d'excursió on es veien les montanyes de Montserrat, he pregat per tots els catalans.

R. F. He ensenyat el «Jo pecadora» a una nena. Deixat un llibre d'En Folch i Torres.

R. C. Com a Filla de Maria, assisteixo a la Comunió mensual. Deixat «En Patufet».

C. G. Un bon consell a una amiga. He explicat el significat de l'onze de Setembre.

C. C. He estripat una cançó impresa que era immoral. Una part de Rosari pels pomellistes difunts.

A. P. Anava a descobrir un defecte d'una persona i al recordar-me que era pomellista vaig callar. Prego perquè s'acabin els renegaires.

T. C. A una nena petita que plorava, vaig acompanyar-la a casa seva. He llegit contes d'En Folch i Torres.

J. P. A l'arribar a una font, tenia una sed abrusadora: més, recordant-me de la sed que pateixen els soldats al Marroc, vaig abstenir-me'n ofrenant aquella mortificació perquè bentost devalli del Cel una duradera pau. Resat l'oració a Sant Jordi.

D. P. En l'Església he avisat a unes nenes que estaven distretes. Llegit llibres catalans.

M. C. He estat una Missa agenollada cofada amb la caputxeta. Tenia cèntims per comprar dolços, i n'he fet almòina.

M. P. Ajudo a una amiga a fer un treball. Al Sant Rosari reso cada dia a Sant Jordi perquè beneieixi a Catalunya.

E. C. He fet la Visita a Jesús Sacramentat. Als peus de la Mare de Déu de Nuria, vaig posar una cinta catalana.

C. B. He ofert un Rosari pels soldats que lluiten al Marroc. Cantat cançons catalanes.

C. C. Vaig acompanyar a un ceguet. Escrit una poesia catalana.

C. V. Cada matí reso una Salve a la Mare de Deu. Faig pràctiques d'escriptura catalana.

D. C. He donat deu cèntims d'almoina. Al passar un auto que portava la bandera catalana, vaig cridar: Visca Catalunya.

M. N. Oferir la Comunió pel Pomell del Cel. Oïr una Missa en sufragi dels catalans que moriren en el Corpus de Sang.

M. F. Vaig donar aigua a un pobre home. Ensenyo cançons catalanes a una nena.

M. C. A l'oir hores, he resat l'Ave-Maria. Cantat els «Segadors».

R. C. He escrit una carta per una persona que no en sap. Llegit una rondalla a unes nenes.

M. C. He estat una Missa agenollada i dels cèntims n'he ofert caritat. Traduït en català una oració castellana.

C. F. A una nena li he ensenyat l'Ave-Maria. Deia una oració en castellà i ara la reso en català.

M. M. Donc almoïna pels xinets. En lloc de dir monedero dic porta monedes.

¡ ESSER POMELLISTA !

Veus aquí dugues senzilles paraules que embolcallen tot un enfilall de prometedores esperances; de segures realitats.

Esser pomellista, és posseir un títol dels més preuats guanyat en la batalla de la vida sota la bandera blau-barrada; és formar part d'un exèrcit voluntari, predestinat a conquerir les més anhelades victòries i no es arriscat l'assegurar que el dia que en totes les encontrades de casa nostra hi sien ben arrelats uns Pomells de Joventut, podrem cantar ben alt i sense por, el «Te Deum», per Deu i «Els Segadors» per la Pàtria.

Noves

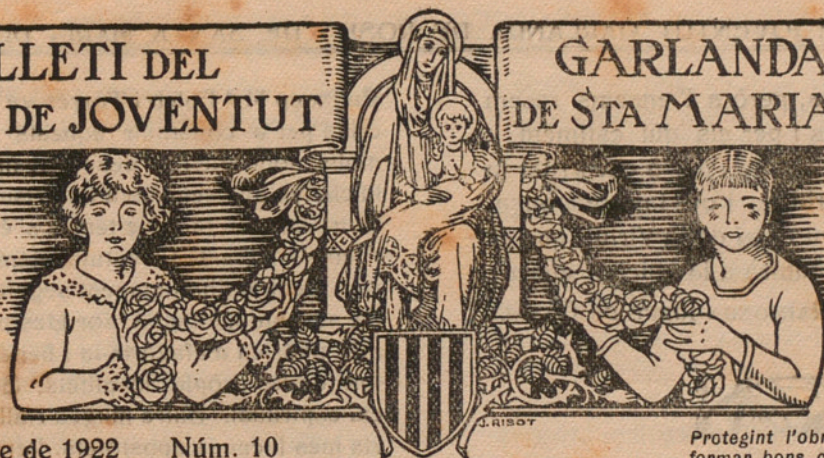
En lloc apart publiquem la composició que la senyoreta Na Concepció Casanova llegí en la vetllada que celebràrem els Pomells de la Comtal Vila, en l'onze de setembre, en remembrança de la diada.

✿ Catalunya està de dol. La colpadora dalla ha segat la preciosa vida del excels poeta de la Pàtria, Dr. Miquel Costa i Llobera. Actualment era canonge de la Seu de Palma nomenat pel Papa Pius X. En 1902 fou proclamat Mestre en Gai Saber després d'haver obtingut la Flor Natural i llorejat en varis Jocs Florals. A ses despulles sia'ls-hi la terra lleu, mentre preguem aquí en la terra per a retrobar-lo en el Cel.

✿ De l'anada de nostre Orfeó a la xamosa i hospitalaria Vila de Puigcerdà, en servaran perdurable i grat record, els orfeonistes i acompanyants. Nostra enhorabona a tots, i d'un modo preferent, a l'insigne Mestre, En Ramón Serrat, per les proves d'afecte rebudes. A uns i altres encoratgem per a que perseverin en aquesta obra, exercint l'apostolat llur, a exemple de les demés institucions germanes, despertant els sentiments que rauen en sopits al fons de l'ànima del nostre Poble.

✿ Publicacions rebudes: «Amfora,» del Directori; «Fe i Pàtria,» de Badalona; «Flamell,» de Sant Andreu de Palomar; «Revista,» de l'Orfeó Gracienc; El «Fulleró,» de Sans, i «Endavant,» de Rubí, amb les quals tenim establert el canvi.

Any I Novembre de 1922 Núm. 10

Protegit l'obra dels Pomells contribuïu a
formar bons cristians i catalans conscients

CONVERSES FAMILIARS

∴ Diada dels Morts ∴

BONA costum, la de commemorar, anyalment, la diada dedicada als Morts; de concentrar els records que lligaven, un jorn, nostres íntims afectes; de fer-los-hi ofrena de corones i rams teixits amb flors simbòliques —majorment si aquestes flors, han sigut regades per nosaltres, amb sol·licitut i constància—; de visitar, personalment, el santuari que guarda llurs despulles; de vessar llàgrimes d'enyorança, a llur memòria venerada; de rendir, en una paraula, tot el respecte i tribut a les cendres dels quins estimàrem... Més, les flors es mustiguen; les llàgrimes s'evaporen; fins les lletres de les tombes, els anys les esborren. Sols el reculliment, la solitud, el plor que no traspua, l'incens del cor que no s'esfuma, —l' Oració— arriba in-

tacte als Morts que viuen Vida eterna. Donguem al cos, ço que és del cos; però no oblidem de donar a l'ànima ço que és de l'ànima incorrupta i, per tant, immortal.

¿Quí és capaç de comprendre el què és una existència, ni mil generacions de generacions, davant l'Eternitat? Es una sola gota d'aigua, comparada amb les milionades de profunditat dels mars, o és l'instant d'un segon, comparat amb els segles passats i per venir?... Vana pretensió, la de cercar gràficament la fórmula compaginable per a definir l'Eternitat: Es el problema insondable; tant sols assequible als que deixen per sempre, els llindars del món.

I si això és cert, ¿no mereixem commiseració plena els vius, que restem en el caos, entre tenebres, vivint una vida que no és la nostra, com plantes exòtiques, com desterrats de la Terra de promissió? Ditxosos els que, lluny dels grillons que els encadenaven reclosos dintre els confins d'un Pol a l'altre Pol, gosen Vida esperitual i perpètua en el Casal dels Justos.

Resem pels Morts, però a l'ensem resem per nosaltres mateixos i per als qui estimem, a fi de que tinguem prou seny, per a encarrilar la Voluntat, sobirana, àrbitre, i per tant responsable de nostres actes, al camí de la Virtut, que és la dreuera que ens conduirà a la felicitat eterna.

RAIMONDA JOFRÉ DE CASALS

Els Pomells de Joventut

Pocs són els que en els nostres dies i a la nostra terra tenen gran confiança en l'actuació eficaç del que s'anomena catolicisme social, quan menys a l'estat present i com a mobilització en massa. Un pessimisme general ha paralitzat amb silencis sorprendents el sentit social de l'acció cristiana. I amb tot i tal depressió de la consciència col·lectiva, evident davant de la constant inhibició en problemes roents d'ordinació espiritual, podem dir que s'està preparant una pregonera transformació en les falanges militants del pervenir. Institucions exemplars, preclaríssimes per llur inspiració cristiana i perfecció tècnica, estan obrant sobre el cos social, independentment de les commocions oficials d'una acció moltes vegades vaga i universalista. Citem, com exemple, l'*Institut de Cultura per a la Dona* i la *Caixa de Pensions* amb la seva xarxa providencial de les fundacions benèfiques i socials. Parlem més detalladament d'aquesta bella florida de *Pomells de Joventut* que està remouent les primeres capes de la nova generació social que puja.

Quan a l'octubre de 1920 l'escriptor meritíssim

En Josep M.ª Folch i Torres va fer la seva primera crida per a constituir aquests vergers juvenívols molts somrigueren despectivament davant d'una iniciativa que semblava un lirisme ingénuu. Ara, en veure com en tan poc temps s'és aixecada una veritable milícia de joventuts, flamejant d'aquell innocent ideal, no han mancat sàgeges enverinades contra aquesta institució, sortides precisament dels qui més tindrien d'afavorir-la i beneir-la com a promotora de les pròpies idealitats. Senyal certa d'eficàcia espiritual. Entre mitges rialles neixen i creixen els més fecunds apostolats. Perquè precisament els *Pomells de joventut* són un apostolat. Ho són per la intenció i ho resulten per l'eficàcia. Apostolat cristià i patriòtic, apostolat de sentit individual i d'espiritualitat col·lectiva. Apostolat germinal dels ideals supremes de la vida humana en les hores primeres de la joventut, qui àvidament demana orientacions lluminoses. Sembradors d'eternitat anomenen els Sants Pares als Apòstols i per derivació a tots els qui participen d'un apostolat espiritual. Sembradors d'eternitat són aquests *Pomells de Joventut* per la lleu de fe i de pàtria que posen en els seus adeptes, sembradors d'eternitat per la ràpida possessió del suprem que venen a infiltrar en les ànimes verges dels infants i de la primera joventut, que arriba ja a la vida activa.

El principi ètic que els guia és la perfecció individual com a base per a influir en la nostra societat. La seva finalitat concreta és doble: fer dels pomellistes els millors cristians i els més forts patriotes. L'esperit de l'institució és: Primer, Per amor a Déu i a la Pàtria estimar als nostres consemblants procurant millorar-los a base del nostre propi perfeccionament. Segon: Afirmar la nostra personalitat com a ciutadans de Catalunya, treballant per mitjans amables i persuasius, per la pròpia exemplaritat sobretot, a fi d'augmentar el nombre de ca-

talans conscients de llurs deures envers Déu i la Pàtria. Els mitjans pràctics per a realitzar tan nobles ideals consisteixen en reunir-se un nombre indeterminat de joves o noies en Pomell apart i fer per amor a Déu i a la Pàtria una obra de virtut i un acte patriòtic, quan menys cada setmana, particularment o col·lectiva; anotar en fulles a posta, semblant als comptes ignacians de consciència, les obres bones realitzades, i, humilment estimular-se pel mutu bon exemple a perseverar i progressar pel camí emprès. I per a què un individualisme desordenat o un autodidactisme perillós, quelcom semblant a un lliure examen, no pugui desviar a la joventut inexperta, és base indispensable dels *Pomells* cercar consell autoritzat en persones majors, com rectors i altres sacerdots, mestres, presidents de centres, amb un nom definitiu, en les autoritats socials.

Veusaquí el pla ordenat dels *Pomells de joventut*. Impugnar la seva essència no és possible recatament. Les seves normes, sense pretendre-ho tal vegada el seu fundador, es deriven de principis ascètics comunment admesos i practicats, són com una extensió de la formació més estricta de consciència cristiana, que comença en l'exercici del deure social fonamental en la pròpia perfecció espiritual i l'exemplaritat més rígida. L'ur principi doctrinal no és menys sòlid i pouat en el sentit catòlic: establir la primera orientació en la joventut amb la ordenació geràrquica dels ideals suprems de fe i de Pàtria i llur indestructible compenetració, i amb aquesta idealitat fonamental formar la intel·ligència i el sentiment de les noves generacions per a què els seus judicis futurs sobre les coses humanes estiguin rimats per aquest sentiment del trascendental i etern.

Es perillosa o pertorbadora aquesta institució pràcticament? No ho jutgem pas així per previsió;

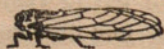
l'experiència demostra el contrari. Els Pomells no són l'institució canònica d'una confraria, ni un centre patriòtic; no fan nosa a cap de les institucions pietoses ni civils; però són l'escola espiritual on es forma fèrvidament i pura, l'ideal que té d'alènar amb visió més alta, amb més ferma convicció, la futura adscripció dels pomellistes a les activitats socials de fe i Pàtria. Es la flama viva que els fa fermes cristians i patriotes rectes i els prepara per al deure social, abans que la dissipació pugui escampar-los. Es una forma de perseverància i de novicitat viril que no havíem sabut encara donar a l'acció post-escolar. Obra més com un ferm espiritual que com una organització tancada; i és aquest un dels seus millors encerts. No es digui pas que el seu perill està en crear una precocitat civil en els entusiasmes juvenívols, fent-los entrar prematurament dintre de la visió combatent de la vida social. Quin perill hi pot haver omplint els cors tendres de Déu i de Pàtria, preveient tenir de recobrar-los dels braços del mal, menys temptador quan més prematura hagi estat la possessió divina; ni quin millor preservatiu es pot tenir dels futurs afalacs de la dissipació, si de bonhora ja s'informen dels deures morals i s'interessen per la restauració de les tradicions de la terra, que fins en els esbargiments són una restauració moral?

No argumentem, emprò, per endavant. La eficàcia dels Pomells és la millor executòria de la seva bondat. Són una gran obra d'educació col·lectiva, un fecund apostolat d'iniciació espiritual, la primera escola d'acció cristiana, una orientació formosa de pacificació social. Com una onada de renovació catòlica han aixecat la més estupenda falange de joventut que ha vist la nostra terra, tota ella rejoyenida pel bell exemple d'esforç i d'espiritualitat que doneu a les organitzacions vetustes, i com una promesa de benedicció fan preveure una pròxima

generació més preparada, conscient i pura en la restauració temporal i sobrenatural de Catalunya. El seu criteri es va dibuixant recí, sereníssim, ardent; en les pràctiques de pietat escolleixen l'exercici col·lectiu de la Sagrada Litúrgia, en els sentiments patriòtics estimen la llibertat de la terra, però encara més, la seva llengua, la seva tradició, la seva espiritualitat. La seva orientació va dibuixant-se, per l'ensenyança del seu fundador, seguint el magisteri sapientíssim del Bisbe Torras i Bages: la *Tradició Catalana* serà el seu breviari de pietat i de catalanitat. I recentment, la magnífica, insuperada festa montserratina, proclamant els 700 Pomells existents, amb milers de comunions, que sintetitzen el rosari immens d'actes habituals de devoció en els temples de totes les ciutats i viles catalanes, a la *Moreneta*, Consellera suprema dels Pomells, els ha fet dignes de les benediccions amb que la majoria dels Prelats de Catalunya han aprovat i encoratjat tan bella obra de patriòtica religiositat coronada per la benedicció suprema de la Santa Sèu.

LLUIS CARRERAS, Pvre.

Catedràtic en el Seminari Conciliar de Barcelona

ENQUESTA (1)

¿Quin és el més dolç record
de vostra vida pomellista?

M'és grat fer constar que una de les sensacions més íntimes des de que soc pomellista fou la primera vegada d'oír la veu tant convincent de nostre volgut Mestre. E. C.

El dia que va quedar constituït nostre Pomell amb l'escaient nom de «Garlanda de Roses de Santa M.ª de Ripoll» és el més dolç de recordar. D. C.

El jorn més feliç de ma vida pomellista fou quan vaig poguer ingressar a les llistes del nostre Pomell. C. P.

La meva vida pomellista, n'és plena de dolços records; però el que m'ha quedat més fonament gravat dins del meu cor, és el dia en que em vaig trobar ben aprop de la Verge Maria de Montserrat, per la festa dels cinc cents pomells. A. S.

Quan després de molta insistència, vaig alcançar el permís per a ser inscrita al Pomell, és el moment que amb més joia recordo. M. C.

Amb la més dolça il·lusió, desgrana sovint ma memòria, els records de la diada de la inauguració oficial del Pomell. M. F.

L'alegria més gran que he tingut d'ençà que soc pomellista, fou la que em va proporcionar al acostar-me a la Sagrada Taula coberta ma testa amb la caputxeta blanca, emblema de puresa. F. V.

Va ser tan gran l'emoció que vaig experimentar dins el Monestir de Montserrat en la festa dels cinc cents pomells que per mí seran els moments que amb més goig remembraré. M. P.

El record que jamai s'arrancarà de mon cor ni s'eshorrará de ma pensa, és el que remembra la possessió del nostre primer Butlletí. (2) J. P.

Quan amb caputxa cofada
vaig anar a combregar
serà per mí la diada
més dolça de recordar. M. P.

- (1) Seguiràn més respostes en el nombre vinent.
(2) Per l'extensió i per l'interés del tema, reproduïrem íntegre llur pensament.

Recull d'Obres de Pietat i Catalanitat

Del Pomell en col·lectivitat

Missa i Comunió pels pomellistes difunts. Visita a la Mare de Deu del Remei en llur pròpia ermita, resant-li una Salve i una part de Rosari. Visitat l'Arxiu per enfortir nostre esperit amb l'exemple dels nostres avant-passats. Representació del Pomell amb moriu d'hissar la bandera barrada per primera volta al Casal Català de Sant Joan de les Abadesses.

De cada flor individualment

C. P. A una senyora he fet un servei. A l'oïr llegir en català he estat amb molta atenció.

M. C. He fet varis actes de caritat. Pregat perquè els Pomells siguem la llum del bom exemple.

M. P. Tinc interès d'estudiar els fets històrics de nostra Catalunya per ensenyar-los a qui els ignori. He fet almoïna a una pobreta, i a llurs fillets una festera.

C. B. M'he abstingut de rondinar durant dos o tres dies. A un noieta que renegava de Deu vaig donar-li una galeta perquè no hi tornés, cosa que em va prometre.

C. G. He guanyat Indulgències, aplicant-les a les ànimes del Purgatori. Cantat els «Segadors.»

D. P. Passant pel carrer, he oït una blasfèmia, responent en veu alta: Ave Maria Puríssima. He deixat llegir nostre Butlletí.

M. C. Per no descobrir a una companya he callat, acceptant amb resignació la penitència que pertocava a ella. A un senyor que tenia un concepte equivocat dels Pomells, l'he convençut per a que inscrivigu pomellista a la seva nena.

A. B. He donat la meitat del meu berenar a una nena pobreta. Llegit un escrit català.

E. C. A un malalt, he donat un got de llet. Llegeixo amb afició el llibre de Elizabeth Leseur, de «Foment de Pietat Catalana».

R. P. He pregat a Deu perquè aconsoli a les mares que tenen llurs fills al Marroc. A l'oïr dir «para-rayos,» ho he corregit dient que cal dir «para-llamps.»

J. P. Cofada amb la caputxa tot l'Octubre he assistit al «mes del Rosari». A un infant li ensenyo d'amar Catalunya perquè esdevingui bon patriota.

T. C. A l'oïr una blasfèmia, vaig resar una Ave-Maria. Com a pomellista procuro ser ben humil.

E. M. He allunyat una ocasió perillosa per a l'ànima. Una ensenya catalana he demanat fos posada en lloc públic.

R. C. A la meva germana he estalviat un reny. En el Jubileu dels difunts vaig pregar pels germans que han mort al Marroc.

D. B. Vaig fer anar dugues nenes a la Salve. En lloc de «corda-botes», dic «corda-sabates».

C. F. He pregat per la salut d'una pomellista greument malalta. Per no confondre la meua caputxa amb la de les meves germanes, l'he assenyalada amb les quatre barres.

J. P. He dit a una nena que no es burlés d'una pobra cega. Prego pels soldats que lluiten al Marroc.

M. F. He resat pel bé esperitual dels meus germans de Catalunya. M'exercito a escriure en català.

C. C. Vaig anar a «Hora-Santa» el primer divendres de mes. Una poesia castellana, l'he traduïda en català.

A. F. Amb molta devoció he resat el sant rosari. Espero el dissabte per a llegir «En Patufet».

C. C. He fet l'arreglo del lliur a una dona malalta. A un pobret he donat un bocinet de pa.

A. S. Avisat a una companya que el llibre que llegia era immoral, recomenant-li els mes bons autors de la nostra terra. Lograt que una amiga llegís els llibres de devoció en català.

C. V. A una noia pobreta, vaig ofrenar-li roba. Per enfortir el meu esperit llegeixo repetides vegades nostre Butlletí.

M. C. Vaig recullir un troç de pa que hi havia al carrer en perill d'ésser trepitjat. Prego a Santa Maria de Ripoll demanant-li s'escampi cada dia més, la bona flaire dels Pomells.

M. S. He ofès a una amiga, i al recordar soc pomellista m'he humiliat, demanant-li em perdonés. A un senyor l'he acompanyat a visitar la tomba del Comte Jofre.

T. C. Fet companyia a un malalt. Ballat sardanes.

M. P. Al veure que d'un tren baixaven un ferit, vaig pregar per la seva salut si convenia pel seu bé esperitual. Fer que un amic deixés un periòdic castellà per un de català.

M. C. A una noia que havia de menester cèntims els hi he deixat. He fet una Visita Esperitual per les pomellistes difuntes.

C. P. Al trobar un objecte vaig retornar-lo a llur possessor. A una amiga que es burlava de la caputxeta, li he explicat el significat.

M. B. Oït una Missa agenollada. Cinc Ave-Maries pel Pomell.

A. C. Al sentir tocar a morts he resat un Pare-nostre pel difunt. He deixat «L'Esperit dels Pomells».

R. P. Vaig ajudar a portar un cove de roba a una velleta. Una Missa oferta perquè Deu dongui molts anys de vida a nostra volguda Consellera.

R. C. Assistit a la Comunió de Filles de Maria. Deixat «En Patufet».

A. P. A l'oïr uns nois que renegaven vaig ferlos-hi reflexions, prometent que no hi tornarien més. He fet «jubileus» pels germans pomellistes difunts.

M. M. Vaig cullir una estampa perquè no fos trepitjada. Llegit poesíes de «El Trovador Català».

D. C. He fet companyia a una malalta. Pregat a Sant Jordi perquè beneeixi als Pomells de Catalunya.

N. S. Reso una Salve a la Verge Maria per la conversió dels pobres pecadors. Llegeixo llibres catalans.

J. C. A una senyora que estava sola, he fet companyia. He recullit les llibretes de les pomellistes perquè l'encarregada de fer-ho no podia anar-hi.

M. P. He repartit fulles de la bona premsa catòlica. A una noia que no podia comprar-ne, he deixat revistes catalanes.

A. M. He prestat auxili a un moribund. Al visitar a nostra Regina en llur santuari de Montserrat, vaig pregar-li que cada dia tregui més ufana nostra terra en bé de Deu i profit de Catalunya.

C. S. He ofert el braç a una velleta al baixar l'escala. Per haver inspirat a nostre simpàtic amic En Josep M.ª Folch i Torres la bella obra del Pomells he donat mercès a Deu.

M. F. He estripat un llibre que no era prou moral. Enví el «Butlletí» a un que és fora de Catalunya i enyora la nostra parla.

D. C. A una noia vaig donar un bon consell. En lloc de dir «susto» diré «ensurt».

M. C. Recullo segells per les Missions. Llegeixo el «Sil·labari Català».

P. S. M'he abstingut de menjar una lleminadura. Faig els possibles per no dir «bueno».

D. P. M'he humiliat enfront d'una persona que no me és simpàtica. He ofert una Comunió per la conversió dels renegaires.

M. N. Lograr que vagi a Missa cada festa un noi que no hi anava gaire. Llegir i deixar llibres catalans.

R. S. En algunes coses m'he mortificat per amor a Deu. Una pregaria a nostra Madona per la prosperitat del Pomell i de Catalunya.

F. V. En l'Església, he ofert el meu seient a una velleta que estava agenollada. He resat tres Ave-Maries a la Mare de Deu, perquè torni ben aviat la salut al Sr. Folch i Torres.

C. F. He fet almoïna a uns nens pobres. Llegeixo «El Trovador Català».

M. N. Aconsellat a una nena que no contesti malament a la mare. Faig guardiola per a comprar el calendari d'«En Patufet».

EXTRACTE DE COMPTES

(Juliol, agost i setembre)

ENTRADES

De les pomellistes.	51'25 ptes.
De protectors del Pomell.	144'50 »
De la festa 11 setembre, deduïts gastos.	8'50 »
Cobrades.	204'25 ptes.

SORTIDES:

Al Directori, per l'obra dels Pomells.	6 ptes.
Per correspondència i segells.	3 »
Per una Missa.	5 »
Per roba blanca, (fins benèfics).	32'50 »
A Vilajuliu, s. r.	6 »
A Vidua Casadesús, s. r.	5'50 »
A Ll. Bonet, s. r.	124'50 »
Pagades.	182'50 »

RESUM:

Cobrades.	204'25 ptes.
Pagades.	182'50 »
Total.	21'75 ptes.
Existència en caixa, 1 de juliol,	18'15 »
Efectiu en Caixa.	39'90 ptes.

Noves

Es troba malalt, nostre caríssim Mestre, En Josep M.ª Folch i Torres. No cal dir, quan fonament desitgem recobri la salut, l'imponderable amic del jovent; a qual fi, ajuntarem, com un sol cor, nostres fervents pregàries al bon Déu.

✿ Fins avui no'ns ha sigut possible transcriure d'«Amfora» el meritíssim article del Dr. Lluís Carreras que de temps ha, teniem en projecte. Felicitem a llur autor per la claretat de concepte amb que tracta nostra ben amada Institució.

✿ En amical excursió, el dia 29 del prop-passat i acompanyades de nostra volguda Consellera, emprenguérem, en col·lectivitat, el camí de Campdevànol amb el bon propòsit de visitar l'Església i el Sant Hospital. Mai ponderarem prou l'amabilitat amb que el Sr. Rector correspongué a la nostra coral salutació; ofrenant al Pomell, com a recordança, el valios llibre en català, traduït del francès, «Elisabeth Lesseur».

En la bona companyia de l'esmentat Sr. Rector i del digne Sr. Batlle dirigim nostres passes vers l'Hospital, quan un vent tot fret ens obligà a desistir d'aítal visila, retornant apressuradament a Ripoll amb el tren. Mercès mil, a les Autoritats veïnes per les atencions que ens dispensaren, tot fent-los la promesa de completar nostra missió un altre jorn, si a Déu plau.

✿ També, col·lectivament, el 9 del mes en curs, férem una visita a l'Arxiu de Sant Pere on es guarden molts documents de l'antiquíssima i extingida Comunitat d'aquella parroquial església, tots d'una

valor positiva per a l'història de la vila. En mig dels 500 pergamins es destaquen qualques Butlles i altres documents pontificis.

Amb tota minuciositat de detalls, actuà de *Ciceronne*, l'infadigable ripollès i cordialíssim amic, En Tomàs Raguer. Tan sols una vida d'abnegació i altruisme al servei de tot lo nostre, ha pogut, amb una constància sens igual, col·leccionar i ordenar l'Arxiu, tal com se troba avui. A més, un petit Museu, és testimoni vivent de les costums i arts de nostres avant-passats. Quedem altament reconegudes a llurs atencions envers nosaltres.

✿ Invitats pel «Casal Català» de St. Joan de les Abadesses, a l'acte patriòtic celebrat amb motiu de l'hissament de la bandera barrada en llur estatge social, hi assistiren en representació dels Pomells de nostra Vila, Na Carme Girardot, del Pomell Garlanda de Roses i el president del Pomell Bressol de Catalunya, en Josep Moreno.

En termes ben patriòtics, parlaren els Srs. J. Capell, Enric Suñé i el pulcre poeta Josep M.ª de Sagarra.

En Josep Moreno en nom dels Pomells de Joventut de Ripoll, feu una enèrgica proclama de fe en l'obra pomellística, intimant als Santjoanins a fer sembrada d'aquesta llevor que ha de produir consciències per a la Catalunya futura.

El nombrós públic correspongué amb llargs aplaudiments a la tasca dels oradors.

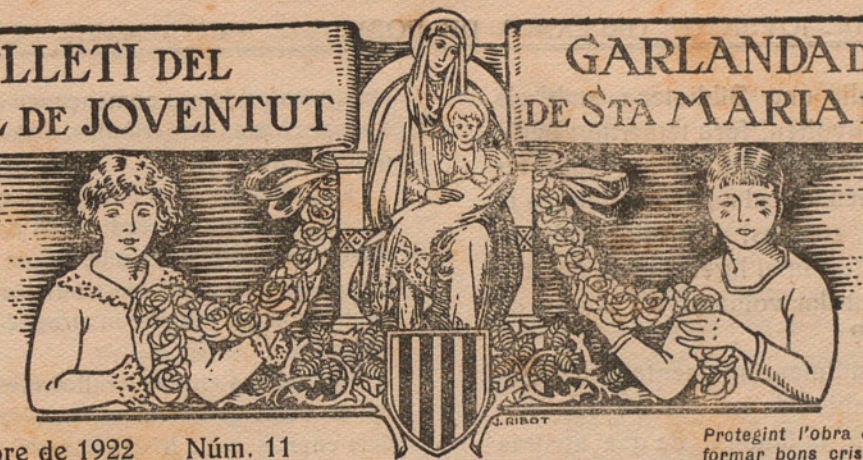
El president del Casal Català, Sr. Capell, agraf a tothom la seva presència, cloquent l'acte amb el cant dels Segadors.

BUTLLETI DEL
POMELL DE JOVENTUT

GARLANDA DE ROSES
DE STA MARIA DE RIPOLL

Any I Desembre de 1922 Núm. 11

Protegit l'obra dels Pomells contribuïu a
formar bons cristians i catalans conscients

CONVERSES FAMILIARS

∴ UN PREC ∴

No, a vosaltres, gentils pomellistes, va adreçat, avui, el meu prec. Per a tots aquells que comparteixen amb nosaltres la nostra obra regeneradora, són mes paraules: vulga Déu que trobin ressó, i no es perdin en el buit.

Temps hà, que una idea — que no calificaré de lluminosa malgrat jutjar-la aixís el meu escàs valer, — va prenent proporcions dintre ma pensa, d'aital faisó, que no puc ajornar més, la exposició de la mateixa, majorment apropant-se el cap d'any de l'existència del «Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll».

Jamai cap institució catalana, ha estés davant l'esguard puríssim de nostres damisel·les, tan amplis horitzons d'independència i emancipació

com els Pomells de Joventut; anivellant-les, per igual, en el ressorgiment de nostra Fe i de nostra Pàtria, amb el jovent que un jorn ha de dictar lleis. Que d'aitals prerrogatives, nostres donzelles se n'han fet dignes, desplegant, alhora, entusiasmes i energies, no he de ser jo, qui dec ponderar-ho. Més, perquè en aqueix moviment ascendent no defalleixin, i per ésser, precisament, nostres pomellistes, l'esperança prometedora d'una ferma espiritualitat en l'esdevenidor de Catalunya, és per lo que debem atendre-les com se mereixen, i lliurar-les d'aquells errors que, no per ésser adquirits en edat prematura, deixen de repercutir en l'adolescència. Em refereixo als llibres, amics íntims de les donzelles, i coadjutors de llur moralitat. D'aquí, la trascendència cabdal, de posar al seu abast, obres d'autors catalans d'acreditada personalitat i solvència moral, substituint, amb ells, les novel·les de *ral l'entrega*, tant allunyades de la realitat, com destructores dels bons sentiments de les ingènues llegidores.

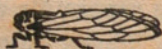
Pretendre establir una Biblioteca amb els elements que ens envolten, fóra temeritat; però, ¿no podríem unir nostre esforç individual, i fer factible una biblioteca circulant, que tingués la eficàcia i virtualitat, ensems, d'enriquir amb coneixements sòlids les intel·ligències de nostres pomellistes, formant llur voluntat a l'impuls de doctrines sanitoses?

Amb un desprendiment momentani d'algunes obres recomanables de les que en som posseïdors, acomplirem la finalitat de que nostres donzelles es formin un criteri propi ben ampli, ben recte i lliure de prejudicis.

Programa?..... Un rebut estès a consignació del propietari, amb la firma de la bibliotecària, on constarà: el títol de les obres, i si l'entrega ha sigut feta en concepte de donació o depòsit. Serà atribució de la bibliotecària, en reunió mensual de pomellistes, entregar llibres i anotar el nom de la depositària.

Si l'èxit corona els meus bons propòsits, restaré ben reconeguda al vostre desinteressat ajut. I sia tot, en beneplàcit de Déu i profit de Catalunya, honorant el lema de Fe i Pàtria.

RAIMONDA JOFRÉ DE CASALS

IMPRESSIONS

No fa gaires dies; cap al tard, en l'hora en que la ciutat s'era engalanada amb les artificials i lluntes clarors de les botigues espaioses i els aparadors; i els rètols pampalluguejaven, i els minyons i

les dones cridaires començaven a *afinar* les eixordadores llistes de periòdics, i s'omplaven les vies d'oreig i de gent.

Mig abstreta dins l'obaga incertitut de la gentada, gairebé enduta per l'onada dels vianants, caminava pausadament i silenciosa; quan tot d'una la portalada oberta d'una església va abellir-me i el sant repós del temple, m'atragué al seu benèvol aixopluc.

Les dames altives i enflocades entraven, insinuant un dèbil gronxament, mentre les plomes fines dels capells, se'ls hi esbullaven... Mig amagada entre aquestes, vaig entrar. L'altar era curull i devassant de lluminàries; més, oh dissori! una parla difícil de pronunciar, i enrabanada, s'oïa ressonar per les voltes de la casa del Senyor: en llengua castellana (forastera) s'adoctrinava al poble de Déu.

Si sabéssiu la impressió estranya que va fer-me'l asprosa i tot, que es convertí prompte en tristesa... Ara entenía aquell bellugueix, i frisança, i el poc recolliment... Quin dol Senyor! Prou volia pregar, jo, però, de tant en tant, el xurigueix d'un mot estrambòic, feria mes oïdes, i ..només abans d'anar-me'n neguitosa i malhumorada, vaig demanar al bon Déu per la nostra llibertat.

**

L'endemà, de bon matí, el sol, tímidament, començava a atançar-se a la terra, com un infant enllepolt i poruc alhora; l'església era un xic fosca i tota auriolada de silenci; una música com d'àngels anava refloureixent en tots els recons de la nau del temple. Començà una plàtica i... oh voler de Déu en català, la deia el Ministre de l'Altíssim, i àdhuc, sa veu era serena, concisa i humil. . els mots brollaven clarament, i a cada novella frase, semblava enlairar-se un poc el fervor dels penitents.

...I mentre dues caputxes nevades, dutes per les

gèntils testes pietoses, s' atançaven al Sagrari, el sol ja més alt, vessava tot son or, per a fer relluir sa puresa... No cal dir que el meu esperit era curull d'una immensa gaubança i d'una joia beneïda.

Doncs, no volgueu pregar més que en català, i estimem nostra caputxa, cada jornada més. En el temple, com un àngel ens vigila, i ens acompanya, fidelment, vora l'altar.

CONCEPCIÓ CASANOVA.

Barcelona—XI—XXII.

ENQUESTA (1)

¿Quin és el més dolç record
de vostra vida pomellista?

Un dels moments més emocionants, fou quan després de rebre al bon Déu, en la festa inaugural, cofades amb nostra nevada caputxeta, besàvem les Mans de nostra Madona Sta. Maria de Ripoll. M.S.

L'arribada del nostre Mestre, causà una impressió inesborrable en mí: el seu mirar i son parlar era tan dolç, que cada volta que lleigeixo les seves «Pàgines viscudes» se em renova com si tornés a veure'l. E. M.

El dia més felç de ma vida pomellista fou quan el Sr. Folch, allà, en el recullit saló de l'Acadèmia Catòlica, ens adreçà la paraula a tots els presents, i d'un modo preferent a nosaltres: fou tan gran la meva joia que ni em semblava jo mateixa. C. V.

De lo que en servo més dolç record, és de la festa dels cinc-cents Pomells; quan aplegats en l'església, després de fervents cants, el Pare Zaca-

ries, com a Ministre de Déu, ens adreçà la paraula encoratjant-nos i enaltint d'un modo admirable la Obra dels Pomells de Joventut. R. P.

L'instant sublim de rebre al bon Déu en el magestuós temple de la Moreneta, fou un dels que perdurarà més intensament en la meva ànima. M.P.

El jorn de la inauguració del Pomell, és un dels que en servo més bona recordança, especialment a l'oïr les paraules, tan assenyades, de nostre Folch i Torres. C. P.

Un dels records que jamai pot esborrar-se de mon cor —perquè fins em feu caure llàgrimes de tanta alegria—va ésser al veure per primera vegada la tan cristiana i catalana caputxeta blanca en el nostre aïmat Monestir, cap i casal de tots els bons fills de la terra catalana. A. P.

Fou tan gran i plaenta l'emoció meva, al contemplar de ben aprop l'esguard puríssim de la Verge Montserratina, que sempre més recordaré amb goig, la jornada de la festa dels cinc-cents Pomells. A. C.

(1) Es recomanable el cine, per quant, se'n despren la conseqüència del càstig per la maldat i el premi per a la virtut?

El més dolç record de ma vida pomellista

Acabava de llegir al Buletí del prop-passat mes aquella tan dolça i ensens sorprendora pregunta: ¿Quin és el més dolç record de vostra vida pomellista?... quan, per etzar, vaig sortir al jardí, i al veure tan formoses les flors, no vaig poguer con-

tenir-me de fer-ne un ramell. ¡Que belles són les flors, i quina flaire més exquisida llencen a la matinalada, després d'una nit de pluja! anava pensant mentre formava el ramell. Certament, totes elles eren ben oloroses, emprò, n'hi havia una, que malgrat ésser més amagada, sobressortia, per exhalar la flaire més delicada. Heu's aquí, — vaig exclamar després de llarga estona de contemplar-me-les — ma vida pomellista. Bé n'he fruit de joies, de benestars, de felicitats; bé n'he copsat de moments de gaubança, des de que soc pomellista, que fins puc dir que dins mon cor s'ha anat formant un ramell de *dolços records*; més entremig d'aquestos bons records, també n'hi ha un, que sobressurt com aquella flor, per entre els altres.

¡Oh, sí: entre tots, en remembro un, cada volta amb més fruició, amb més delectança: però... que faig, bon Déu! si sols el pensar-hi, la ma em tremola, i no serà capaç ma barroera ploma, de descriure ni una sombra d'aquella tan dolça felicitat que vaig sentir dins mon esperit aquell dissabte al capvespre, quan al sortir juntament amb les pomellistes de cantar la Salve a Maria, s'atançà una d'elles i va fer correr, per primera vegada, entre mes mans la mellor joia de nostre Pomell, la que serva els més preuats tresors: nostre primer Butlletí. ¡Oh, quina felicitat més gran la meua, i que altra volta se em torna a renovar! Va ésser tan gran l'emoció, que tota la vida recordaré aquell tremolor i espurnejar d'ulls que va venir-me, i aquella exclamació que vaig dirigir al Cel: Déu meu, Déu meu, mercès, per la felicitat que m'haveu deparat.

JOSEPA PALAU.

FE I PATRIA

LA NOIA POMELLISTA.

La blanca caputxeta
posada sobre 'l cap;
les mans al pit creuades
d'un modo angelical,
aixís, la pomellista
va a rebre lo Pa Sant,
amb tota la modestia,
amb tota serietat.

Empara sempre 'ls pobres;
consola als malaurats,
i tot sovint practica
la dolça caritat.

Vesteix amb senzillesa
i no, 'l vestit profà,
car sap que les donzelles
escàndol no han de dar.

=

Defensa a Catalunya
quan la sent menyspreuar;
defensa nostra parla
si 's preté profanar,
i te sempre per norma
parlà clà i català
volguent foragitar-ne
el mot de renegar.

Llegueix la nostra Història
i llibres catalans;
i cada dia resa
a nostre Déu aimat
perquè a la Patria torni
la seva llibertat.

RAMON PLA CORAL,
del P. de J. «Aires del Montsacopa».

Recull d'Obres de Pietat i Catalanitat

Del Pomell en col·lectivitat

Missa i Comunió en commemoració dels vuit-cents Pomells de Joventut. Confecció de pessés de roba blanca per fins benèfics.

De cada flor individualment

M. F. He assistit cada dia al «mes del rosari». Pregat al bon Déu perquè conservi molts anys la vida a nostre bon Mestre.

M. C. Per amor a Déu m'he mortificat en algunes coses. Llegeixo llibres catalans.

E. M. A l'anar-me a menjar un troç de pa, m'he recordat amb pena de la fam que pateixen els famèlics de Rússia. A una amiga vaig escriure-li en català.

D. C. Vaig besar la ma a un ministre de Déu. Hé baixat de l'acera que em pertocava per cedir-la a un superior.

C. F. Una cosa que molt m'agradava, vaig abstenir-me de menjar-la. En lloc de dir «sacatapos» dic «tirabuixó».

J. P. Ensenyo el Catecisme a unes nenes. Cancó cançons catalanes.

M. C. El dia de la Immaculada Concepció vaig dedicar-lo a obsequiar a la Regina de Cels i terra. He resat pels Pomells.

A. P. M'he mortificat en sufragi de les ànimes del Purgatori. A persones que ho ignoraven, he explicat el «Compromís de Casp».

M. M. He assistit a la Comunió amb la caputxeta. A la Verge de Montserrat, he pregat per tots els Pomells.

A. C. A un pobret he fet almoïna. He procurat que un nen tractés de Vos, a la seva mare.

J. C. He collit un bocinet de pa, i li he fet un petó. Perquè la mare pogués anar a treballar m'he cuidat del meu germanet.

J. P. Misses i Comunions aplicades a les ànimes dels que tingueren la malaureja de morir en la catàstrofe del port de Barcelona. Quan veig onejar la bandera de nostra Pàtria, poso cura en resar a Sant Jordi perquè no sigui jamai per cap català menyspreada.

C. C. He ajudat a una dona que a casa seva hi han malalts. Imposat ordre a unes nenes que es disputaven en l'Església.

R. C. Assisteixo a tots els actes col·lectius del Pomell. Amb molta atenció, llegeixo «En Patufet» per aprendre el català.

A. M. He fet una petita ofrena per una obra benèfica. Vaig parar força atenció a l'oïr l'amorosa i entusiasta parla de Ivon l'Escop.

T. C. Vaig ajudar a portar un paquet a una velleïta. A l'oïr a un home que blasfemava vaig dir: «Alabat sia Déu».

C. G. A una noia que no havia anat a Missa vaig deixar-li el cèfir perquè hi anés. He acompanyat a dugues senyoretes al Monestir, explicant-les-hi la seva història tant be com he sabut.

M. C. El jorn que la Sagrada Família romanqué a nostra llar, vaig procurar ser mes bona. En lloc de dir «sellos» dic «segells».

M. C. A una amiga, he fet un servei. Una Comunió oferta perquè el nombre de Pomells arribi aviat a mil.

E. C. A unes nenes he fet ofrena de medalles de la Verge Miraculosa. He canviat el meu devocionari castellà per un de català.

D. P. He donat bons consells a dugues amigues. Resat per la puixansa dels Pomells.

M. P. Amb molt gust treballa en la confecció d'una pessa de roba per obsequiar a nenes que l'han menester. He explicat i ponderat les excel·lències de la vida pomellista, a una persona indiferent.

D. C. He pregat perquè les pomellistes siguem ben honestes en el vestir. A unes nenes he llegit «En Patufet».

R. S. He fet almoïna. Llegit «Proses del bon seny».

C. P. Al demanar-me una pobreta, una estampa, li he ofert la de nostra Madona Santa Maria. He sortit en defensa de la caputxa.

T. C. He estat durant la Missa agenollada, i al sortir he fet almoïna. Com la pomellista encarregada de recullir les llibretes estava malalta, vaig fer jo la seva comanda.

C. F. Vaig resar a la Verge del Montserrat, perquè visqui molts anys el nostre Mestre, En Folch. A una nena que la desconeixia, vaig ensenyar-li nostra bandera catalana.

M. B. Fet almoïna a un pobret. He assistit a la Comunió del Pomell.

P. P. Em plavia llegir novel·les proposant-me no llegir-ne més. He deixat el Butlletí a una senyora perquè se'n enterés.

M. F. A una pomellista he amonestat amorosament perquè fos constant cada mes en la llibreta. Trobant-me en una casa on es reien de les pomellistes vaig alabar-me'n de ser-ho.

C. V. Assistit a la Comunió general de la Puríssima. Vaig apadrinar a un meu cosinet, acompanyant-lo a les Fonts Baptismals amb la caputxa posada.

P. S. Procuero ésser ben obedienta quan els superiors em manen alguna cosa. Llegit «Amfora» i pregat pels pomellistes difunts.

R. T. He estat tota la Missa agenollada. En lloc de «gracies» dic «mercès».

A. F. A una dona que no podia obrir la porta, li he oberta. Fet Jubileus pels soldats morts al Marroc.

A. B. He ofert una Missa agenollada per les pobres ànimes del Purgatori. Una oració castellana, l'he traduïda al català.

F. V. A l'oïr les hores, he resat un Ave-Maria. Un dissabte al sortir de la Salve, vaig anar fins a casa amb la caputxa posada.

A. S. He demanat al bon Déu que em dongui força per a sofrir amb resignació les penes d'aquesta vida. Pregó a Santa Maria de Ripoll perquè nostra Vila sia ben cristiana i catalana.

A. P. He escrit una carta per una persona que no en sap. Llegit contes d'En Folch i Torres.

C. B. He ofert una Missa pels soldats del Marroc. Cantat cançons catalanes.

M. P. Baixat de l'acera per fer pas a un sacerdot. Confeccionat una caputxa per una nena.

C. P. He anat a comprar per una malalta. Resat Pare-nostres en regreïament d'haver recobrat la salut el nostre amic, En Folch i Torres.

C. S. Visitat als malalts del Sant Hospital. Pregat perquè Catalunya torni ésser com abans, ben rica i plena.

M. P. He apartat una criatura, que un auto li hauria fet mal. Repartit fulles de la bona premsa catalana.

R. F. He llegit una carta a una persona que no sabia llegir. Un llibre castellà, l'he substituït per un d'En Folch i Torres.

Del gaudi Nadalenc

Al entusiasta Pomell de Joventut «Garlanda de Roses».

El món és blanc i a dintre l'establia
s'ha arborat un estel de resplandor,
a l'influx de sa llum el prat floria,
i al món escampa l'aura el seu odor.

El sol d'hivern ha mort en plena albada,
evaporant-se son color com fum;
ha plogut a la terra l'estelada,
i envejosa s'ha fet cuca de llum.

La terra es feta cel, tota sa joia
s'hi reclou com les flors en una toia,
que'l Messies ha nat sota un portal;
l'empir agenollat rendit adora
al Déu xaiò, a dins la menjadora,
junt amb pastors i reis. Som a Nadal.

J. CLAPÉS I CORBERA, Pvre.

Noves

Hem rebut en atent ofici de la «Protectora de l'Ensenyança Catalana» el nomenament de soci col·lectiu estès a favor del Pomell de Joventut «Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll».

✿ La fervorosa pomellista Na Carme Vidal ha tingut la joia d'apadrinar a un nou cosinet, lluint la blanca capuixeta. Cofada amb ella ha acompanyat al seu fiol a la Pica Baptismal. Felicitem sincerament a la novella padrina, desitjant sia imitat tan bon exemple.

✿ Conjuntament, seran exposades les pessas de roba que nostres pomellistes s'afanyen a confeccionar en les propies llars, per tal de fer-ne obsequi en remembrança de l'aniversari de la fundació del Pomell. Algunes la tenen ja llesta.

✿ També hi han els més bons propòsits de guarnir un pessebre nadalenc, aportant-hi totes llur esforç per a que resulti una obra d'art digna d'ésser visitada.

✿ Ha sigut designada Bibliotecària del Pomell, la incansable i culta pomellista, Na Antonia Sayós. El seu nom és garantia de l'encert amb que complirà el càrrec que se li ha confiat.

✿ La Junta directiva, d'acord amb la Consellera, fa avinent a totes les pomellistes, per a llur estimul, que seran repartits quatre premis, a les llibretes individuals que en sien mereixedores a jut d'un Tribunal competent.

Primer :

A la constància en l'anotació de les obres.

Segon :

A la de menys faltes d'ortografia.

Tercer :

A la de més pulcritut, netedat i ordre.

Quart :

A la portada on tingui més relleu la «Fe i Pàtria».

Notes:

1.ª = Les que desitjin obtenir al premi, deuen entregar la llibreta a fi d'any.

2.ª = Els premis seran repartits amb tota solemnitat.

3.ª = Tan sols el nom de les pomellistes premiades, es consignarà oportunament al Butlletí.

4.ª = Els premis i noms dels donants, seran anunciats més endavant.

BUTLLETI DEL
POMELL DE JOVENTUT

GARLANDA DE ROSES
DE STA MARIA DE RIPOLL

Any II Gener de 1923 Núm. 12

*Protegit l'obra dels Pomells contribuïu a
formar bons cristians i catalans conscients*

CONVERSES FAMILIARS

ANY NOU

ANY nou, és una expressió de tons ben contraposats, segons la fase de nostra existència: per la mainada, any nou és substituir un bloc d'un calendari on ja no hi restaven fulls, per un altre de compacte, ben nou i prometedor de xocants acudits, de contes i endevinalles; també és l'anunci de l'esplendorosa visita de les Magestats d'Orient amb cavalls, nines i altres rics presents. ¡Benhaurada edat d'innocència i de fe!

Per la joventut conscient, per la plenitud reflexiva, any nou, significa quelcom més: Ell dóna per finit un temps que mai més ha de tornar, i avança, en sa carrera acompassada, immutable, resolent problemes, semblant esperances, aportant desenganys, segant vides i bresolant-ne de noves.

Any nou, vol dir, lo inconegut i enigmàtic enfront lo evident i palpat: és el temps que comença, a espatlles del temps que acaba i en la cursa del qual, anirà escrivint—com ell—damunt el front de la humanitat, la vàlua de les nostres obres.

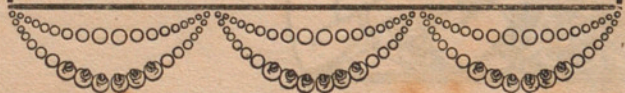
El passat no ens pertany ja: ni és possible trasgiversar un fet nostre, consumat, ni esborrar cap de les petjades amb que havem solcat el camí. La nostra voluntat, tan solament pot disposar de l'avenir que tenim fixat.

Hem entronitzat el 1923, i amb ell, el segon any de l'existència del Pomell. Feu un recompte, fervents pomellistes, compareu vostra actuació passada i deduiu-ne si haveu fet tot quant estava al vostre alcanç per obtenir aquell millorament a que deu aspirar tot bon pomellista; i si d'aqueix exàmen vos en sentiu joïoses, si d'aqueix balanç resulta un superavit en l'*Haber* del ben obrar, no repetiu la dita popular de «any nou, vida nova» sinó que podem dir, amb el desig d'ésser constants defensores de nostra Fe i de nostra Pàtria: Any nou, vida vella.

RAIMONDA JOPRÉ DE CASALS

Del nostre gaudí nadalenc

El primer puntal que sosté la nostra ben amada institució, es la Fe: per això les festes nadalenques venen a ser la Festa Major dels Pomells, havent-se celebrat amb gran fastuositat dins la vida íntima de cada un d'ells.

Durant la Missa que en l'Església de les Rvdes. Gnes. del Carme hagué lloc a mitja nit, moltes pomellistes, amb la caputxeta del blanc nífic de puressa, oferírem el nostre cor al Diví Infant: fou aquesta fusió d'amor, l'obra inicial del nostre gaudí nadalenc.

Aprés, a l'hora en que el sol fa devallar a la terra son calor i sa llum enfortint nostres entumits membres, distribuïdes en grups de dugues, ferem ofrena de pa, xocolata i arròs, en aquelles llars humils, on a voltes hi manca lo més necessari. Fondament impressionades pel frist espectacle, ens serví de conhort la satisfacció amb que eren rebuts nostres presents, i els mots i llàgrimes d'agraïment que brollaven arreu com a prova de regreïament: trenta tres, foren les famílies que poguérem obsequiar.

Ja a la tarda, donava bo al veure la concurrència que venia a visitar el nostre joliu pessebre, mentre cantavem cançonetes ben catalanes al Jesu-set.

En el mateix estatge, s'exposaren unes trenta pessets de roba blanca, confeccionades per cada una de nosaltres, i adornades amb puntetes fetes per les més petites pomellistes. També hi figurà tota l'indumentària de naixença. Per la diada dels Reis vingueren les nenes, degudament avisades, a recullir el regal, amb l'alegria que és de suposar. Per a un infantó que rebé la gràcia de neixer en la diada de Nadal, va ésser la ofrena apropiada. Vet-ací finalitzat el nostre gaudí nadalenc, amb l'esperança de que pugui anar augmentant en anys veniders.

*
*
*

Tardoral

El vent del Nort s'es despertat
de matinada:
alça un polçim tot incensat,
fins la brancada.
Fulla que'l sent, el cor li ha dat
ruboritzada;
i 'l vent, tot fi, ha ploclamat
l'obra iniciada.

Idil-li dolç! si 'l vent alat
fa refilada,
l'espés fullam, tot encisat,
fa la tornada.
Gronxa llurs cants, doll argentat
de la fontada.

Més... s'infla 'l vent; i enjogassat
bat l'estimada:
fereix-la al cor, que li ha robat
la fulla aimada.
Cruix de dolor, el fons sagrat
de la brancada.

Traidó l'amor, sens pietat,
— d'una bufada —
destria 'l cor, que li ha brindat
l'enamorada.
Soleta al pla, be s'ha queixat
l'abandonada!

I enfellonit de son mal fat
pren la volada:
fulles arreu; ¡si n'ha arrancat
de la brancada!
Quan l'arbre n'és ben despullat
de la fullada,
rogall del vent ha proclamat,
l'obra acabada.

R. J.

Ripoll, novembre de 1922.

ENQUESTA

¿ES RECOMANABLE EL CINE..? (1)

Si del cine en provenen tants crims, robos i danys, com acrediten les estadístiques, ¡quina serà la responsabilitat d'aquells que amb tant poc es-crúpol el presenten? M. F.

El cinema és un dels pitjors enemics de la Religió i de la cultura. C. C.

Es el cine un dels poquíssims llocs on l'home, la dona, la donzella pudorosa, el jove piadós, miren el vici cara a cara i no es ruboritzen. J. P.

Referent a l'espectacle del cine, jo confio que a Catalunya, la raó s'imposarà, sotmetent la moralitat de les pel·lícules, a una rigorosa censura, ans d'exposar-les a la pantalla, per al públic. E. C.

Als menors de dotze anys se'ls deuria prohibir, en absolut, presenciessin les pel·lícules que avui s'exhibeixen: no siguent recomenable en cap edat; car, el cine, més perverteix que educa. M. P.

Amb molta raó podem dir del cine, que si no instrueix, en canvi, destrueix. M. C.

Al cinema son acompanyats per llurs pares, els nois en els quals totjust alboreja l'us de la raó: allí es conduida per la ma de la seva mare, la noia ignorant, a la qual se la rodeja de la major vigilància per tal de que una amiga indiscreta, no li reveli ço que veu estampat i posat al descobert, en la pel·lícula. A. P.

¿Que deuen veure en el cine aquells—i no pocs—que diuen que abans d'abstenir-se'n, primer deixarien de menjar? D. C.

Moltes voltes el cine ve a recullir com una ensenyaça, i si no tant, com una inducció o sugestió al robo, a l'assassinat o al suïcidi. R. P.

El cine es l'escola del crim. C. S.

¡Que trist és, haver de confessar que amb tot i ésser el cine una poderosa palanca per a obrar el bé, avui dia es podrien tancar tots, sense que en conjunt s'hi perdés res!

(1) Quina es vostra opinió respecte l'espectacle dels toros?

La Llibreta

La llibreta individual on hi consten les bones obres, és, sens dubte, el para-llams de l'edifici dels Pomells.

Quan en les tempestats de la vida, vostre esperit religiós-patriòtic sigui assetjat per la xispa maligna de la burla o ironia mundanes, no temeu; que per la virtut de vostra llibreta, veureu com aquella xispa que anava de dret al cor, queda condensada per la força magnètica del para-llamps fent retru nyir les interioritats d'on eixí.

Per això la llibreta ha d'ésser el veritable dietari, regulador de vostra vida pomellista.

Una pomellista inconstant en la llibreta jo la comparo a una d'eixes flors fan formoses que no deixen cap sentor. Imaginariament contemplem la dàlia, per exemple: primorosament ben feta, sabiament ordenada, la nostra vista es complau en con-

templar tal meravella; emprò, anem per olorar-la, i... quina llàstima, no fa olor! Això és lo que deuria passar amb les que descuidessin la llibreta individual; no deixarien darrera seu aquella sentor, aquella delectança que a tot hora fan els bons records de nostra joventut ja finida, i quals records al desgranar-los d'un a un—segons conten els vells—fan rejovenir el cor i negar els ulls d'emoció.

No defalliu, doncs, pomellistes: procureu posar tota l'ànima en vostra llibreta: vosaltres, que teniu la ditxa d'abeurar-vos en les fonts d'inspiració de nostre reial Monestir: sota aquelles arcades, on pel prodigi de la Fe és encara perceptible el ressó de paraules ruentes d'amor a Déu i a la Pàtria: al redós de tantes tombes que hostatgen geloses fredes ossamentes d'aquells varons insignes que consagraren tota sa existència en defensa de la nostra Religió, Drets i Costums: allà, ben aprop de la Verge santíssima, d'aquella Santa Maria, patrona de vostre Pomell: allà on sentiu com s'enlaira vostre esperit i es referma vostra idealitat, quan amb tota devoció, li canteu després de la *Salve* junt amb el poeta:

*De la Pàtria bella Aurora
que per Ripoll nos isqué:
de Catalunya, Senyora
feu reflorir nostra Fe.*

JOSEP PASSOLA I PUIG,
Del Pomell de J. «Bressol de Catalunya».

Del Pomell en col·lectivitat

Missa i Comunió en commemoració del cap d'any de la fundació del Pomell. Emplacament d'un Pessebre nadalenc.

Repartiment de bonos de xocolata, pa i arròs a llars menesteroses. Ofrena a noietes de la Vila, de pessos de roba confeccionades per les pomellistes.

De cada flor individualment

C. S. Vaig fer una llarga caminada per a portar un present a una pobreta en el dia de Nadal. He demanat al bon Déu, forces benaurances per les pomellistes i per la nostra molt aimada Consellera.

F. V. Una vegada que tenia molta sed, no vaig beure, oferint aqueix sacrifici al bon Jesuset. Tots els dissabtes lleigeixo amb molta afició les «Pàgines viscudes».

M. C. M'he privat d'un llemt, en sufragi de les ànimes del Purgatori. A una amiga, he explicat el significat del «Corpus de Sang».

D. P. He resat tres pare-nostres, pels pobres que no creuen en Déu. Una mortificació ofrenada per la prosperitat dels Pomells.

A. B. He oït una Missa agenollada, pregant per les ànimes del Purgatori. La carta per als Reis, l'he escrita en català.

P. S. Acompanyada d'una pomellista gran, he anat a casa d'uns pobres a portar-los-hi una ofrena perquè passessin un bon Nadal. Em plauen molt les poesies catalanes.

T. C. Ensenyat de resar a una nena. En lloc de dir «cutxarón» dic «llossa».

C. V. He donat un bon consell a una amiga; aconsolant-la, ensems, per una pena molt gran que passa. Reso a Sant Jordi per la llibertat de Catalunya.

C. B. Perque prosperin els Pomells, he resat a Sta. Maria una part de rosari. Llegit «La Ventafocs» i «Els Pastorets» de En Josep M.ª Folch i Torres.

A. S. He pregat pels pobres soldats que no han pogut passar aquestes festes aprop de la família. Visitat tots els pessebres de la Vila.

D. C. Tenia ganes d'enraonar, i me n'he abstenint. Llegit «La carta dels Reis» d'En Folch i Torres

M. C. Un dolç que molt m'agradava, vaig donar-lo al meu germanet. He escrit la carta dels Reis en català.

A. M. En l'Església he ofert el meu seient a una dona que restava agenollada. A l'oïr una blasfèmia he fet un acte de desagravi al bon Jesús.

M. C. Com a bona Filla de Maria he assistit a la Comunió. Una poesia castellana, l'he traduïda en català

M. F. Ofert una Comunió per a que regni una bona unió entre els pomellistes. Una Salve a la Moreneta demanant-li allargui molts anys la vida de nostre benvolgut Mestre En J. M.ª Folch i Torres.

E. M. He donat un vestit a una nena pobreta. En lloc de dir «vajilla» dic «vaixella».

P. P. Vaig explicar a una nena, com havia de fer-ho per a confessar-se degudament. He portat la feina d'una noia esgarradeta a son lloc a fi de que ella no hagués de caminar tant.

C. G. Per la diada de Nadal vaig oïr la Missa de les dotze amb la caputxeta. Vaig deixar «En Patufet» a una amiga.

A. P. He vençut el gènit, callant. Em proposo resar cada dia una part de Rosari a Sta. Maria de Ripoll, perquè tinguem ben aviat la nostra llibertat.

C. C. He aconseguit que dugues nenes anessin a Missa. He escrit i llegit en català.

T. S. Vaig besar la ma a un sacerdot i he adorat al bon Jesús en son bressol.

M. M. He oït una Missa pels soldats del Marroc. Al sortir de l'Església amb la caputxa, no me la vaig treure fins a casa.

E. C. He fet almoina a les Germanetes dels pobres. Vaig assistir a una Comunió que s'aplicava per l'ànima del germà d'una pomellista.

J. P. Durant el Novenari d'ànimes, vaig oir tots els dies la Santa Missa. Poso cura en assistir a tots els actes del Pomell.

M. P. He guardat el Pessebre del Pomell en lloc d'anar al cine. A l'entrar a l'any 1923 vaig oferir la primera Comunió a la Mare de Déu de Montserrat demanant-li la llibertat tant cobejada.

M. B. Una Comunió oferta per als ripollesos difunts. Fer que una noia substituís un llibre castellà per un de català.

C. C. Vaig donar caramels a una nena pobreta. Llegit la «Fulla dominical».

C. P. En lloc d'anar al cine, cada diumenge vaig a Funció a l'Església. M'he proposat no cantar ni resar res en castellà.

R. C. Per tal de que una pobra velleta sola pogués passar més bé les Festes de Nadal vaig donar-li una almoina. M'he proporcionat un devocionari català i un per a les meves germanes.

R. P. A una nena vaig donar-li un bocí de pa que jo m'havia de menjar. Vaig trobar una pesseta a l'Església i la vaig ofrenar a St. Antoni, per al pa dels pobres.

D. B. He estripat papers immorals. Llegeixo llibres catalans.

M. C. Al sentir tocar a morts he resat un pare-nostre pel difunt. Llegit contes catalans.

M. P. A una dona que estava molt cansada li he portat el cove de la roba. En lloc de dir «assiento» dic «seient».

D. C. Per amor a Déu m'he mortificat en algunes coses. Llegeixo «En Patufet».

R. S. Faig els «set diumenges a Sant Josep». Assistir cofada amb la caputxa a la Missa de la nit de Nadal.

A. C. A una nena que no portava res beneït, li he donat una medalla-escapulari. Llegeixo «En Patufet» a una dona que no sap de lletra.

C. P. Pregar per la nostra aimada Consellera en la diada de sa onomàstica festa perquè Déu li dongui gracies abundants. Al visitar-uns senyors el nostre Monestir vaig ensenyar-los-hi la tomba del Comte Jofre.

N. S. M'he mortificat restant tota la Missa agenollada per tal de poder fer caritat a un pobre captaire. Quan toco el piano i canto l'«Himne dels Pomells» em sento ditxosa.

M. P. Prego cada dia per les intencions del Sant Pare. Junt amb les meves companyes he cantat cançons nadalenques catalanes davant el Pessebre del Pomell.

T. C. He ensenyat doctrina a una nena. Una Missa oferta per a les pomellistes difuntes.

R. P. He visitat a una malalta, i he procurat animar-la amb paraules de consol. Comprat el calendari de les Missions per afavorir tan laudable obra.

M. B. El meu seient l'he ofert a una velleta. A l'oïr una blasfèmia he dit en veu alta: Alabat sia Déu.

R. F. A una paret hi havia escrita una blasfèmia i la vaig esborrar. Al llegir el Butlletí m'he corregit d'una paraula que jo escrivia malament.

P. P. A una noia que no havia anat a confessar vaig deixar-li el céfir perquè hi anès. He procurat desfer un malentès del nostre Pomell.

M. S. A fi d'any en mos prescs vaig recordar als que estan fora de la llar pairal. He corregit una carta catalana.

M. F. He procurat ésser amable a una persona que no m'inspirava simpaties. Procuco divulgar nostre Butlletí.

A. P. He combregat i oït Missa en desagradi de les blasfèmies, pregant perquè es perdi tant mal costum.

A. F. He resat una Salve a la Mare de Déu de Montserrat pels pobres pecadors. Llègit historietes catalanes.

C. F. Vaig portar un pa, que un nen petit l'afexugava, fins al lloc on hi havia la seva mare, restant-ne molt agraïda. Vaig dibuixar l'escut de Catalunya per una nena que no en sabia.

D. P. A l'oïr tocar a morts, he pregat pel difunt. A l'entrar a casa una persona, va dir: «A Déu gracies» respoungent-li jo: «A Déu sien dades».

M. C. He deixat llibres. Defensat el nostre Pomell davant d'unes noies que el criticaven.

M. N. Donar aliment a un nen malalt. Pregar per la llibertat de Catalunya.

✿ El nostre mai prou lloat protector, En Josep Ribot, acaba de testimoniar el seu entusiasme per la nostra Obra, amb la generosa donació al nostre Pomell, de riques i variades vinyetes, convenientment enmoïllades, que d'avui en avant podran ad-

mirar nostres llegidors. Nostre Butlletí va adquirint personalitat, ço que equival a reclamar major nombre d'energies i, per consegüent, de responsabilitat.

✿ La casa Bonet—impremta—ens ha obsequiat amb un calendari mensual, resultant un acabat treball d'irreprotxable art; a tres tintes l'escaienta figura de Sant Jordi que serveix de portada, siguent digne d'esmentar que al 23 d'abril s'hi veu destacat el Gloriós Cavaller, Patró de Catalunya.

✿ Per a la Biblioteca circulant, ja es compta amb unes trenta obres de acreditats escriptors catalans, ultra algunes revistes, historietes i contes.

✿ El Directori dels Pomells de Joventut de Catalunya ens ha fet remesa d'un extens programa detallant les festes de Fe i Pàtria amb que se solemnitza el nombre dels 800 Pomells constituïts.

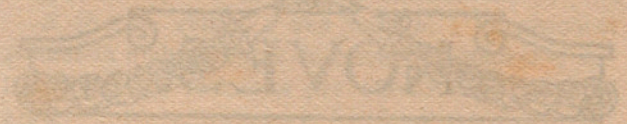
✿ De 52 planes consta el nombre extraordinari «Bona Llevor» de Reus, que havem rebut. Està editat amb elegància i refinat gust artístic, en els fulls del qual, de paper satinat, es destaquen, de llur fons groc, les quatre barres vermelles, siguent de color blau-cel la part anversa. Els escrits literaris tots ells són deguts a plomes recomenables. A més, s'hi acompanya una fulla amb els retrats i telegrams dels Sant Pare i Arquebisbe de Tarragona.

✿ L'entusiasta Presidenta del P. de J. «Flors de taronger», Na Matilde Carrau, fent honor a l'amistat contreta a les espadalades penyes del Montserrat i a la germanor que acobla en idealitat a tots els pomellistes, ha cursat a nostra digna Presidenta. Na Eudalda Colomer, una afectuosa missiva amb motiu de les festes de Nadal.

Il est évident que la production de la richesse n'est pas le but en soi de l'activité humaine. Elle est le moyen de satisfaire les besoins de la vie. La production de la richesse est donc un acte de justice sociale. Elle est le moyen de garantir à tous les membres de la société les conditions de vie nécessaires à leur développement physique et moral. La production de la richesse est donc un acte de justice sociale.

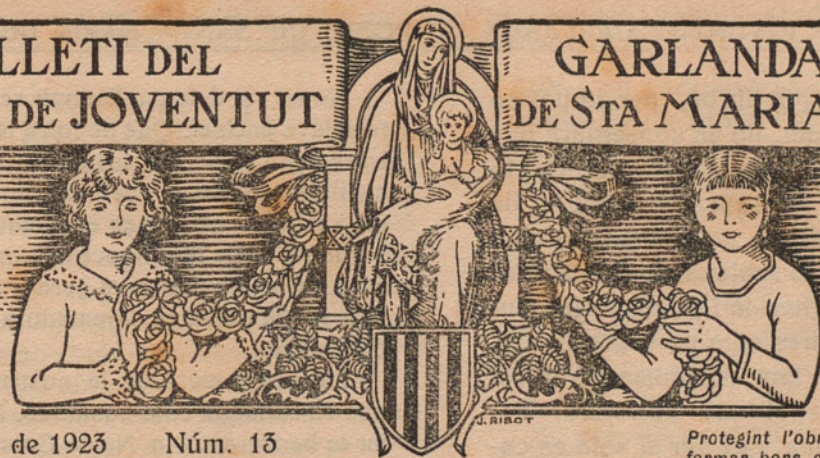
La production de la richesse est un acte de justice sociale. Elle est le moyen de garantir à tous les membres de la société les conditions de vie nécessaires à leur développement physique et moral. La production de la richesse est donc un acte de justice sociale. Elle est le moyen de garantir à tous les membres de la société les conditions de vie nécessaires à leur développement physique et moral.

La production de la richesse est un acte de justice sociale. Elle est le moyen de garantir à tous les membres de la société les conditions de vie nécessaires à leur développement physique et moral. La production de la richesse est donc un acte de justice sociale.

BUTLLETI DEL
POMELL DE JOVENTUT

GARLANDA DE ROSES
DE STA MARIA DE RIPOLL

Any II Febrer de 1923 Núm. 13

*Protegit l'obra dels Pomells contribuïu a
formar bons cristians i catalans conscients*

CONVERSES FAMILIARS

CARITAT

UNA sola paraula, sintetitza totes les existències de la Llei eterna: tota la ciència del cor, en quant, caritat, vol dir amor: és una de les paraules més sublimes de quantes enclou el diccionari, i posada als llavis, te la dolçor de la mel, les armonies del cant del rosinyol, el perfum de la rosa i el blanc immaculat de la neu del Canigó. Ella és l'emblema de salvació que dignifica als homes fins enlairar-los a les regions puríssimes de l'ideal. La caritat, és l'escala que, en somnis, vegé Jacob: comença en l'obra sortida de les Mans de Déu, en la Naturalesa, i té per terme l'Infinit. Benhaurats els quins saben orientar-se en la cursa ascendent d'aquesta escala d'amor; que d'ells serà el

regne del Cel; car la clau de l'eternitat, és la caritat: ella és la font d'on ne brollen totes les demés virtuts, totes les llums de l'esperit que ens fa visible la veritable sabiduria.

No cregueu, benvolgudes pomellistes, que la caritat es concreti en donar una almoïna al captaire; car, aquesta obra bona, és la mínima expressió de la caritat; doncs, com diu el beat Ramon Llull, «et dona més gran dó, el pobre que et demana per amor de Déu, que el dó que tu li dones»: vol dir això que quan en aquest acte hi ajunteu una atenció, un mot de conhort, un consell, una advertència, una ensenyança per aquella animeta desolada, allà començarà el mèrit de la vostra obra.

El qui té el dó de la caritat, fa el bé per la necessitat que experimenta de fer-lo, sens esperar-ne recompenses ni alabances; i sap menyspreuar, també, les crítiques i censures dels detractors, que no han de mancar-n'hi. Qui és caritatiu, jamai recorra a la murmuració per motius que tingui de queixa; car, és la seva norma

«que del què no se 'n pot dir bé, per caritat no dir-ne mal». Murmurant, no es conseguirà mai una rectificació de conducta, ni una satisfacció de l'enemic; en canvi, per l'exemple edificant de la caritat amb delicadesa, pot obtenir-se molt més, que amb discursos rublerts de eloqüència. Sapiguem sentir-la, viure-la i practicar-la; feu-ne, de cada un de vostres cors un sagrari. Si-gui ella, la caritat, que tant dolçament ha trucat les portes dels Pomells, el nord de vostra vida: llur potencialitat és tanta, que per si sola es capaç de redimir la Pàtria del jou que plana damunt d' Ella.

RAIMONDA JOFRÉ DE CASALS

REMEMBRANÇA

La festa dels 800 Pomells de Joventut

Sembla que encara ressonin dintre meu, aquells cants juvenívols que, a l'eixir de l'església de Santa Anna, fendiren l'espai. Una xerradissa d'ocells no hauria plagut tant al bon Déu. En la faç de tots, s'hi reflexava la joia més puríssima. ¡Malhaurat el qui en aquells moments de vera alegria, hagués intentat arreballar-nos aquella bandera tan nostra que amb fervent devoció fèiem voleiar pel damunt d'aquelles festes que sabran amb amor i coratgía, honrar-la arreu!

No en va, deia un distingit senyor que ens contemplava encisat: Que de totes les festes que es celebren ça i enllà, són les que més li plauen, les pomellistes; ja que en elles, els cants surten espontànis i plens de gaubança encomanadissa; per a copsar la valor de llur innocència, mancaria or.» Ben cert, que és així; la seva gerdor infantívola, fan vibrar sempre l'ànima somniadora dels enamorats de Catalunya.

L'esguard atent de la nostra mainada, mirant-nos embadalida com nosaltres, ben alta, fèiem onejar la bandera de la Nació Catalana, val tant com la seva llibertat, ja que és en aquestes festes a on, sense dir-los res, se 'ls va forjant la seva animeta blanca i llur intel·ligència.

El flamareig dels Pomells de Joventut, va donant nova vida; la mà de Deu palesament s'hi veu; el caliu d'amor patri, no s'és pas mort; la tramontana ens l'ha fet reviure, malgrat haver-hi el centralisme que l'intentava acugular.

Ja poden fer-ne tants com vulguin de parlaments, els nostres enemics; de res els valdran; el jovent assenyat de Catalunya, els ha pres ventatge. Per a alliberar la Pàtria no s'ha de sentir codícia de cap mena: cal solament un amor désinteressat i pur, com la neu que embolcalla el nostre Montseny.

Avant, doncs; que el reviscolament d'amor patri sia un fet, homes de Catalunya! Fixeu el vostre esguard devers els Pomells de Joventut. Dos amors sagrats han acoblat joves i donzelles que se vos posen al costat per aidar-vos a conquerir Catalunya, de l'escull on es troba encallada.

La Verge Bruna sigui nostra orientadora.

MATILDE CARRAU ISERN,
del P. de J. Flors de Taronger.

Barcelona 23 gener de 1923.

La Caputxa nostrada

Sortosament, en nostre poble no s' havia extingit el sant costum de la caputxa: el baf pervertidor de la moda, no havia pogut exterminar del tot, eix arreladíssim costum, llegat de nostres avis: per això, avui que fulgura més esplendorosament l'estel de l'esperança per a tots els catalans, un oreig purificador ens envolcalla i apar fressejar els oïts de nostra Catalunya, dient li: «No temis, que jo et retornaré aquella pau i llibertat que et foren arrebasades». I aquest oreig esperitual, dimana d' unes joventuts que tot seguint els impulsos de son tendre i generós cor per les costums pàtries, han sapigut dignificar, com n'era mereixedora, la caputxeta catalana, quan més imminent era el perill de que quedés per sempre soterrada, davant la impetuositat de una moda tirana dels sentiments religiosos de nostres donzelles.

I perquè aqueixa victòria ha sigut assolida per unes damiselles allistades per a batallar sota el lema de Fe i Pàtria, és per lo que es pot assegurar que no una moda passatjera ha implantat l'ús de la caputxa sinó que fins més enlairats la regeixen perquè ella és el símbol de la religiositat i modèstia de la Pàtria en sa plena i llibèrrima personalitat.

Un entusiasta dels Pomells, fonament impressionat a l'eixir un dissabte, de nostre Monestir, després del cant de la Salve, on assistien més de quaranta pomellistes devotament cofades amb la caputxa, va exclamar vibrant d' emoció: «M' apar que la Verge Bruna de la vall ripollesa, que en altre temps de felis memòria, esguardava a sos Peus, ben joiosa, al capdill Jofre impetrant favor per a portar a terme la reconquesta, avui gira son esguard puríssim vers aqueixes pomellistes que aixis mateix

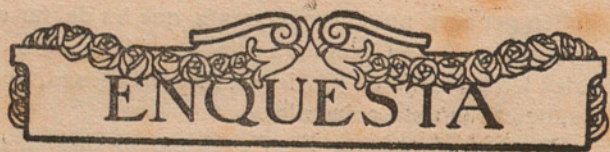
lluïfen per una nova reconquesta que ha de fer de nostra Pàtria, la Catalunya cristiana i lliure. Oh, si totes les pomellistes fossin com les ripolleses, com avançaria la data cobejada!»

Doncs, si aquesta fou l'exclamació davant un acte col·lectiu, quins seran els mots que brollaran dels admiradors de la nostra Obra, davant l'exemple edificant de tantes i tantes pomellistes, quina única prenda per al Culte, és la caputxa? I és que nostres donzelles, saben acomplir, menys-preuant el «que diran» aquelles observacions d'Amfora: «El pomellista no pot ésser el català d'una estona; d'un instant de forta vibració col·lectiva: és el català de totes hores, de tots els moments; sol i acompanyat; a dintre i a fora; a pagès i a ciutat. Si la caputxeta, és com dèiem la síntesi de l'amor a les coses nostrades ¿perquè sols en col·lectivitat, ací o allà, avui o demà?.. Si és deshonor, baixesa, ridículs, etc., ¿que per ventura no ho serà, quan seran moltes les que la cofaran, aquí o allà, ara o després? La moda indecorosa, malgrat ésser soberana de l'univers és i serà pecat, en tot lloc i temps. La caputxeta, humil emblema del sant amor i de la religiositat de nostres avant-passats, malgrat apafes i fins rencors, serà soberana de cors humils i verament catalans, i ço que li es glòria, enemiga irreconciliable de la moda indecent.

I ara demano a totes, una pregària a nostra Santa Maria de Ripoll perquè afovoreixi més i més a la caputxeta catalana, la prenda més semblant a la seva sagrada toca.

POMELLISTA

ENQUESTA

DE L'ESPECTACLE DELS TOROS (1)

Las corridas de toros podran constituir la *fiesta nacional* però jamai la nostra festa catalana. M. C.

La lluita entre l'home i la fera, sols s'explica per l'abdicació de les facultats anímiques, equiparat l'home a la bèstia.—C. S.

Els *toros* són una xacra espanyola, un estigma, que cal rebutjar per sempre.—M. P.

¡Vergonya i confusió, pels quins menyspreuant les pròpies tradicions, manllevan costums desmoralitzadors!—C. C.

Les curses de braus, són una mostra de barbàrie i d'incivilització.—M. F.

Aquell que als *toros*—li plau anar
jamai pot ésser—bon català. J. P.

La *plaza de toros*, és l'escola de la immoralitat i de la incultura.—D. C.

Les *corridas de toros* són el record vivent i deplorabile, dels espectacles del circ de Roma, on trobaven mort violent, els defensors de Crist.—E. C.

Als *toros*, hi van els espectadors, empesos per la follia o desvari.—M. P.

Sols n'he vist una vegada, de *corrida de toros*, i va deixar-me una impressió tan extranya dintre meu aquella selvatjada, que vaig prometre no tornar-hi més.—A. S.

Els *toros*, són un espectacle de sang, indigne de tota persona cristianament educada.—R. P.

(1) Algun pensament, respecte les obres de lectura immorals.

Rondalla

A la gentil pomellista Nuria Serrat.

Cinc filles per maridà,
un bon pare ne contava;
i per cert, que 's mereixien
princep o rei, més que patge:
formoses, molt ben plantades;
d'aquell parlà que avassalla;
virtuoses, diligentes
i pulides, com cap altre.
Més, l'etzar—que tot ho corre—
pretendent degué trobar-ne,
quan un jorn, a les cinc filles,
el bon pare, aixis parlava:
—Cavaller valent i noble
desitja, per maridar-se,
muller d'ideal bellesa,
més que dama encarcerada;
aixis, doncs, saber voldria,
de cada una de vosaltres,
el dó que considereu
com gràcia, la de més valúa.
—Dos estels diamantins,
per ulls, el bon Déu va dar-me.
—Són de perles enfilall,
les dents que ma boca estatja.
—Mon rostre, ben moldejat,
és de neu, digué la Carme.
—Mos llavis, tenen perfils
de les flors al esclatar-se.

I la Núria, que això sent,
resta en son lloc ben callada:
no vergonya; indignació,
hi ha en ses galtes, retratada.

—I tú, Núria, bé'n tindràs
 quelcom que pugui agradar-ne?

—Res tinc, pare, ni en mi veig
 cap senyal de ser-ne maca;
 més, encara que jo fos
 ço que 'l mon sol dir-ne guapa,
 jamai donés lo meu cor,
 ni per marit acceptara
 a qui, com vil merçadé,
 a canvi d'or, creu comprar-ne
 lo foc sagrat del meu pit,
 l'idealitat de mon ànima.

De sobte, noble donzell,
 humil, sos genolls flectava.....
 —Vostre és mon cor; l'elecció
 ja no és dubtosa des d'ara:
 sols Vos, podeu dar-me la ditxa
 que temps ha, jo cobejava;
 car, no hi ha bellesa igual,
 com la bellesa de l'ànima.

R. J.

Del Pomell en col·lectivitat

Missa i Comunió en desagravi, al bon Déu, per les ofenses que reb en els dies de Carnestoltes. — Ofrena a nostra volguda Consellera d'una toia de flors lligada amb cinta blau-barrada. — Contribuir a la subscripció per al monument a En Pep Ventura, mestre i compositor de nostra dansa nacional.

De cada flor individualment

P. P. Descompartit a dos nois que's barallaven. D'ença que soc pomellista aimo més Catalunya.

M. B. Cada dia reso una Salve a la Verge Maria, pregant-li pels pobres pecadors. Reso a Sant Jordi per a que nostra terra es vegi lliure de rene-gaires.

A. F. A una nena que no sabia a casa seva, vaig acompanyar-li. He escrit molt joiosa una carta en català.

M. P. Demano a Déu que no abandoni als que són temptats pel vici; i als pobres que hi sucum-beixin els retorni al bon camí. Llegeixo amb fruició «El Llibre de les Dones» de Ivon L'Escop.

D. B. Llegit la «Fulla Parroquial». En lloc de dir «papa» diré «pare».

D. C. He vençut la peresa. Procuo que ma parla sigui ben catalana, tal com surt del cor.

C. F. Vaig aconsolar a una mare que feia llur filla malalta. Per punt del meu devocionari hi tinc una cinta catalana.

E. C. He fet la Visita al Santíssim per desagra-viar-lo de les ofenses que reb en eixos dies de Carnestoltes. Renyat a uns nois que tiraven pedres a un home per tal de fer-li caure la barretina.

M. C. M'he abstingut d'anar al cine per donar els diners a una dona pobre. Una part de rosari ofrenada per la curació d'una pomellista.

T. S. Ensenyo el Catecisme una estona cada diumenge a unes quantes nenes. He pregat perquè les pomellistes siguem exemple de noies bones i piadoses.

C. G. Al passar davant d'un cementiri vaig pregar pels morts. En una conversa, he defensat la Pàtria.

J. P. Perque sàpiga cumplir durant l'any els deures de bona pomellista, he dedicat els «Set Diu-menges» a Sant Josep. Al veure onejar la bandera de nostra Pàtria, he iniciat un fori crit de «Visca Catalunya».

C. C. Demano al Cor de Jesús que les pome-llistes ens distingim per la modèstia en el vestir. Pregat a St. Jordi perquè Catalunya sigui prompte alliberada.

M. F. He cooperat a l'obra de les Missions, i he fet que un altre hi cooperés. Pregat pels màrtirs de 1714.

C. P. A una senyora, l'he ajudada a pujar al tren. He reptat a un noi que renegava.

M. C. A uns nens captaires, he fet ofrena de contes d'«En Patufet». He defensat nostra aimada caputxeia en una reunió on ne feien burla.

T. C. Ensenyat la Doctrina a una nena. Deixat un llibre català.

R. P. He estat una missa agenollada i he donat els cèntims a un pobret.

M. P. Començat un Tridu en desagravi al Bon Déu per les moltes ofenses que reb en eixos dies de Carnestoltes, pregant-li que tots els pomellistes siguem un bell exemple. Amb infinita joia i viu interès he llegit una lletra d'En Folch i Torres.

C. C. He sofert una mortificació. Llegeixo escrits catalans.

D. P. Resat tres pare-nostres pels pobres que no creuen en Déu. Em plauen molt les poesies catalanes.

C. P. Vaig anar a comprar per una noia perquè ella pogués anar a Missa. Restat una Missa agenollada per la salut d'una pomellista.

M. C. Llegeixo cada diumenge la Fulla parroquial. Per anar a Missa no uso altra prenda al cap que la caputxa catalana.

F. V. En el confessionari vaig deixar passar davant meu a un senyora perquè a casa seva hi tenia malalts. Tinc un llibre català molt bonic i vaig deixar-lo llegir a un convalescent.

A. B. He ajudat a vestir a la meva germaneta, car ella no en sap. En lloc de dir «Nieves» ara dic «Neus».

D. P. A una noia que resava en castellà, l'he convençuda que cal fer-ho en nostra pròpia parla. Pels deseparats, he ofert una Comunió.

C. B. Al passar el Sant Viàtic, m'he agenollat. A l'oïr el toc de morts, he resat pel difunt.

R. C. Ensenyat a practicar una obra de caritat. Enviat el Butlletí del Pomell.

M. P. Poso cura en acosfumar-me a dir «adeu». Amb molta afició he après una cançó catalana.

R. P. Prego per la prosperitat de l'Església Catòlica. En l'aniversari de la mort del gran Bisbe el

Dr. Torras i Bages, he ofert una Comunió per la seva ànima.

M. C. He pregat a intenció del Sant Pare. Llegeixo contes catalans.

A. P. Una feina que no em plau gaire, he procurat fer-la amb gust. Llegeixo les obres del gran Bisbe Torras i Bages.

M. M. Anava al cine i ara no hi vaig. Cantat els «Segadors».

M. F. He ofert una Comunió per la germanor de tots els pomellistes. Llegit obres d'En Josep M.ª Folch i Torres.

J. P. A un nen petit, he ensenyat de senyar-se. He donat un got d'aigua a una pobreta assedegada.

P. S. He cullit un bocinet de pa perquè no fos trepitjat. Pregat a la Mare de Déu de Montserrat, nostra Consellera, que totes les pomellistes siguem ben bones.

A. M. Al posar-me a pendre aliment, no em descuido de fer la senyal de la creu. En lloc ben vistós, he posat un llaç barrat.

D. C. Vaig avisar a una noia que es burlava d'un ceguet. Un tros de pa que hi havia al carrer, vaig cullir-lo.

A. S. Al veure la tomba del gran poeta Mossèn Verdguer, vaig agenollar-me i vaig pregar per ell. A uns que no havien vist mai el nostre Monestir, vaig explicar-los-hi amb molt entusiasme les belleses que enclou.

E. M. A l'oïr una blasfèmia, he dit «Alabat sia Déu». Al trobar-me en un lloc on es resava el Trisagi en castellà, jo he respost en català.

C. S. Faig pregàries al Sagrat Cor de Jesús en desagravi de les ofenses que se li fan en eixos dies de Carnestoltes. Per a que cada dia augmenti més el nostre entusiasme per Déu i per la Pàtria, he pregat fervorosament a la Mare de Déu de Montserrat.

M. C. He procurat ser amable amb una persona que no m'inspirava simpaties. Llegit un llibre català.

M. C. Encapsalo les lletres que escric, amb el signe de Fe i Pàtria. Vaig abstenir-me de beure, com a mostra de condol per la sed que pateixen els soldats a l'Àfrica.

El notable i pulcre escriptor, Mn. Ricard Aragó, conegut entre nosaltre per Ivon l'Escop, ha exterioritzat la seva estima al nostre Pomell, remetent-nos cinc llibres i deu obretes, el contingut de les quals té per finalitat la purificació de nostra parla. Sien eixes ratlles testimoni de nostre profund agraïment.

✿ Hem tingut ocasió de fullejar el calendari pomellista setmanal, d'una presentació acurada, ben artístic i força interessant. En la fulla permanent de cartulina, s'hi destaca la Verge Bruna de Montserrat a la qual fan ofrena d'un pomell, un jove i una damisella tot invocant-la: «Volgueu ser la Consellera dels Pomells de Joventut»: en un angle, Sant Jordi, patró de Catalunya, i en l'altre, S. S. Pius XI beneïnt els Pomells. Cada fulla, té espai per anotar-hi les bones obres per Déu i per la Pàtria, i en llur anvers, contes, historietes, etc.; fins hi havem vist una fotografia dels nostres clausres monacals amb la venerable figura de l'excels Bisbe Dr. Torras i Bages i Autoritats populars. Se n'ha fet una nova edició, per tal de que puguin adquirir-lo els pomellistes que ho desitjin, al preu de 1'50 p.

✿ Els esforços i energies que el venerable Pare Zacarias, d'Igualada, ha esmersat en pró de la nostra Institució, han sigut premiats amb el beneplàcit del Sant Pare per mitjà del telegrama que gustosament transcrivim, traduït: «Roma.—Pare Zacarias, caputxí. El Sant Pare, acceptant benèvolament l'afectuosa protesta de devoció envers la Santa Seu, d'aquesta simpàtica associació anomenada

Pomells, l'agraeix i la beneeix, fent vots per al seu major desenroïllament per avantatge de la Religió i de la Pàtria.—Cardenal Gasparri». De tot cor, felicitem a l'exemplar pare caputxí, qual autoritzada veu en el Monestir de Montserrat i dintre les arcades del nostre, ha tingut sempre el dó de les armonies celestials.

✿ A la crida de la Comissió per al monument a En Pep Ventura, ànima de nostra dansa nacional, hi ha correspost el Pomell «Garlanda de Roses de Sta. M.ª de Ripoll» amb cinc pessetes col·lectivament, i altres cinc de donatius individuals,

EXTRACTE DE COMPTES

(Octubre, novembre i desembre)

Existència en caixa, 1 octubre	39'90 ptes.
De les pomellistes.	42'45 »
De protectors del Pomell.	168' »
Cobrades.	<u>250'35 ptes.</u>

SORTIDES:

Al Directori, per l'obra dels Pomells,	6	ptes.
Per la Santa Infància, Nbre. i Desbre.	4	»
A la Protectora de la Ensenyança Catalana,	»	» 4'25 »
Per correspondència i segells.	4 »
A Vilajuliú, s. r.	6 »
Almoines, (pa, arros i xocolata) s. r.	79'20 »
Pel monument a En Pep Ventura.	5 »
A Ll. Bonet, s. r.	<u>128'50 »</u>
Pagades.	236'95 »

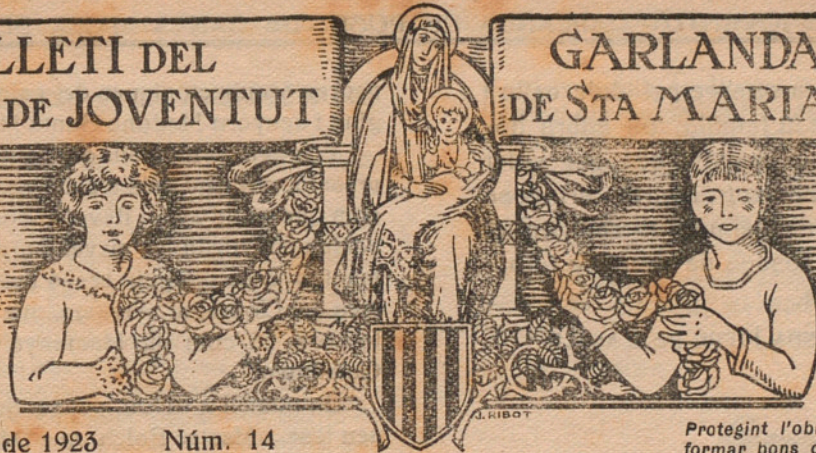
RESUM:

Efectives.	250'35 ptes.
Pagades.	<u>236'95 »</u>
Efectiu en Caixa.	13'40 ptes.

BUTLLETI DEL
POMELL DE JOVENTUT

GARLANDA DE ROSES
DE STA MARIA DE RIPOLI

Any II

Març de 1923

Núm. 14

*Protegint l'obra dels Pomells contribuïu a
formar bons cristians i catalans conscients*

CONVERSES FAMILIARS

FEMINISME

LA vitalitat espiritual dels pobles, va aparellada amb l'esplet d'energies espirituals de la dona. Si desitgem la Pàtria gran i forta, que sàpiga la donzella, lo que és grandesa i fortitud: que sigui enriquida la seva intel·ligència, de cultura religiosa i cívica: que visqui, a pleret, la vida de l'esperit: que senti son cor assadollat de frissances esperançadores i reviscolaments de sentimentalitat, que de sentiment s'és nodrida la idealitat que ens vivifica i dignifica per damunt lo vulgar i material.

Cal imbuir en cada noia d'avui, dona de demà, l'afany del saber; el valer de la pròpia dignitat; la formació de llur caràcter íntegre, d'

acord amb llur consciència equilibrada, responent a una personalitat definida que la fassi apte del regíme propi, i coneixedora de llurs deures i llurs drets. Tot deure porta involucrat un dret; ço que equival a dir, que com més fidels complidores, individualment, siguem de nostres deures dintre casa nostra, dintre la societat en petit, més capacitades serem, col·lectivament, per reclamar els drets que ens pertoqueu com a catalans conscients. I nostre reclam per la Pàtria, assenyat i just i ben documentat, no serà el plany de l'onada que va a estrellar-se contra la roca del mar immens, ni el ressó de tramontana que tot just eixit, s'esmuny en llunyania; sinó la veu viril de abundosa fontana, que s'obra pas, malgrat brostalls i pedregams.

La dona patriota catalana, jamai es debaterà en lluites polítiques, enlluernada per falsa visualitat: jamai serà la dona cridanera, pidolaire del dret al sufragi universal: jamai tindrà la pretensió d'escalar llocs propis de l'home i que l'allunyarien de la llar pairal: car, ella, per damunt

de tot, es sentirà atreta sempre pel dolç caliu i racés aixoplugador de la família; on sabrà honorar la missió que te assenyalada per voler diví: filla amorosa i obedient; muller carinyosa i exemplar, i mare amantíssima; amarada en tot hora d'aquella sublim rosada de tendresa i bon-dat que tant li escauen.

RAIMONDA JOFRÉ DE CASALS.

(Continuarà)

Al Pomell "Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll"

Una impressió immellorable em feu la presència d'un bell estol de donzelles, cofades amb la caputxa blanca, al Monestir de Ripoll.

Jo no sé que ho fa que l'esperit s'hi aixampli dintre la nau superba d'aquell monument històric, farcit de records i de sentors de pàtria: jo no sé que tenen ni que diuen aquelles parets nues, que commouen, i entusiasmen, i espiritualitzen al visitant humil, talment fins a fer-lo trobar quelcom més triat que tot lo humà, i fins i tot el predisposen per a no veure, al seu entorn, res que no s'adigui amb allò que, en aquells moments, ell se sent i ell és: un esperit selecte.

Aquesta fou la impressió que un hom rebé de l'estol de pomellistes, cofades amb la caputxa blanca, dintre el Monestir de Ripoll: la sensació de trobar-se entre-mig d'una bella colla de sers triats, les ànimes, com si diguéssim, que donaven vida a les

pedres arquitectòniques del palau del qual n'és regina i senyora Madona Santa Maria.

Volgueu, si us plau, que, mogut per aquella impressió, que mai més s'esborrarà, jo us digui quelcom que se m'acudí llavors, pomellistes de Ripoll, baldament portin les meves paraules regust de cosa muntanyenca o siguin ressó dels escarafalls feréstecs del Llobregat salvatge, que ací ens acarona a tothora: çà com llà, Muntanya i Llobregat, són de Catalunya.

Un pomell a Ripoll, penso que és una planta al seu test. Mestre Folch, que Déu conservi, degué tindre un somni, degué veure teixir-se una garlanda de roses i entortolligar-se als peus d'una Regina i Mare, que té per nom Santa Maria.

Mestre Folch somnia realitats.

Florí, llavors, el Pomell a Ripoll, la realitat del somni, la garlanda viva que escamparia arreu sagrats perfums de Fe i de Pàtria i transformaria les joventuts i les faria dignes d'assolir ço que, malauradament, perderen, segles ha, els nostres passats: la llibertat de la nostra Pàtria.

Florí el Pomell: i be cal que ens fem un xic d'exàmen de ço que ha de ser, ací a l'encreuament del Ter i del Freser, un pomell de joventut. Jo penso —com ho deuria volguer Mestre Folch— que ha d'èsser el pomell de pomells, el millor de cent, cinc cents, vuit cents, de mil que hi han escampats arreu de la nostra terra i més enllà encara. Perquè si a Ripoll naixia la Nacionalitat Catalana, bé sembla que faria honor a la seva història, si portés Ripoll l'avençada en la lluita per la reconquesta de la llibertat de la Nació ací mateix nascuda.

Mestre Folch, en instituir els pomells, degué fruir una visió al·legòrica del triomf: enlaire, al bell cim, hi havia Santa Maria, voltada d'una Garlanda de Roses.

LLUIS VILARRASA.

Una obra pomellista

Tantost començà l'Eudald a ésser pomellista, traspuà en son rostre una alegria que mai havia copsat. De petitet, restà orfe de pare, i sa mare, malaltissa, tingué d'abastar a l'aliment per ell i son germà gran. Més tard, un cop aquest esdevingué home capaç d'ajudar a sa llar, engrescat per males companyies, anà a ciutat amb el pretext de poder ajudar a sa mare amb el crescut guany que allà tindria; romanguent ella i son germà en la més gran desolació. Com anava mal acompanyat, era segur que no seguiria pas els camins que devien portar-lo a bon terme, sino tots els contraris, com aixís fou. Es per això que, considerant-lo totalment extraviat, sa mare sempre plorava, i nostre Eudald, veient a sa mare trista, no podia pas estar alegre.

Més ara, de pomellista, veia que a sa mare li plavia força tot ço que li contava dels Pomells, les bones obres que feien, i l'apreci en que el tenien els demás companys pomellistes fins a fer-li esclafir en sos llavis una trista mitja rialla, mentre li encarregava digués als companys que preguessin a l'Altíssim a fi de que s'apiadés d'ells i tornés a sa llar aquella ovella esgarriada.

Continuant, doncs, el Pomell, llurs obres d'amor a Déu i d'amor a la Pàtria, determinaren un dia fer com a obra col·lectiva una visita als presos de la veïna ciutat, portant-hi tabac, entre altres coses.

El següent diumenge, després d'oir devotament la Santa Missa, eixiren junts, fent a peu aquella hoireta de camí que els separava de la capital, bo i cantant alegres cançonetes de la nostra terra.

Arribats que foren, després d'obtenir el degut permís, es dirigiren al pati, on per vènia de l'escarceller, es trobaven reunits aquell dia els presos. Un n'hi hagué que atragué tot seguit els esguards de nostres pomellistes, puix mentre els altres s'apropaven depressa a la reixa per a rebre el present que els ofrenaven les tendres mans d'aquells jovenets, aquell no es mogué fins que l'escarceller, amb accent prou aspre, el feu apropar i acceptar l'ofrena que li allargaven, com als altres. La mirada trista de regreïament que donà, fou prou per a commoure a tots quan el fitaven; i al veure's ell objecte de

tants esguards, brollarent-li dues llàgrimes que, en mig del silenci, foren la més palesa prova de lo que passava dins el cor d'aquell malhaurat jove.

Bo i conversant-hi, li preguntaren son nom i d'on era. A lo primer, contestà: Joan, més a la res tant no respongué, car li donava pena, palesar ara, lo que sempre havia amagat.

De sobte, se sentí esclatar un plor eixit del fons del pobre Eudald, al reconèixer en el pres al seu germà.

(Acabarà).

U. R., Pomellista.

La Caputxeta

I

Com la neu que'n l'invernada
s'estén per l'alt Pirineu,
la caputxeta nostrada,
junt amb l'Ensenya barrada,
per la Pàtria, es mostra arreu.

II

Simbol d'amor i fe pura.
ella embelleix el pomell;
aixís la Verge fulgura
llur ideal hermosura,
dintre 'l seu humil mantell.

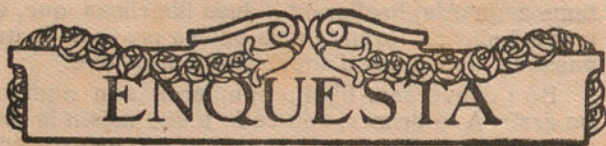
III

Sa blancor immaculada
que clapeja 'l pla i la serra,
será sempre agermanada
amb la bandera barrada;
amors sagrats de la terra.

IV

Com la més gentil floreta
que del prat jamai s'allunya,
ha ornat la caputxeta,
com modesta violeta,
el jardí de Catalunya.

JORDI

DE LECTURES IMMORALS (1)

Si per Déu i per la Pàtria, - nostra *Garlanda* volem, dolents llibres i revistes - de nosaltres, allunyem.

M. P.

Pomellistes: foragitem els llibres immorals, que destrueixen l'ànima.—M. S.

La lectura de novel·les, engendra en nostre esperit el disgust als estudis serios; a les ocupacions propies, i al treball educatiu.—M. P.

A lectures immorals pomellistes, fem-hi guerra; car, elles són un gran mal, pel jovent de nostra terra.

J. P.

Llibres d'acreditada moralitat, engrandeixen el cor i l'esperit de la noia: fent-la, en canvi coqueta i frívola, els llibres fantàstics.—E. C.

Desterrem del nostre Poble les publicacions immorals: amb amabilitat arrenquem-les de mans de germans nostres; car, fent a Catalunya de Déu, obtindrem sa llibertat.—A. P.

Les novel·les falsegen l'esperit i el judici, ja que en elles, tot es presenta d'un modo imaginari i fantàstic: tot fuig de la realitat.—M. F.

Pomellistes; desterrem les lectures immorals; ja que són per a la nostra ànima l'origen dels més grans mals.—C. P.

Mai cap persona de criteri s'ha nodrit amb lectures de novel·les; car, dominant en eixos llibres l'esperit de lleugeresa, equivaldria a deixar de tenir criteri.—C. C.

Catalunya n'es opresa - i lligada amb forts dogals; un d'aquests, es de gran força: - les lectures immo-

M. P. [rals.

Aixís com per alimentar el cos, rebutjem metzines, per nodrir la nostra ànima, debem rebutjar la metzina pecaminosa de novel·les. - M. C.

Si un llibre bo, vols trobar,
al Pomell l'has de cercar.—E. M.

Les lectures immorals són com una metzina, encara que no molt activa de moment, amb lentitut, va aniquilant l'ànima.

(1) ¿Qué desitjariem en profit de nostra sacrosanta Religió?

Del Pomell en col·lectivitat

Missa i Comunió en nostre august Monestir.—
Contribuir a la coronació de la Mare de Déu de la Gleva, del nostre bisbat.

De cada flor individualment

C. B. He fet almoina a un pobret. Pregat a St. Eudald, perquè ens alncanci el benefici de la pluja.

P. S. He treballat tota la tarda sens dir cap paraula, en obsequi al bon Deu. A St. Jordi, he resat un pare-nostre, perquè és el nostre Patró dels catalans.

D. C. Vaig cullir un bocinet de pa. Defensat la Pàtria.

M. F. El diumenge vaig a ensenyar doctrina.—
Aprenc a tocar una sardana.

A. M. Un afer que em desplaçava, he procurat fer-lo ben prest. He substituït una bandera espanyola, per una de catalana.

J. P. Acompanyat a una dona que anava un xic coixa, aixoplugant-la amb el meu paraigues. Oferir una Comunió pels soldats del Marroc.

C. S. Faig el pietós exercici dedicat al gloriós patriarca Sant Josep. Sota les cendres del Comte Jofre, he pregat per ell i per Catalunya.

E. M. La meva cançó preferida és el «Virolai». He fet llegir, a unes nenes, en català.

A. B. Resat tres credos, pels pobres de Rússia. Llegit rondalles catalanes.

D. C. Al tocar hores, he resat l'Ave-Maria. He contribuït al Monument a En Pep Ventura.

M. C. Un aliment que no m'agradava gaire, vaig pendre'l. Cantat cançons catalanes.

C. V. Vaig fer una llarga caminada per portar caldó a un home que s'havia desmaiat. He contribuït a portar un nou soci protector al Pomell.

M. C. He anat a comprar per una dona que no podia anar-hi. Defensat el nostre Pomell, davant unes noies que el criticaven.

R. S. En la Sagrada Comunió, entre altres mercès, demano la llibertat de nostra Pàtria. De la col·lecció «Mon tresor», he llegit «L'infant que no sap son nom».

J. C. Llegit la «Fulla Parroquial». Cantat, amb entusiasme, l'Himne dels Pomells de Joventut.

D. P. Visitat una malalta. A l'oïr llegir en català, he restat molt atenta.

N. S. A uns nens que es barallaven els he descompartit. Quan toco i canto l'Himne dels Pomells em sento ditxosa.

C. C. Ensenyat de fer puntes a una nena, no obstant tenir molta feina. Oferir la Comunió per la prosperitat dels Pomells.

M. P. A l'entrar al Monestir, saludo a Madona dient: Verge Santíssima de Ripoll, beneïu-nos a tots: Mare de Catalunya, salveu-la. Fer entendre com la nostra parla no és cap dialecte.

C. C. Ajudar en les feines casolanes d'una llar, on estaven malalts. Cremat un llibre, del qual tenia dubte respecte de llur moralitat.

M. M. Cada dia vaig a fer la visita al Santíssim, amb la caputxeta. Al donar-me a fer una llissó en castellà, sens implicar desobediència, vaig fer-la en català.

M. S. He oït una Missa agenollada, pregant pels pobres pecadors. Llegeixo la revista catalana «La Sardana».

M. C. Vaig fer l'Estació al Santíssim, en intenció als agonitzants. Pregat a la Verge de Montserrat, perquè tingui lloc, ben aviat, la festa dels mil Pomells.

D. P. Resat a Sant Jordi perquè les bones obres dels Pomells de Joventut prosperin. Pregat a una amiga, refusi son nom castellanitzat.

T. C. A una nena que tenia molt fret, l'he envoltada amb el meu abric, ofrenant-li aliment. Pregat a la Moreneta per a que nostre Pomell, sigui de tothom benivolgut.

A. S. Al sentir tocar l'*Angelus*, he deixat la feina, per a resar-lo ben devota. De casada, recordaré tota la meua vida, els moments ben feliços de pomellista.

R. P. He baixat de l'acera, per fer pas a una velleta. Llegeixo llibres catalans.

D. B. A l'oïr una blasfèmia, he dit en alta veu: «Alabat sia Déu». Vaig anar fins a casa cofada amb la caputxa.

C. C. Vaig aixecar a una nena que havia caigut. Traduït al català, un escrit castellà.

R. C. Avisat a una persona que, distreta, passava per un lloc perillós. En lloc de dir «tatxada» diré «façana».

C. P. He lograt que una noia deixés d'anar a ballar en temps de Quaresma. Al burlar-se unes noies de l'insignia blau-barrada, l'he defensada.

C. G. Al passar el Viàtic, vaig pregar pel malalt. A una amiga he deixat «La Fabricanta» de Na Dolors Monserdà.

A. C. Fet companyia a una malalta. Per nostre Pomell, he pregat a Santa Maria de Ripoll.

C. F. Fet almoïna a un pobret. Cantat els «Segadors».

M. C. Vaig fer l'Estació al Santíssim Sagrament. Llegeixo l'Història de Catalunya.

M. P. Reso, cada dia, tres Ave-maries a la Mare de Déu, per les Missions. Al passar un camió que portava la bandera catalana, vaig cridar: ¡Visca Catalunya!, responent-me els de dins: ¡Visca!

A. P. Procuero complaure als pobres de Jesucrist, per ser ells, imatge seva. Canto sovint l'Himne dels Pomells.

T. C. Alabat a Déu, a l'oïr una blasfèmia. Llegeix la «Fulla Parroquial».

J. P. Al passar el sant Viàtic, vaig agenollar-me cubrint ma testa amb la caputxeta, Cofada amb ella, assisteixo tots els dies al Via-Crucis.

M. C. Visitat una malalta. Com a bona pomeïlista, en tot acte col·lectiu, ostento el llaç blau-barrat.

R. C. Aconsolat a un noi que plorava. Cuido dels meus germanets, per ajudar a la mare.

C. P. Un acte d'obediència. Cantat els goigs a Madona de Ripoll.

M. P. Una almoïna a un pobret esgarrat. Perdonat un ultratge rebut d'unes amigues, no gaire patriotes.

M. F. He recullit molts segells, per l'obra de la Santa infància. Una persona escrivia en castellà, i jo vaig fer-li comprendre que és més natural l'escrivure en nostre idioma.

M. C. Faig els nou primers divendres al Sagrat Cor. Prego a la meua Patrona Sta. M.ª de Ripoll, perquè ben tost retorni a ses plantes, i sigui una de les flors predilectes de llur Garlanda.

C. F. He resat a la Verge Maria, perquè toqui el cor dels ripollesos, a fi de que siguin ben concorreguts els Exercicis. A una noia, he deixat l'Història de Catalunya, a l'objecte de que sigui sabedora dels fets de nostra Pàtria.

A. P. Vaig avisar a uns nois que callessin, car feien mal de cap a un veï malalt. Una oració castellana l'he traduïda al català.

T. C. He descompartit a dugues nenes que es barallaven. Deixat a una noia un llibre català.

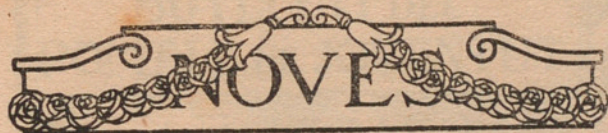
M. B. Ensenyat a practicar una obra de caritat. Enviat el Butlletí del Pomell.

R. F. He acompanyat Nostramo a la casa d'un malalt, Deixat llegir «En Patufet», a una nena.

A. F. Per una nena que sofria molt, he anat a comprar una medecina. Una oració que resava en castellà, he procurat resar-la en català.

R. P. Assisteixo a les funcions quaresmals, i procure treure'n fruit dels sermons. Poso cura en dir «adeu» en lloc de «adios».

T. S. Acabo de assabentar-me dels deures de pomeïlista. Explicat un conte d'«En Patufet» a un nen que no sab llegir.

Podem ja assabentar a nostres pomellistes i socis protectors, que la festa commemorativa del cap d'any de la inauguració dels Pomells de Joventut «Bressol de Catalunya» i «Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll», tindrà efectivitat, ajudant Déu, el 10 de maig. Serà presidida pel Jurat calificador de les llibretes; i durant la solemnitat, haurà lloc el repartiment de premis.

El Tribunal estarà constituït per En Josep M.ª Folch i Torres; la Protectora de l'Ensenyança Catalana, representada pel president de la Delegació de Ripoll, En Joaquim Prat; En Tomàs Raguer i En Josep Ribot. Consistiràn els premis, en dos volums de «Pàgines viscudes» ofrena del benivolgut Mestre En Folch i Torres a la pomellista exemplar de constància en l'anotació de les obres; «Geografia de Catalunya», donada per la «Protectora» a la llibreta de menys faltes d'ortografia; un objecte d'art, cedit per En Josep Ribot a la portada més artística: «Història de Catalunya», que ofereix el Pomell a la llibreta més pulcre i ordenada.

✿ Signada pel President de l'Orfeó de Ripoll, En Candi Closa, ha sigut cursada al Pomell «Garlanda de Roses» una comunicació de regreiciament per la part activa que prengué a favor de la Senyera per a dita Entitat. Aixís mateix, ens ha honorat la Comissió «Pro Monument a Pep Ventura». Un i altre escrit, són assadollats de tons altaments patriòtics i encoratjadors.

✿ El Directori dels P. de J. de Catalunya, aconsella a totes les pomellistes de nostra terra, se ser-

veixin substituir el vel per la caputxa en la setmana Santa; i com a mostra de respecte al Santíssim Sacrament, i fent honor a la costum de portar cuberta la testa en l'acte de visita als Monuments, sigui respectada i dignificada la nostra caputxeta catalana.

✿ Ha vist la llum en nostra Comtal Vila, una revista cultural i patriòtica en alt grau, que ve a omplir un buit i a continuar aquella gloriosa Història interrompuda per una aclaparadora nostàlgia intel·lectiva. «Scriptorium»—amb qui entusiàsticament havem intercanviat—farà les delícies de les llars ripolleses, enriquint les mentalitats amb profusió de coneixements íntims, de la Vila de nostres amors.

✿ El gran compositor de musica, En Ramón Serrat a qui tant reconegut està el Pomell, ha tingut l'amabilitat de musicar una sardana inspirada en alguna producció literaria de nostre benivolgut Mestre, En Folch i Torres, la qual a més de ser-li dedicada, serà estrenada en el festival pomellistic.

✿ En la primera plana del nombre prop-passat —entre la primera i segona ratlla— diu existències i deu dir excel·lències.

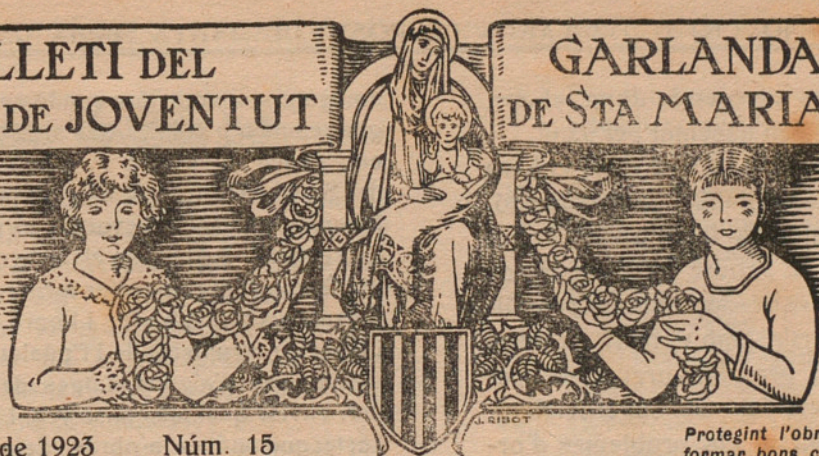
veinte e tres años de edad en la ciudad de la Seu de
Barcelona a diez e tres dias del mes de mayo de mill e
treientos e noventa e tres años. Yo el Rey Alfonso
de Burgundia e de Castilla, con licencia de los señores
de mi Consejo, he mandado que se ponga en escritura
lo que sigue.

Yo el Rey Alfonso de Burgundia e de Castilla, con
licencia de los señores de mi Consejo, he mandado
que se ponga en escritura lo que sigue. Yo el Rey
Alfonso de Burgundia e de Castilla, con licencia de
los señores de mi Consejo, he mandado que se ponga
en escritura lo que sigue. Yo el Rey Alfonso de
Burgundia e de Castilla, con licencia de los señores
de mi Consejo, he mandado que se ponga en escritura
lo que sigue.

BUTLLETI DEL
POMELL DE JOVENTUT

GARLANDA DE ROSES
DE STA MARIA DE RIPOLL

Anys II

Abril de 1923

Núm. 15

*Protegit l'obra dels Pomells contribuïu a
formar bons cristians i catalans conscients*

CONVERSES FAMILIARS

FEMINISME

(Continuació)

EN defensa de la dona, s'ha promogut un estat d'opinió, abogant per a anivellar l'educació i instrucció llur, a les de l'home, al·legant que ses facultats intel·lectuals són idèntiques, tenen el mateix abast, i que, per consegüent, poden assimilar-se igual nombre de coneixements, amb el qual paralelisme, la societat hi resultaria aventatjada.

No he de refutar un principi tan trascendental, ni està en mon ànim sostenir discussions; però si, he de recalcar per intuïció pròpia, que si l'afer de la dona — obeïnt a les lleis immutables de la Naturalesa — és d'una faisó inconfundible i ben distancial de l'afer de l'home,

tampoc deu ésser igual el questionari d'ensenyament entre un i altre.

Tots sabem que la pèrdua d'un sentit està compensada per l'exquisida sensibilitat d'un altre; com ho comprova, el tacte subtil i refinat del mancat de vista: aixís mateix, la pràctica continuada o preferent d'un membre o d'una facultat psíquica, estableix un cert predomini sobre els no subjectats a aquell treball.

Per raó natural, l'home, qui és el que s'ha de preocupar per al sosteniment de la família, és, també, el qui ha d'esmerçar les seves energies i el seu talent en invents industrials, avenços comercials, etc., a fi d'assegurar, als seus, un pervenir; activitat intel·lectual que ve a eclipsar, més o menys, llur activitat sensitiva, en contraposició a la dona qui, en compliment de la seva missió, ha de posar en pràctica; d'un modo preferent les facultats que dimanen de llur sensibilitat, és a dir, sensacions i sentiments, en perjudici, sens dubte, de llur potencialitat àmica. Per això, crec, que en l'home,

deu predominar el cap, però en la dona, el cor, quant aqueix cor està ben assentat pel seny.

¿Suposa aqueix sentir, blasmar de la cultura per la dona, o pretendre esquivir-li llur educació, en el significat més ampli de la paraula? Tot al contrari: la donzella al pendre estat, hauria de fer honor al títol de mestressa; siguent prou il·lustrada, per a compartir amb el marit converses enciclopèdiques, i prou ben preparada, per a que, lliure dels prejudicis de superficialitat, sapigués resoldre a pleret els problemes d'ordre, economia i demés, que se li puguin presentar.

RAIMUNDA JOFRÉ DE CASALS

Una obra pomellista

(Acabament)

Lo que passà aleshores en el pati no ho contarem.

Al cap de poc, sortiren tots els pomellistes i després de canviar quelques paraules amb l'escarceller, s'acomiadaren mostrant certa tranquil·litat que no tenien, i retornaren a llur poble, no pas cantant com de vinguda.

Arribats que foren, es dirigiren a llurs cases, recomanant a l'Eudalet no parlés de ço passat. El president i altres, anaren a casa el Conseller del Pomell i Rector del Poble, a donar-li compte, digueren, de l'anada, més de lo que formalment li parlaren fou de la providencial troballa del germà de l'Eudalet, que havia sigut empresonat per haver-se apoderat, obligat per la gana, d'una maleta, valor 250 pessetes, i que no tenint amb que abonar-la i

amagant son nom, fou condemnat a romandre algun temps a presidi. Acte seguit es tractà del rescat; farien un esforç tots junts; l'excesiva caritat del Senyor Rector, hi afegiria bona part i els que faltarien, els enmatllevarien tornant-los un poc cada setmana cuidant-se el Senyor Rector de fer les diligències oportunes per tornar-los a l'interessat i obtenir aixís la llibertat i honra d'aquell malhaurat, i l'alegria completa de l'Eudalet.

Després d'alguns viatges del Reverent Conseller, enviar quelques missives, i fet lo necessari per l'acte que anaven a obrar, determinaren en la primera reunió una segona visita als presos el següent diumenge. Presidits pel seu Conseller, i després de celebrar aquest el Sant Sacrifici, assistint-hi ells molt devotament, tornaren a fer el camí d'aquell altre diumenge; i aquesta vegada amb doble fi, desconegut per l'Eudalet.

Una hora més tard, els ulls de tots els pomellistes contemplaven un espectacle verament emocionant: l'Eudalet i en Joan estaven fortament abraçats; els dos ploraven a llàgrima viva pronunciant l'un el nom de l'altre, i abdós, el dolcíssim de Mare. El Senyor Rector, tot beneint a Déu provava de somriure, mentre, dissimulant, s'aixugava una llàgrima que, traïdora, baixava cara avall.

Encar que abdós freturaven abraçar a sa mare, no obstant els feren esperar fins que hagueren servit un extraordinari dinar als restants presos als quals Déu no havia volgut donar, com a ell, la benhaurada llibertat.

Poc després, empergueren joiosos el camí de sa llar per tornar l'alegria on temps ha hi mancava; per tornar l'objecte aimat a aquells aimants braços; per unir dos cors desunits; per retornar a l'amor de mare, l'amor de fill.

U. R., Pomellista

A la pomellista exemplar, Na Antonia Sayós

«Que prompte et cases...» m'has dit confiadament, mentre en tes galfes s'hi reflectia la joia, i una lleugera tremolor entre-obria tos llavis aponcellats. Benhaurada sigui per tú, donzella gentil, l'hora trascendental en que pronunciaràs les paraules sacramentals que et consagraran a un nou apostolat, proclamant-te regina i majora d'una llar, quals fonaments són a tú confiats.

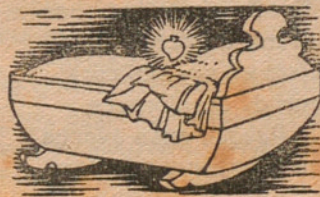
Jo, be prou voldria, talment com si fossis filla meva, parlar-te ben extensament de l'estat matrimonial; i que més paraules, lo més justes i assenyades, fossin com mon testament espiritual per a cada una de les pomellistes que, com tú, anessin a constituir una família. Deures inexcusables em priven de fer-ho: no obstant, resumint lo molt que podria dir-te, ho englobaré en dotze regles o consells, pregant-te n'acceptis la bona voluntat que els dicta.

Aplec de consells per a la muller i mare de família

- I. Rodeja al teu marit, d'aquells atractius que li fassin més plaenta l'estada en família, que en tot altre lloc.
- II. Tingues per norma, l'amabilitat sens efectisme, i la sinceritat sense cruessa; defugint tot motiu de discussió.
- III. En l'intimitat del matrimoni, seràs feble; en l'adversitat valenta; però en lo que afecti a la dignitat pròpia o del teu marit, irreductible.
- IV. Amb proves de seny, serenitat i discreció, obtindràs llur confiança; correspon-li amb prudents consells, sens reserves ni secrets.

- V. Fes que quan les contrarietats de la vida deprimeixin son esperit, retrobi en ton cor, consol i energies.
- VI. Comparteix amb ell, ses amistats, dols i alegries; interpretant sos desitjos i cumplint-los, voluntariosa, com lleis.
- VII. Sigues per tos fills: de nins, la guia de sos primers passos, l'entrenament de sos primers mots; d'infants, la llum del seu esperit; i d'adolescents, l'imà de la seva voluntat.
- VIII. Convé que siguin contradits en família, per a que aprenguin la paciència i coneguin l'inici del sofriment que els pugui reservar l'escola de la vida.
- IX. Procura que llur educació física, vagi aparellada amb el conreu de les ciències i de les arts; i que l'indumentària de tes filles—senzilla i decent—respongui a un caràcter.
- X. Prepàra-les per a mestresses d'una llar, fins en les feines més rudimentàries; considerant, que si són aptes per fer-les, sabran dirigir-les.
- XI. Discretament, posa en contacte dels teus fills, a l'amic: preferint d'ell, una bona moralitat, a una bona posició social.
- XII. Que el lema de vostra llar, sigui: Fe, Pàtria i Amor: abans que sabis, que esdevinguin vostres fills bons i conscients.

Consellera del Pomell de Joventut
«Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll»

Pasqua de Resurrecció

A l'entusiasta pomellista Na Maria Passola

Auguri de deslliurança,
és la Pasqua que s'atança
en mig de cants i de flors:
ella esfuma l'enyorança,
i ompla'l cor d'una gaubança
que és sava eterna d'amors.

Ja s'enjoia la brancada:
s'esbadella la brotada:
tebió és el ventijol:
Natura s'és alfombrada
d'una verdó insospitada
que reflecta'l rierol.

Jo't salut, oh Pasqua bella;
la missatgera novella;
l'aubada del nostre anhel;
la més rutilant estrella;
simbòlica meravella,
que'ls ulls, fas girar al Cel.

Per la Pàtria catalana,
si la terra és ben ufana,
una Pasqua hi lliurarà;
proclamant, des la fossana,
Catalunya sobirana
del vell Estat català.

Tot floreix en la bonança,
fent renaixer l'esperança
i la joia en nostres cors:
auguri de deslliurança,
és la Pasqua quan avança
en mig de cants i de flors.

R. J.

Desig en pro de nostra Religió (1)

Desitjaria en profit de nostra sacrosanta Religió, una gran pau i unitat amb tots els nostres germans, perquè aixis units, servíssim fidelment al Senyor. M. P.

Voldria que el materialisme que impera, fos eclipsat per una espiritualitat edificant. A. S.

Preguem, pomellistes, perquè s'aplaqui la ferocitat dels governants russos contra els bisbes i demés persones catòliques. E. C.

Lo que jo desitjaria — per la nostra Religió és no dir ningú paraula — en el temple del Senyor.

Desitjaria que l'obra dels Pomells, fos ben vista i estimada de tothom. M. P.

Que la nostra hermosa parla jamai es vegés enlletgida pel renec ni per mots grollers. M. F.

Voldria que tothom es presentés a l'Església adornat amb la vestidura de la decència. A. P.

Que es foragités de Catalunya la pornografia, per ser contrària a la moral, és lo que desitjaria en profit de nostra sacrosanta Religió. M. C.

Voldria que les ensenyances de l'Església, fossin conegudes i respectades en tots els indrets del mon. R. P.

Que tots els catòlics ens estiméssim com a germans, i amb el nostre exemple, conqueríssim als que no ho són. C. C.

En profit de la Religió, voldria que la caputxeta fos l'única prenda usada en l'Església, dintre Catalunya. M. P.

Desitjaria que el cine servís per a fomentar la cultura i estimular al bé. D. P.

Ço que desitjaria, és que la veu del Vicari de Crist, fos oïda i seguida per tot el mon. C. P.

Que nostra Consellera, la Moreneta del Montserrat, encengui amb flames d'amor el cor de tots els catalans. C. S.

Pomellistes: jo voldria — per la nostra Religió abolir les mantellines — dins el temple del Senyor. M. P.

(1) Què és lo que més intensament desitgeu per Catalunya?

Del Pomell en col·lectivitat

Missa i Comunió en desagravi pels que no han complert el precepte pasqual. Una hora de vetlla a Jesús Sagramentat. Via-Crucis el divendres Sant a la muntanya del Calvari. Acompanyar Nostramo als malalts de la Vila, amb caputxa.

De cada flor individualment

M. F. He procurat assistir tots els dies al mes de Sant Josep. Una Comunió oferta pel bé espiritual de totes les pomellistes.

D. C. Faig els nou primers divendres al Sagrat Cor. Amb goig, vaig veure voleiar la bandera barrada, al cim del nostre estatge, en la diada de Pasqua.

P. S. He donat cinc cèntims—tot el meu capital—a un pobret. Cantat la bonica sardana, «La missa primera».

A. C. Una feina que repugnava a ma germana, jo l'he feta de bon grat. Vaig visitar els monuments, cofada amb la caputxa.

R. C. Vaig acompanyar el Viàtic a un malalt. Treballat pel Pomell.

M. C. Fet meditació de lo molt que patí el bon Jesús en sa Passió. Menyspreuant el «què diran» vaig visitar els Monuments cofada amb la caputxa pels carrers de la Vila.

M. N. Acompanyat el Sant Viàtic als malalts. He substituït el meu devocionari castellà per un de català, editat pel «Foment de pietat catalana».

M. C. Al sortir de col·legi faig sempre l'amistat al pare i a la mare. Reso sempre en català.

M. P. Una persona filla de Castella, admiradora de Catalunya, m'escriu visiti en son nom la tomba del Comte Jofre; ¡quina vergonya pels mals catalans! He parlat de Fe a una noia descuidada de les coses de Déu.

C. C. A una nena li he deixat les estisores. Aprenc de tocar al piano «Els Segadors».

M. N. Durant una setmana he deixat de menjar postres, per un tribut a la Passió de Jesús. Deixat la formosa novel·la «Roc Gentil», a una noia.

C. P. Vaig a la font per una dona que està malalta. Cantat «La sardana de la Pàtria».

M. C. He cullit uns cèntims que havien caigut d'una dona. Llegit una novel·la catalana.

R. P. Fet la visita al Santíssim. Una Comunió per l'ànima d'una pomellista.

C. F. A l'oïr el toc de morts, he pregat pel difunt. Cantat «Els Segadors».

M. P. Fet el Via-Crucis. Vaig ballar sardanes i cantat «Els Segadors».

C. G. He assistit als sermons de Quaresma. Una mortificació ofrenada per la prosperitat dels Pomells.

R. F. A Jesús Sagramentat he fet vetlla. A un nen que li diuen Fernando, l'he cridat anomenant-lo Ferran.

J. P. Vaig fer una visita als malalts del Sant Hospital, dient-els-hi paraules consoladores. Al veure onejar la bandera catalana al cim del nostre Monestir, vaig cridar ¡Visca Catalunya!

J. C. En l'Església he fet servir atenció a unes nenes que estaven distretes. M'he cuidat de fer el dinar per una casa, perquè les noies eren a un enterrament.

C. F. Totes les puntes de tabac que trobo a casa les recullo per un pobret que en resta agraït. A la meva germana, he regalat una medalla de Sant Jordi.

T. C. Com a bona filla de Maria assisteixo a les comunions reglamentàries. Cofada amb la caputxeta, he assistit al Via-Crucis.

R. P. Per amor a Jesús Crucificat, vaig dejunar el Divendres Sant. Fet la visita espiritual a la Madona de Montserrat.

M. F. A una velleta que feia molta estona que restava agenollada, li he ofert seient. Cusit un mocador, brodat-hi l'escut de Catalunya.

C. C. Llegeixo obres d'En Folch i Torres i altres autors catalans. Resat l'oració a Sant Jordi per la prosperitat dels Pomells i llibertat de Catalunya.

C. P. Vaig abstenir-me de ballar sardanes, el diumenge de Rams, per amor a Déu. Cantat els goigs a Madona de Ripoll.

R. C. He restat tot l'Ofici agenollada. Quan em manen una cosa obeeixo desseguida com a bona pomellista.

A. F. A un nen que no sabia cordar-se la sabata, li he cordada. Molt a pler, vaig anar a adorar amb la caputxeta.

P. P. Vaig aussiliar a una dona que estava en un perill. Explicat que és un Pomell a una noia que no ho sabia.

M. B. Llegit la «Fulla Parroquial». Missa i Comunió pel tal de que existeixi sempre una bona unió entre les pomellistes.

A. P. Al passar el sant Viatic vaig pregar pel malalt. A un nen que no sap llegir li vaig explicar un conte d'«En Patufet».

M. C. He cremat un llibre immoral. El Dijous Sant vaig fer vetlla, cofada amb la caputxeta.

D. P. Demano a Déu que no abandoni als que són tentats pel vici. Amb molta afició aprenc una cançó catalana.

M. S. Tots els dies sants, he tingut cura en recordar la Passió de Jesús. Prego a la Verge Montserratina s'apiadi dels que tant blasfemen contra Catalunya.

N. S. He collit un rosegó de pa, perquè no fos trepitjat. He recautat per al monument a en «Pep Ventura».

E. C. He fet la visita al Santíssim. Corregit l'acostumat «adios», per adeu o adeussiau.

M. P. Durant la Quaresma, he procurat fer tots els dies el Via-Crucis. En totes les funcions de setmana santa, he lluit la modesta caputxeta.

A. S. A l'oïr una grossa blasfèmia, he demanat perdó al bon Déu per al malparlat. Procuco sempre que puc, honorar la nostra Pàtria.

T. C. A una amiga, he tornat bé per mal. Quan parlo, poso cura en dir els mots ben catalans.

R. T. He anat a veure una pobra que estava malalta. Defensat a Catalunya parlant amb uns que en deien mal.

D. D. He ajudat a aixecar a un nen que havia caigut. D'ençà que soc pomellista, escric sempre en el nostre idioma.

N. M. El meu berenar l'he partit amb un petit captaire. Porto el liacet blau-barrat en tots els actes del Pomell.

D. C. Vaig fer un donatiu a les ànimes del Purgatori per a que ploqués. Llegit rondalles catalanes.

M. M. Vaig visitar els Monuments amb la caputxeta posada pels carrers. Pregat a Sant Jordi per a que sempre guï als catalans.

C. S. En l'Església he ofert el meu seient a una persona que no en tenia. Cofada amb la caputxa vaig pujar devotament la muntanya del Calvari.

A. M. He restat agenollada durant la meditació. Llegeixo «Amfora».

E. M. Vaig fer vetlla a Jesús Sagramentat. En el meu estoig de col·legi hi tinc escrit: «Tot per Déu i Catalunya».

J. P. En lloc d'assistir a diversions vaig visitar el Sant Hospital. Contribuït al monument a en «Pep Ventura».

A. P. He meditat la Passió de nostre Senyor Jesucrist. Cofada amb l'humil caputxeta vaig visitar els Monuments, sofrint per amor a Déu les rialles burletes.

T. C. Vaig donar un vestit a una nena pobreta. Descompartit a dugues noies que es barallaven.

El 24 del mes en curs tindran lloc, en nostre regi i august monestir, les esposalles de l'activa i ferma pomellista, Na Antonia Sayós, amb el no menys fervent nacionalista, En Francesc Guillamet. L'enhorabona a la gentil parella, mentre els fem avinents nostres desitjos de que la llar naixent sia ben riallera i plena de llum de Fe i de Pàtria.

El dissabte de Glòria, les tradicionals colles de caramelles, fendiren els aires sanitosos de nostra comtal Vila, amb inspirades i jolives cançons de la terra. Una de les que més captivà nostre esperit i conmoqué nostre cor, fou la integrada per l'escolania de Santa Maria de Ripoll, per l'harmonia i dolcesa d'aquelles infantines veus, comparades tan sols a les angèliques del Montserrat que fimbren encar en nostres oïts. Avant, cantaires; sigueu en tot hora el portaveu de nostres preuades tradicions, car, poble que sap servir-les, si no ho és, mereix ser lliure.

Deferentment convidada la Directiva del Pomell a la festa patriòtica organitzada per l'Orfeó d'acord amb «L'Aliança Ripollesa», varem fruit, a pler, les delícies que brollen de l'ànima de nostres cançons i de nostra dansa.

L'orquestra, a meravella, descapdellà tot un filall de sardanes, entre elles, «Per tu ploro» de l'aví Pep; estrenant-se «L'Ocatera» i «Puigcerdà» d'en Ramon Serrat, amic dilecte nostre, i director de l'esmentada cobla, la qual, pels sorollosos aplaudiments que es conquerí, hagué de bisar-les totes. L'Orfeó, com sempre, posà de relleu la precisió i ritme dels seus cants, siguent, també, fortament

aplaudit. El senyor Closa, com a president, desgranà una bella i patriòtica peroració retraient lo que pot l'esperit de la terra catalana en el sentiment, doncs, malgrat ser en Pep Ventura fill d'altre regió, arribà a empapar-se fant i fant de tot lo nostre, que, identificat en absolut, a mes de compositor, fou un reformador i vivificador de la dansa de Catalunya. Clogué la festa l'Himne nacional i uns «Visca Catalunya» i «Visca l'Orfeó de Ripoll» iniciats per l'entusiasta tresorera del Pomell, Na Maria Passola.

No interpretarem fidelment l'esperit dels Pomells anotant defectes ni dirigint censures. Sigue'ns, emprò, permès fer relluir bells exemples, siguin d'allà on siguin, fent remarcar, ensems, que si elogis tenim per ells, molt menys els havem d'escatimar el jorn que els bells exemples floreixin a Ripoll. El teatre de primer ordre de Barcelona integrat per accionistes de ben contraposats matïços, d'ara en avant te acordat que la llengua catalana sigui la oficial del Liceu.

La joliva vila de Camprodon està donant una mostra de cultura a propis i extrany; car en els carrers llurs s'hi destaquen uns artístics quadrets de rajola blanca on, en lletres blaves hi han escrites unes màximes ben encisadores:

«En el parlar net i noble, es coneix l'avenç del poble.» «Els vells són la magestat d'un poble, cal respectar-los sempre.» «Respecteu els arbres i els ocells.» «No embruteu les parets que es prova d'incultura.» «Qui treballa s'ennobleix: qui molt vaga s'envileix.» «Allò que no sia veritat no ho diguis; allò que no sia correcte no ho fassis.» «La netedat es mitja vida.» «Benhaurat el poble que sap oferir hospitalitat amb dignitat i cortesia.» «El poble que sap enaltir sa llengua i ses tradicions es un gran poble.» «Cal, per reptar als petits, no esvera'ls amb cops ni crits.»

Le 15 Mars 1763. Le Comte de Launay, Seigneur de Launay, a l'honneur de vous adresser ci-joint le rapport que vous m'avez fait l'honneur de m'envoyer par votre lettre du 10 de ce mois. Je vous prie de croire que j'ai lu avec beaucoup d'attention ce rapport, & que j'ai été sensible à la bonté de votre cœur, & à la confiance que vous m'avez eue en me le faisant voir. Je vous prie de croire que j'ai été sensible à la bonté de votre cœur, & à la confiance que vous m'avez eue en me le faisant voir.

Je vous prie de croire que j'ai été sensible à la bonté de votre cœur, & à la confiance que vous m'avez eue en me le faisant voir. Je vous prie de croire que j'ai été sensible à la bonté de votre cœur, & à la confiance que vous m'avez eue en me le faisant voir.

Je vous prie de croire que j'ai été sensible à la bonté de votre cœur, & à la confiance que vous m'avez eue en me le faisant voir. Je vous prie de croire que j'ai été sensible à la bonté de votre cœur, & à la confiance que vous m'avez eue en me le faisant voir.

Je vous prie de croire que j'ai été sensible à la bonté de votre cœur, & à la confiance que vous m'avez eue en me le faisant voir. Je vous prie de croire que j'ai été sensible à la bonté de votre cœur, & à la confiance que vous m'avez eue en me le faisant voir.

Le 15 Mars 1763. Le Comte de Launay, Seigneur de Launay, a l'honneur de vous adresser ci-joint le rapport que vous m'avez fait l'honneur de m'envoyer par votre lettre du 10 de ce mois. Je vous prie de croire que j'ai lu avec beaucoup d'attention ce rapport, & que j'ai été sensible à la bonté de votre cœur, & à la confiance que vous m'avez eue en me le faisant voir.

Je vous prie de croire que j'ai été sensible à la bonté de votre cœur, & à la confiance que vous m'avez eue en me le faisant voir. Je vous prie de croire que j'ai été sensible à la bonté de votre cœur, & à la confiance que vous m'avez eue en me le faisant voir.

Je vous prie de croire que j'ai été sensible à la bonté de votre cœur, & à la confiance que vous m'avez eue en me le faisant voir. Je vous prie de croire que j'ai été sensible à la bonté de votre cœur, & à la confiance que vous m'avez eue en me le faisant voir.

Je vous prie de croire que j'ai été sensible à la bonté de votre cœur, & à la confiance que vous m'avez eue en me le faisant voir. Je vous prie de croire que j'ai été sensible à la bonté de votre cœur, & à la confiance que vous m'avez eue en me le faisant voir.

BUTLLETI DEL
POMELL DE JOVENTUT

GARLANDA DE ROSES
DE STA MARIA DE RIPOLL

Any II

Maig de 1923

Núm. 16

*Protegit l'obra dels Pomells contribuïu a
formar bons cristians i catalans conscients*

CONVERSES FAMILIARS

INTIMITAT POMELLISTA

ENLLOC, fora dels llindars de la família, havia vist les festes revestides d'aquella intimitat que, indiscutiblement, tenen les diades pomellístiques. Tan innocents i tendroies con són, i ja es descapdellen plenes de vida i amarades de llum! tan senzilles, i tan atractives i escaientes! Ben cert; hom hi descubreix el brill del diamant en cada una de les intel·ligències per pulimentar, integrades pels Pomells de Joventut; hom es sent fonament impressionat davant les harmonies d'aqueixes veus argentines que despleguen a l'unissò llurs notes per aixecar fins al Cel, un himne de fe i de pàtria.

¡Qué en són d'eloqüents aqueixos ulls, oberts a les primeres clarors de la vida, orbs de maldat, que enmirallen la joia que no capiguent en les inferioritats de l'ànima, sobreix per l'esguard

fins abrandar-lo d'un amor sacrosant, incrustat de promeses i esperances!

La personalitat de Catalunya creix; la Pàtria cristiana i lliure avança; i contra aquesta empenya, res no hi podrà l'odi de dins, confabulat amb l'odi de fora. En els cims més alts, era un dia proclamada mestressa del seu ésser, servint-li de penyora el monument que la munificència i agraïment del primer comte aixecà: el Monestir august de Sta. Maria de Ripoll.

La Fe, aquella Fe predita pel Gran Bisbe Torras i Bages, és la que emmotlla la Pàtria renaixent per la virtut de l'alenada dels Pirineus, del Monseny i el Montserrat, donant-li el tremp de fortitud de la raça nostra. ¿Qui és capaç de fer-la tornar enrera ni deturar la seva cursa? S'ha vist mai, l'aigua del riu, desfer el seu camí?.....

Cada posta de sol, vol dir un dia més de sotsmisió; cada sortida de sol, un dia menys per al sol definitiu de la llibertat. Cantem, en les nostres diades pomellístiques amb el cor esperançat, com el gran Maragall:

«Un vent de profecia corre d'ací i d'allà.
Jo no se quan, pro vindrà un dia que Catalunya regnarà».

RAIMUNDA JOFRÉ DE CASALS

La nostra segona festa

Per segona volta, engarlandats amb les nostres millors joies, les joies del cor, fruïrem l'intensitat del goig, en la paternal companyia del seràfic Mestre i fundador de la Gran Obra, En Josep M.ª Folch i Torres.

Ara, com suara, ens acoplaven els mateixos ideals, els mateixos entusiasmes, entorn de la bandera sacrosanta de Fe i de Pàtria.

Com acte inicial de fe, compartírem amb el bon Jesús les excel·lències de l'amor, aclarint el nostre cor un raig de llum divina, oïnt Missa devotament i rebent el Mannà d'eterna vida.

A les deu, cofades les donzelles amb la clàssica caputxeta, assistírem els pomellistes a l'Ofici, dirigint-nos, tot seguit, amb les corporacions i representants, a l'estació a rebre el Directori dels Pomells de Joventut presidit per En Josep M.ª Folch i Torres. Descriure fidelment tot l'entusiasme que desvellà l'arribada del tren, fóra ben difícil: visiblement emocionat, nostre excels Mestre, estrenyia, arreu, mans ben amigues; aixís com el seu digne acompanyament, plançó del gloriós Pomell St. Jordi, En Josep M.ª Roig, molt conegut i estimat dels llegidors d'Amfora.

Conjuntament, ens dirigírem a la Real Basílica, on fou cantada per tots els fidels una Salve en honor a Madona de Ripoll: a més, els goigs tan plens de fe i catalanitat inspirats per Mn. Cinto Verdaguer. Després de visitats els sepulcres dels Comtes i Abats, ens encaminàrem a la Casa comunal, on el Sr. Batlle, en nom de l'Ajuntament, donà la benvinguda al bon patrici En Folch i Torres, felicitant-lo per la crescuda de la seva obra meritòria. El senyor Folch regracià, amb aquella senzillès i clare-

dat de llenguatge que el caracteritza, les paraules de la primera autoritat de la Vila, remarcant que les joventuts són l'esperança de l'avenir, en quins esguards hi ha escrit el destí de Catalunya.

Acte seguit, fou estrenada «La Rosa de St. Jordi» sardana de ritme ben catalanesc i l'autor de la qual, En Ramon Serrat. Mestre i director de la cobla «L'Aliança Ripollesa», ben magnànimament dedicà a l'Apòstol del jovent de Catalunya, En Folch i Torres; ofrenant-li, com a recordança, un exemplar per a piano. També es ballà la sardana «Raimonda», obsequi del mateix autor a la Consellera del Pomell de noies.

A la una, a l'hotel del Monestir, amb aquella pulcritud i bon gust que són norma de la casa, fou servit esplèndidament un àpat de germanor compartit per uns 65 comensals. Hi regnà en tot hora, una franca harmonia, que es convertí en entusiasme frenètic al desapar-se el xampany. En mig d'aplaudiments, entonàrem l'himne que els Pomells de Catalunya dediquem al nostre mai prou ponderat orientador. En Folch acullí aquelles mostres de simpatia amb bondat que el distingeix.

A la tarda, degut a la pluja, no pogueren ser puntejades les sis sardanes que figuraven al programa. Reunit el Jurat qualificador de les llibretes individuals, es procedí a la classificació de les mateixes: resultant mereixedora del premi a la constància,—consistent en quatre volums de «Historietes exemplars» d'En Folch i Torres, ofrena de l'autor— la senyoreta,—senyora ja,— N' Antònia Sayós; el premi a la de menys faltes d'ortografia,— de la Protectora de l'Eusenyança Catalana, «Geografia de Catalunya»— fou adjudicat a la pomellista Na Carme Sayós; la senyoreta Antònia Moreno, fou guanyadora de l'objecte d'art, ofrenat per En Josep Ribot, per la portada de la seva llibreta representativa dels ideals dels Pomells: l'«Història de Catalunya»

brindada per la Directiva del Pomell a la llibreta de més netedat i ordre, fou adjudicada a Na Josepa Palau. L'accèssit a la constància — un àlbum de vistes del Monestir, — cedit per En Tomàs Raguer, fou per Na Carme Girardot.

Després, el Directori i representacions dels Pomells, en autos particulars, anàrem a la propera vila de Sant Joan de les Abadesses a complimentar a les novelles pomellistes que ja esperaven a la casa rectoral freturoses de conèixer personalment al Mestre, veient-se obligat a dirigir la paraula a un nombrós estol d'ardides donzelles.

A dos quarts de deu de la vetlla, a l'Acadèmia Catòlica, adornada amb banderes de Sant Jordi i catalanes i amb profusió de boixos i verdes plantes, tingué efectivitat una vetllada patriòtica i musical davant una selecta i distingida concurrència. El jove En Narcís Serra, del Pomell Bressol de Catalunya, interpretà a meravella, la poesia «Conte?..... Història?.....» valguent-li forts aplaudiments.

«El cirerer florit» cantat amb molta precisió i sentiment per M.ª Teresa Closa i acompanyada al piano per R. Casanova, siguent coronada la cançó amb molts repicaments de mans,

La secció de nenes cantà, amb gestos, «Ai quin fred que fa» amb desinvoltura i gràcia. Foren també llargament aplaudides.

«D'un himne» poesia molt sentimental i molt ben acullida pel públic, que el noi Modest Uñó, interpretà plenament.

La nena Conxita Casanova, amb l'acompanyament al piano per la seva germana Rosa, cantà amb sa veu fina i clara «El pescaire» veient-se premiada amb molts aplausos de l'auditori.

«Sagramental» per la nena Teresa Campàs, poesia que a l'acabar sigué fortament aplaudida.

Finalment clogué la primera part, la cançó amb gestos que, com la primera, dirigí al piano la gentil

pomellista Nuria Serrat, el títol de la qual es: «Quan jo em poso la cotilleta» que també agradà força.

En la segona part es representà amb molt d'encert i naturalitat «El miracle de Nadal» siguent ovacionat l'autor En Josep M.ª Folch i Torres; veient-se obligat a mostrar-se i saludar al públic, entusiasmat amb l'obra.

La nena Anna Bonada hagué de bisar la formosa poesia «Un vol pel Cel».

El diàleg «Llaor a la caputxeta» fou ben interpretat per les pomellistes Rosa Franquesa i Conxita Francàs, escoltant-se al final molts aplaudiments.

La tercera part començà amb el repartiment de premis a les pomellistes ja esmentades, les quals al presentar-se a recullir l'obsequi, eren saludades amb frenètics picaments de mans.

Acte seguit, la digna secretària del Pomell, Na Maria Puig, llegí un llarg i formós parlament ple d'amor a Déu i a la Pàtria, que fou molt justament rebut i aplaudit, i que donarem a conèixer als que no pogueren copsar-ne les primícies.

El President de joves i fervent nacionalista, En Josep Moreno, amb l'eloqüència que el caracteritza, descapdellà una oració tota amarada de patriotisme. En altre lloc, transcrivim els termes més culminants del seu brillant parlament.

S'aixecà a parlar, en mig de sorollosos aplaudiments, l'eximí fundador de l'institució, En Josep M.ª Folch i Torres. Amb paraula plena i assenyada, es felicità de l'entusiasme creixent dels Pomells de Joventut; de la missió a ells reservada en el dia de demà; de les places de toros que deshonren als pobles que les admeten, per lo que tenen d'immorals; i finalment, certs monopolis i mangoneigs, possibles encara, per l'inconsciència dels ciutadans; retraient els Pomells, com els cridats a fer remoure l'idealitat de l'esperit. Amb llarga ovació, acullí el públic seleccionat, el bell parlament del Sr. Folch.

Seguidament, tots els pomellistes cantàrem l' himne dels Pomells de Joventut, escoltat devotament a peu dret, aixís com l' Himne nacional, corejat per la nombrosa concurrència, sens el més petit incident ni la més lleu protesta. Realment, resultà una festa de germanor, la nostra segona festa.

Parlament

PEL JOVE EN JOSEP MORENO

Ja fa més d'un any que des d'aqueix mateix lloc os saludava en nom del pomell «Bressol de Catalunya».

Erem en la festa inaugural dels pomells de nostra vila.

Ha passat ja un any, i sembla suara mateix que ens hi trobàvem, i ho sembla perquè malgrat el temps i l'espai hi ha un quelcom immaterial que ens ajunta, hi ha un quelcom de vos mateix que viu en nosaltres. Ressonen encara amb plenitud de vibració les vostres paraules que com bocins del vostre esperit es filtraren en nostre cor i que nosaltres venèrem ben endintre de la nostra ànima.

La florida exuberant de pomells de joventut que arreu de Catalunya tot hora esclaten, és el mellor cant, la mellor lloança que d'ells mateixos pot dir-se. Bona ha sigut la llevor i els vents de Déu l'han escampada i els fruits no han pas fet esperar-se.

Mai, però, els meus ulls s'havien fitat tant esperançats com avui en l'eficàcia dels pomells, i dic mai, perquè mai com avui havia sentit pesar tant

dolorosament sobre meu, com avui, la inconsciència de bona part del poble, i dic mai, perquè mai com avui havia vist espurnejar tan sinistre el vert de l'odi contra nostra terra, contra la nostra Pàtria.

Mentre els uns s'ofeguen dintre la seva inconsciència, i els altres es rabegen en el llot immund de les seves concupiscències; la nostra mare pàtria sent totes les dolors del seu llatzerament, i reb encara les vergassades dels inconscients i les punyides greus dels qui en mal-hora eixiren del seu si. i sent fills seus, es complauen amb refinada malícia en esborancar-li el cor, per arrancar-li a bocins.

Però no defalleixis, oh dissortada mare, no defalleixis que ja una clariana de sol naixent lluita per esvaïr la fosquedat dels teus horitzons, no defalleixis que si bé altres indrets del teu macís més conscients, més ardits, més arborats pel foc sagrat del teu amor han sabut, i saben redreçar-se, no et mancaran aquí tampoc fills ardits i coratjosos que posseïts d'un esperit de Jofre, escombraran per sempre més als serrains de les teves contrades.

Deixa que aquests infants esdevinguin homes, deixa que aquestes tendres flors pomellístiques esdevinguin donzelles, ells que han begut en la deu fecunda i abundosa del seu mestre, l'aigua pura i cristallina del seu amor, ells que han après de sos llavis a ésser conscients, a ésser ardits, ells que saben les teves dolors, que tenen consciència de la teva soberania, ells et retornaran la llibertat que en mal-hora et fou arreballada, ells trencaran les cadenes que fermen el teu esclavatge, i si per un espai de temps Ripoll, aquell Ripoll que et serví de bressol, aquell Ripoll que es feu immortal en la teva reconquesta, ha vist envair el seu cel per negres nuvolades, no temis, jo t'auguro que aquell Ripoll malaurat, aixecant un crit suprem de «Via fora» «Muyren els traidors» sabrà redreçar-se, sabrà reivindicar-se, sabrà fer honor a aquella immortalitat

que un jorn es conquerí, per fer pas en el seu cel al sol immens i roig de la llibertat.

L'obra dels pomells de joventut ha esdevingut l'obra de més cabdal eficàcia per la vida catalana.

Ja sigui com a obra social, ja com a obra patriòtica, ja com a ètica, els pomells són avui una necessitat catalana.

Tant com més gran sigui la florida d'aquest sentiment pomellístic, més gran esdevindrà la nostra pàtria, que les pàtries s'engrandeixen, s'enforteixen i tenen pau. quan els seus fills tenen consciència, i tenir consciència no vol dir altra cosa que viure en harmonia amb les lleis d'uns bons sentiments, estar posseït d'un estricte esperit de justícia, vol dir estimar-se, vol dir respectar-se, vol dir tenir sensibilitat de cor.

Esser pomellista, no vol pas dir precisament estar inscrit en les llistes materials d'un pomell; ésser pomellista, més que açò vol dir, estar compenetrat, viure la vida del seu esperit.

Un pare de família esdevindrà un perfecte pomellista, inculcant en el cor dels seus fills l'amor a Déu i l'amor a la Pàtria, formant la seva consciència, educant el seu cor, ensenyant-los-hi el camí de la veritat.

(Acabarà)

Del Pomell en col·lectivitat

Missa i Comunió en la diada de St. Jordi. Oració de deslliurança al Patró de Catalunya. Visita a la Mare de Déu de Montserrat en una capella de St. Quirse de Besora. Virolai. Visita Espiritual i l'Himne de les joventuts proclamant-la Consellera dels Pomells.

De cada flor individualment

C. B. He ofert el lloc preferit on jugava, cercant-ne un altre. Llegeixo «La Veu de l'Angel de la Guarda» llibret bo i català.

C. C. Per no descobrir a una amiga, he rebut un reny. Al veure volejar la nostra bandera al «Casal Català», he dit: ¡Visca Catalunya!

C. V. He rebut una ofensa d'una amiga, i en lloc d'enutjar-me li he contestat ben amable. Avisat a una amiga que cal dir «filles de Maria».

P. S. He combregat el primer divendres de mes. Escolto amb molta atenció les rondalles del senyor Folch, que em conta la meva mareta.

D. P. A un pobret li he fet almoïna. He corretgit a un nen que blasfemava.

M. C. Vaig oferir una Misa i Comunió pels soldats morts a l'Àfrica. Llegeixo poesíes de Mn. Jacint Verdaguer.

C. S. Després de la Comunió faig l'acció de gràcies amb tot el fervor de pomellista. A St. Jordi, he demanat la llibertat de Catalunya.

P. B. Tenia ressentiments amb una persona; no obstant, vaig continuant-li la meva amistat. Quan me diuen que l'obra dels Pomells és política, responc que sols ens ensenyen d'estimar a Déu i a la Pàtria.

D. C. Vaig a combregar amb molta devoció. Poso cura en no dir mots castellanitzats.

F. V. Tot anant a l'Església vaig trobar una moneda, i en vaig fer almoïna a Jesús Nazarè. Assisteixo tots els dies a la Novena a Sant Eudald.

A. B. Un pare-nostre a St. Jordi perquè Catalunya sigui ben bona i cristiana. En lloc de dir «recibidor» diré «rebedor».

C. P. Acompanyat al Sant Viàtic a cada d'un malalt. Fet la Visita espiritual a Madona Montserrat.

M. F. A una nena li he ensenyat de resar unes oracions. Vaig escriure una carta en català per una persona que no en sabia.

J. P. M'he mortificat, deixant de menjar una cosa que m'agradava molt. He treballat amb gust per l'obra del Pomell.

P. P. En l'Església he cedit el seient a una senyora. He avisat a dos nois perquè no reneguessin.

M. B. Vaig fer l'Estació al Santíssim. Pregat per la llibertat de Catalunya.

R. P. He procurat ser amable amb una persona que no m'inspirava simpaties. Al passar un auto amb la bandera catalana, vaig cridar ¡Visca Catalunya!

C. C. Cofada amb la caputxeta vaig acompanyar Nostramo a casa un malalt. Llegit En Patufet.

C. C. Fet almoïna a les «Germanetes dels pobres». Resat una part de rosari pels herois de Catalunya.

J. C. Ajudat a portar un paquet a una dona. Cantat l'himne dels Pomells.

R. C. He alabat a Déu a l'oïr una blasfèmia. Com a bona pomellista procuro obeir prompte.

R. F. He demanat a la Hna., ens fes el dictat en català. En un d'aquests dies vaig insistir amb algunes amigues per quedar-nos a ballar sardanes en lloc d'anar al cine.

M. C. He compartit a dos nens que es barallaven. Deixat a llegir «En Patufet».

E. C. Fet celebrar dugues misses per l'ànima d'una senyora. Pronunciat el Sant Nom de Déu a l'oïr una blasfèmia.

C. G. Socorregut a alguns pobres mendicaires. Pregat a Sant Jordi ens lliuri a Catalunya de representants anti-religiosos.

M. P. Un treball ofert per al sant servei de Déu. He regalat una cinta barrada.

M. P. Abans de posar-me a treballar, he fet la senyal de la creu. En una festa patriòtica, vaig cridar: ¡Visca Catalunya cristiana i lliure!

M. N. Avisat a una nena que no contesti malament a la seva mare. Reso sempre en català.

M. C. He portat un cant d'aigua, alleugerint a un nen que no podia. Cantat cançons catalanes.

C. F. A una amiga he tornat be per mal. A l'oïr una blasfèmia he dit: Ave-Maria puríssima.

C. P. Una comunió oferta per la salut d'una amiga, filla de Maria. Propagat «L'Eucologi dels Pomells».

R. C. Ofert la sagrada comunió per les ànimes del Purgatori. Demanat a Sant Jordi que nostra Catalunya sigui deslliurada, i cada dia més estimada.

R. P. Deixat una mantellina a una noia perquè pogués anar a l'Església. Iniciat un crit de «Visca En Folch i Torres».

M. N. Oït una Missa agenollada pregant pels pobres pecadors. Estudiar amb gust la Gramàtica catalana per aprendre a escriure be la nostra formosa parla.

M. C. En la costa brava des d'una roca on es veien confoses les immensitats del firmament i el mar, vaig aixecar el meu esperit fins a Déu mormolant mos llavis un himne de reconeixement. Malgrat ser lluny de Ripoll, amb tot el meu cor demano al Cel sigui la festa ben plaenta.

D. B. M'he llevat de bon matí per anar a combrregar. En lloc de dir «recibidor» diré, en avant, «rebedor».

A. M. Sempre que emprenc un viatge no oblidó de fer el senyal de la creu. He assistit a una excursió cantant himnes patriòtics.

C. F. Acompanyat el Sant Viàtic amb la clàssica caputxeta. A una persona que deia «ser llibre» vaig corretgir-la aconsellant-la digués «ser lliure», mot més català.

M. M. Vaig fer vetlla a Jesús Sagramentat cofada amb la caputxeta. Cantat l'himne dels Pomells.

M. F. Assistit a l'Octavari al gloriós Sant Jordi. Demanat que nostra Catalunya torni a ésser ben cristiana i poderosa.

M. C. He cullit un rosegó de pa, per tal de que no fos trepitjat. Pregat a Sant Jordi que guii als catalans.

J. P. Enfilat les agulles a una dona que no hi veu. Oferir una Missa i Comunió per la salut del mestre Folch.

E. M. En el dia de Sant Jordi vaig pregar per la nostra llibertat. A l'oïr mal de nostra bandera, vaig cridar: ¡Visca Catalunya!

F. C. Cada dia reso un pare nostre pels meus avis (A. C. S.) A l'oïr un renec, prego per al malparlat.

M. C. Al passar davant d'una Església, vaig fer el senyal de la creu. Cantat «Els Segadors».

D. C. Repartit fulles als infants convidant-los a esperar a l'estació a En Folch i Torres. Cantat l'Himne dels Pomells.

A. C. A una amiga apenada, he donat un bon consell. Llegit el llibre «Flors eucarístiques».

D. C. Visitat a una pobra malalta. He sortit en defensa dels furs de Catalunya.

T. C. A dugues nenes que es barallaven, les he descompartides. Cantat l'Himne de Catalunya.

Ens plau regradar al Directori, a En Josep Ribot, al Conseller i pomellistes de Manlleu i a tots els ripollesos de bona voluntat que amb el seu ajut han contribuït a donar més relleu a la festa i a fomentar els nostres entusiasmes. D' un modo especial al docte i virtuós sacerdot, ripollès de soca-arrel reverend Josep Trias, capellà de la casa Misericòrdia, de Barcelona.

✿ Per homenatjar a la dolça Moreneta, més de quaranta pomellistes amb nostra activa Consellera, férem una sortida en el tren de dos quarts de tres de la tarda del dia 22 a la propera vila de St. Quirse, on es venerada l'excelsa Madona del Montserrat en una capella enquibida dintre unes escarpades roques imitació de la Santa muntanya, propietat de la família Guixà. Ultra la visita Espiritual, fou cantat el Virolai i l' himne que els Pomells adreçaren a l'augusta Regina i Consellera en son propi palau en la solemnitat dels 500 Pomells. Complagudes del nostre afer, retornàrem a les llars en el tren de les set, de la qual excursió en servarem grata recordança.

✿ També en honor al gloriós cavaller St. Jordi, i en el propi altar que fe bastit en nostre regi Monestir, fou celebrada una Missa a les set del matí, oïda amb tota devoció per les pomellistes. Col·lec-

tivament fou resada l' oració de deslliurança al jovincl Patró de Catalunya.

✿ Per al dia 24 a la vetlla, està anunciada a l' Acadèmia Catòlica, una conferència pel conegut i savi publicista i president de la «Lliga del bon mot» Ivon l'Escop. Desenrotllarà el tema: *Missió privativa dels Pomells de Joventut en la depuració del llenguatge parlat*. Oportunament es repartiran targetes de convit, agraïnt a la bestreta la bona companyia de tots als que pugui interessar la veu autoritzada del conferenciant.

✿ A la joliva vila de St. Joan de les Abadesses hi han florit dos Pomells de Joventut constituïts per donzelles amb l' escaient nom de «Santa Maria la Blanca» i «Catalanes muntanyenques». La benvinguda al rengle de campions per Déu i per la Pàtria, augurant-les hi dalit i voluntat pels sagrats ideals, majorment comptant amb els consells assenyats del docte Sr. Rector, tan aimat dels seus feligresos.

EXTRACTE DE COMPTES

(Gener, febrer i març)

Existència en caixa, 1 gener	13'40 ptes.
Cobrades de les pomellistes	64'15 »
De protectors del Pomell	139' »
Efectives	216'55 ptes.

SORTIDES:

Al Directori, per l'obra dels Pomells,	6 ptes.
Per la Santa Infància	6 »
A la Protectora de la Ensenyança Catalana, Gener - Febrer	4'10 »
Per correspondència i segells	3 »
Per ciri monument	5 »
Per coronació Mare de Déu de la Gleva	5 »
Almoines i obsequi	9 »
A Basili Puig, s. r.	6 »
Per la liquidació del pessebre	40 »
A Ll. Bonet, s. r.	117 »
Pagades.	201'10 »

RESUM:

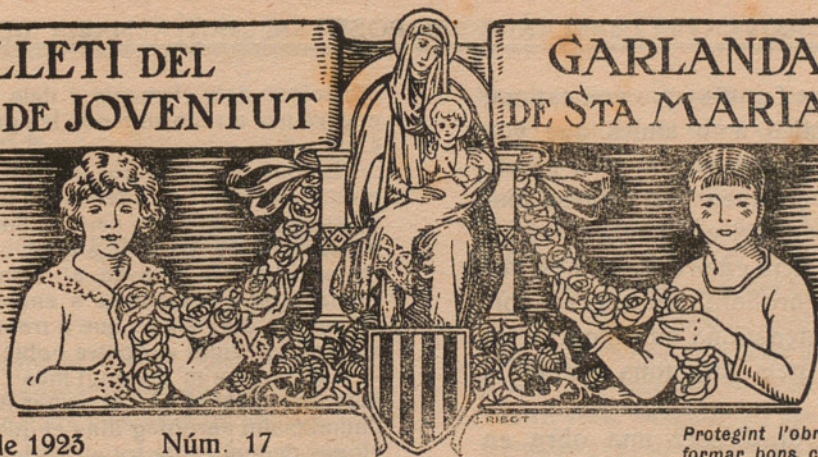
Efectives.	216'55 ptes.
Pagades.	201'10 »

Efectiu en Caixa. 15'45 ptes.

BUTLLETI DEL
POMELL DE JOVENTUT

GARLANDA DE ROSES
DE STA MARIA DE RIPOLI

Any II

Juny de 1923

Núm. 17

Protegit l'obra dels Pomells contribuïu a
formar bons cristians i catalans conscients

CONVERSES FAMILIARS

MAGNA OBRA

TOTA obra, per senzilla que sia, necessita d'una intel·ligència, acompanyada d'una activitat manual que la porti a terme. Obra magna, deu anomenar-se, la que està en projecte en la pensa i en el cor de l'ardit jovent de Catalunya: no li mancarà el seny per orientar-la ni l'obrer per enllestir-la; car, *joventut*, vol dir acoblament d'energies; plenitud d'anhels; dalit de treball; força i exuberància; mai lassitud, inèrcia ni decrepitud.

L'esmerçar tot el valer i saber per la santa causa, és una tasca tan profitosa com digna de lloança; en la qual, cada pomellista — concentració viva dels ideals de Fe i Pàtria — ha de

treballar sense defallença per l'assoliment de major homenatge per Déu i honor per Catalunya.

Bell exemple, el del primerenc Pomell «Flors d'Ametller». Suara, fendí els aires llur argentina veu per l'adopció de la clàssica caputxeta catalana; avui, ses dolces notes, com una carícia del Cel, pidolen caritat pels infants malalts; aixopluc i consol per llur defalliment. Oh, poncelles gemades del gentil Pomell «Flors d'Ametller! Quina sentor tenen les flors que vos engarlanden!

Demanen una almoina a l'amic i al desconegut, i a l'ensems vos conviden a compartir la feina. ¿Qui de vosaltres els negarà l'ajut, si el «Pavelló de nens», que s'ha de construir a l'hospital de la Santa Creu i de Sant Pau, ha d'ésser, no l'obra d'un Pomell, ni l'obra de cent, sinó l'obra magna de tots els Pomells de Catalunya?

Jo no tinc dret a dubtar de vostre esperit ni de vostre entusiasme pomellistic. Se, a la bes-treta, que allà on no arribin vostres cabals, arribarà vostra ferma voluntat. Cada una de vosal-

tres, conviviu amb una família que vos estima; bescanvieu les simpaties amb amics que vos honoren. De la família, començant pels pares, be n'obtindreu l'encapçalament de vostres llistes: d'entre les amistats, qui vos negarà una almoina per tan humanitària empresa?... I de vosaltres mateixes, no brollarà del vostre cor, l'óbol de caritat, mitjançant una mortificació, un estalvi, un sacrifici, pels infants malalts i desvalguts?

Penseu que malgrat d'ésser una obra en projecte, no pot quedar sens efecte, perquè és la joventut, sou tots els pomellistes, els que n'haveu fet qüestió de dignitat.

A treballar, doncs, amb esperança i constància per l'engrandiment de la Pàtria en lloança al bon Déu.

RAIMONDA JOFRÉ DE CASALS

Les pedres parlen

ALS POMELLS DE JOVENTUT DE RIPOLL

Quina emoció profunda la que el meu cor va experimentar a l'entrar per primera vegada sota les voltes venerables del vell Monestir de Ripoll!

Potser el gran afany que sempre havia sentit per trobar-me enfront d'ell augmentava encara l'emoció meua. I és que al trepitjar el paviment del temple que bastí una generació honrada, destruï una generació indigna i reedificà una generació voluntariosa, s'em venia a la memòria la figura gloriosa de l'home que havia fet amuntegar i llaurar primorosament aquelles pedres que malgrat les

violacions dels elements i dels homes s'aixequen encara per a recordar-nos les grandeses de la vella Catalunya.

Es que al considerar que em trobava enfront el monument que serva les estimades despulles d'uns patricis que amb llur seny i llur amor a la Pàtria havien situat la pobre Catalunya d'avui en el lloc de les nacions que anaven al front de la civilització humana, la meua ànima s'encongia de tristesa al pensar en el retrocés que a través dels segles havia experimentat el nostre poble.

I encara se m'encongí més l'ànima i em batejà més fortament el cor, al trobar-me front a front amb l'humilíssim sarcòfag dins el qual reposen les glòries despulles de tot el fundador de la Nació Catalana.....

Avidosament, devotament, contemplava i palpava cada pedra que feia segles restava immòbil en qualque indret o recó del vetust monestir, testimoni dels més gloriosos temps de la nostra història, i era entre aquestes pedres venerables que jo hi anava descobrint la veritat de les pasades grandeses. Eren aquelles figures immòbils de pedra les que m'anaven explicant eloqüentment com era cert que Catalunya havia sigut una cosa viva, una cosa magna.....

Ah, les pedres del vell monestir! Elles són el testimoni del fet de la nacionalitat nostra; elles parlen implacablement de temps esvaïts que hem de voler que tornin; elles afirmen que la Gran Catalunya existí; elles ens recorden que havem de dignificar-les

Vagin a veure-les, a palpar-les, els que encara no vibren per la renaixença pàtria; vagin a veure-les, a palpar-les, els que a voltes es deixen enfredorir els sentiments patriòtics que tots portem al cor. Vagin-t'hi, si, que enfront d'elles sentiran la veu dels segles, aquella veu misteriosa que te la virtut d'omplir l'esperit d'altas i nobles ànsies, aquella veu profunda que surt de les entranyes de les pedres milenàries, i que el dia que la sentim tots els fills de terra catalana, serà el dia que aquelles pedres podran esfondrar-se per sempre, orgulloses d'haver aixecat l'esperit de la Pàtria esclava.

JORDI POMELLISTA.

Barcelona, 13-5-923

Parlament

PEL JOVE EN JOSEP MORENO

(Acabament)

No sempre els grans herois de tots els temps, han trobat els seus camins esbroçats, planers, rublerts de flors ni endolcits pels cants d' aucells; sovint, gairebé sempre, els seus camins han esdevingut tràgicament escabrosos i rublerts d' espines, però què hi ha valgut contra el tremp ben forjat de la seva voluntat? què hi val contra la plenitud de la seva convicció? què contra la força del seu ideal? Ells més forts que totes les dolors mateixes han creuat indefinidament els camins escabrosos del seu ideal mal que fos deixant rera seu les petjades tenyides amb la seva sang.

Es realment dolorós que els camins que porten a les grans obres, a les grans reivindicacions, els camins de la veritat, siguin sovint tant punyents i escabrosos.

I vos com tots els herois, també les haveu sentides les punyentes espines del vostre camí, també el verí de l'odi ha fet sagnar manta vegada el vostre cor, també esperits mesquins, ànimes raquíftiques, han fet plorar-lo amargament; però que hi fa? que hi fa que la mare senti encara les dolors del infantament, si el seu fill amorós ja li adreça el seu esguard somrient? Quina dolor no val el goig d' ésser mare? Que hi fa que el vostre cor amarat de llàgrimes hagi sentit totes les dolors d' unes punyides sagnants si els vostres fills, els vostres infants de tot Catalunya os han adreçat els seus esguards espurnejants de joia, i os han cantat, i os han somrigut? Quina dolor no val el goig d' aquelles ria-

lles innocents, d' aquells esguards purs, d' aquells cants saturats de fe i d'amor patri?

Inopinadament se os han fet oblidades totes les dolors, i os heu sentit infant, i heu cantat amb ells, i heu rigut amb ells, i gairebé haurieu beneït aquelles dolors que han fet assaborir-vos més intensament tota la valor d'aquella joia copsada.

Per ço jo tampoc se acabar sense dir-vos. Beneïdes llàgrimes, beneïdes gotes de sang que malgrat haver llatzerat el vostre cor, han enfortit la nostra vida, beneïdes sí, beneït ruixim suau que ha fecundat el camp del nostre esperit, que ens has ensenyat a forjar la nostra voluntat amb el tremp de lo heroicitat, que ens has ensenyat a ésser forts, més forts que totes les dolors mateixes, que has portat el nostre cor a gaudir totes aqueixes sensacions immaterials de l'esperit.

Que vinguin aquí tots aquells de tots els indrets que han gosat ferir-vos en la infimitat del vostre si, que vinguin aquí tots aquells de tots els indrets que han gosat blasmar la vostra obra, que vinguin aquí a compartir amb nosaltres l'espiritualitat del nostre ambient, que vinguin a copsar aquesta joia que llambrega de tots els esguards a gaudir aqueix entusiasme que revela el nostre esperit, que jo vull creure que sentiran en el seu cor tota la influència de l'espiritualitat del nostre ambient, que jo vull creure que cantaran, que vibraran amb nosaltres, que jo vull creure que en esperit esdevindran pomeïllistes fervents. Però si açó no esdevé, si no senten aquest esclat d'entusiasme en la seva ànima, si aquest sentiment de fe i de pàtria que viu en el nostre ambient, si tot açó no els diu res, llavors, llavors jo vull dir-los ben alt, ben clar, que és perquè no tenen cor, que la seva ànima deu ésser més negra que un pressagi de tempesta, que fugin lluny, ben lluny de la nostra terra, que fins les pedres s' aixe-

carien irades en contra d'ells; lluny si, ben lluny cap aon no hi visquin homes, ni flors, ni aucells, lluny, més lluny encara, cap aon no hi hagi ni cel, ni mar, ni món que els mals fills, els traidors, han sigut i seran sempre menyspreats arreu on posin les seves petges.

Si, mestre Folch, Catalunya os deurà bona part d'aquesta espiritualitat que s'encarna en les joventuts, Catalunya os deurà bona part d'aquesta consciència catalana, Catalunya os deurà bona part de la seva llibertat.

Nosaltres sempre serem amb vos, perquè vos viviu en nosaltres, perquè ens sentim posseïts del vostre esperit, perquè volem una Catalunya cada dia més catalana, cada dia més cristiana, perquè volem, en una paraula, la felicitat de la nostra pàtria.

Pomellistes de Ripoll, vosaltres que no os manca pas ardidesa, vosaltres que teniu consciència d'aquesta ànima cristiana i catalana que viu en tots i en cadaú de nosaltres, jo os recomano de prosseguir avui amb més braó que mai la continuïtat de la nostra obra. Cal que demostrem amb la paraula eloqüent dels fets, que no serà pas amb atropells indignes com s'afogarà la consciència de la nostra catalanitat, que quan un poble té consciència de la seva personalitat, no se'l ofega ni se l'aplasta, i cal demostrar que realment existeix aquesta nostra consciència catalana i que aquí som nosaltres per fer-la cada dia més extensa; cal demostrar a tots els nostres germans de tots els indrets del nostre país, que malgrat que puga semblar-ho, Ripoll encara no ho és un poble mort per Catalunya, que Ripoll encara té vida perquè encara li queden un grapat de conscients que no pararan fins que Ripoll siga reintegrat al lloc que li correspon, fins a conquerir per Ripoll un lloc d'honor entre els pobles capdevaners que, passejaran com en altres temps, ben alta, ben triomfant, la bandera de la llibertat.

ENQUESTA

Desig en pro de Catalunya (1)

En profit de nostra estimada Catalunya, desitjaria que en totes les ciutats, viles i llogarets, hi haguessin constituïts almenys dos Pomells de Joventut: un de nois i un de noies, ja que som la generació esperança de la Pàtria. M. P.

Que en cada llar catalana hi hagués gravat en el lloc més vistós de la casa l'emblema de Fe i Pàtria per a que ja de ben petits, sentissin els infants l'amor a Déu i l'amor a nostra terra. J. P.

Desitjaria que fossin foragitats per sempre més de Catalunya, els espectacles dels toros, tan forasters com immorals. M. F.

Voldria que es desterrassin de casa nostra els mals costums i regnés per sempre més la pau, estimant nos tots com germans. C. P.

Que per l'obra dels Pomells, esdevingués la llibertat tan cobejada quan fossim ben aptes per a regir-nos. E. C.

Lo que més desitjo jo—per la Catalunya aimada és que's respecti en tot lloc—la nostra llengua estimada.

Voldria que ningú pogués ésser titllat de mal català, treballant tots alhora pel reviscolament de la Pàtria. M. C.

Voldria que tots els fills de Catalunya es comprometessin ben bé de l'esperit dels Pomells, i aixís es fomentaria l'amor a Déu i a la Pàtria. R. P.

Desitjaria que la nostra Pàtria no hagués d'enrojir-se amb la presència dels traidors i mals catalans. C. C.

Que al clourer's més parpelles, fos realitzada l'esperança de Catalunya lliure per Déu. M. P.
Per Catalunya voldria conquerir les llibertats i desterrar de la Pàtria, els catalans renegats. J. P.

(1) Quin concepte teniu format del *sorteo nacional*?

El pavelló dels Pomells de Joventut per a infants malalts

Una almoïna per l'amor de Déu

Com una flor de primavera, cal que en cada llavi pomellista floreixi, fins que ens sortim amb la nostra, aquest clam.

Ha de florir en cada llavi i ha de ressonar d'un cap a l'altre de la nostra Catalunya, per tal com pugui fer-se realitat de pedra, aqueixa bella i generosa iniciativa del benemèrit Pomell de Joventut «Flors d'Ameller», d'erigir en l'Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau un pavelló per infants malalts, que porti per nom «Pavelló dels Pomells de Joventut de Catalunya».

Ja tenim un carrer; ja tenim una plaça que porten el nom de la nostra estimada institució. Ara, amb la cooperació de tots, aspirem a tenir i tindrem, un testimoni perpetu de l'amor i la caritat dels Pomells de Joventut de Catalunya. El Pavelló dels infants malalts a l'Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau serà la nostra joia i la nostra glòria.

La iniciativa de «Flors d'Ameller», és l'expressió fidel del sentir de tots els pomellistes de Catalunya, i ja no cal dir si també del Directori; i és per això que tots ajudaran amb llur esforç i entusiasme a què pugui realitzar-se la generosa idea.

Nosaltres farem el pavelló per als infants pobres de tot Catalunya, i això ens costarà esforç i sacrifici.

Damisel·les i joves, noies i nois, arreu de Catalunya captarem incansablement per a reunir els cabals que són necessaris per a l'erectió del pavelló, i això no es fa sense penes i treballs, però estiguen-

ne certs: el goig que experimentarem i les benediccions que dels llavis dels malalts n'haurem, ens pagaran abastament la feina.

Ens diuen que amb 30 mil duros n'hi haurà prou. Per molt grossa que ens sembli la suma, superem-la amb el nostre esforç i la nostra tenacitat.

Entre tots, tans com som, i tan entusiastes, per molt serà que no hi arribem, amb l'ajuda de Déu i dels bons catalans.

Instruccions us seran donades aviat per a poder posar-nos tots a treballar amb el més gran daler; perquè hem de veure si és possible realitzar un pensament que a tots ofereixo: Que per les festes dels 1.000 Pomells, quan anirem a beneir als peus de la nostra excelsa Patrona i Consellera la bandera que per iniciativa del ferm i laborios Pomell «Nostres Amors», la joventut catalana ofrenarà al Directori, poguem demanar al nostre veneradíssim Pare Abat que vulgui donar-nos un bocí de penya de la santa muntanya per fer-ne, no pas la primera pedra, sinó la pedra preferent, la més visible del Pavelló donat pels Pomells de Joventut a l'Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau per a infants pobres i malalts, en la que hi quedi gravat per sempre el nom de la nostra institució, tot per a major glòria de Déu i de la Pàtria.

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

Pasqua de Resurrecció

De poc que l'Església solemniament feia remem-brança de la Pasqua de Resurrecció, la festa més solemne dels hebreus, la qual celebraven a la meitat de la lluna de març, en memòria de la llibertat de la captivitat d'Egipte.

Suara havem celebrat la Pasqua de l' Esperit Sant o Granada. Ve't aquí dues festivitats ben boniques: la una ens fa pensar en la nostra festa d'alliberació; l'altra ens fa esperar que l' Esperit Sant voldrà enriquir-nos vessant damunt Catalunya els seus dons fent s' abrandin d' amor a Déu els cors dels catalans.

Llibertat! heu's ací la paraula per la qual els Pomells de Joventut treballen, malgrat hi haver qui diu que la nostra feina serà fallida ja que el reneixement que veiem no existeix.—Que no existeix, eh? Que mirin arreu de Catalunya i, sinó de grat, per força, veuran la gaia florida iniciada per un sol dels homes de la nostra Pàtria.

Oh! si Catalunya hagués tingut abans homes tan fermes i tan enamorats com el nostre mestre Folch! que temps faria que la nostra festa de resurrecció fóra assolida! temps ha que aquest flagell que plana damunt la terra nostrada hauria finit.

Catalunya no restava pas morta com alguns se creien, solament estemordida; ha calgut només que el fressetg de les joventuts, perquè es deixondís tot seguit. Tinguérem qui ens esbalussà amorosament primer; i ara no ens manca pas la llum orientadora que va devallant del Montserrat.

Si un canvi d'estament, una conversa oïda, vos fa sentir feblesa i lassitud, no defalliu, adreceu el vostre esguard vers la muntanya a on hi ha nostra Consellera, entreu dins el seu Palau pregueu-li amb

amor, i veureu com tot seguit la llum de sa mirada devalla fins vosaltres suaument, fent-vos copsar una dolça esgarrifança.

Que havem de temer, doncs, dels nostres enemics? Si la nostra Regina Bruna ha volgut roman-dre amb nosaltres, va voler ésser nostra; que no havem de fer nosaltres per a regradar-li aquesta mercè?

L' entusiasme, l' esperança i la coratgia viuran sempre dins el cor dels pomellistes conscients; no pas dels quins han tingut la gosadía d' entrar en un Pomell pel sol fet de conquerir un lloc que prete-nien; aquests no són nostres, ja que no han estat pels nostres ideals pels quals s' han volgut acoblar amb nosaltres. Cal acomiadar els quins no fan res per amor patri; no us faci temença ésser pocs: fixeuvos amb el nostre mestre, fou tot sol al fer-nos la crida i ja veieu que la resposta ha estat ben falaguera.

Les festes que es celebren çà i enllà, fan oblidar totes les quimeres. Vosaltres mafeixes, amigues de Ripoll, tresorereres de les despulles del fundador de la Nació; la vostra «Garlanda de Roses» que tan bellament enjoia vostre històric Monestir fa preveure aquestes hores de llibertat que s'atancen quietes, silencioses, i que els catalans, dins nostre cor, ja les vivim.

La nostra Pasqua Florida és prop; treballem doncs, amb vigoria, ben entusiastes sempre; que ja descansarem quan el trilleig de campanes de tots els cloquers de Catalunya ens anunciaran l'hora cobejada de la nostra llibertat.

MATILDE CARRAU ISERN

Barcelona 20 de Maig 1923

Del Pomell en col·lectivitat

Missa i Comunió per a commemorar el primer aniversari de la constitució del Pomell. — Cantat l'Himne al volgut Mestre En Josep M.ª Folch i Torres. Assistir a la conferència de la «Lliga del Bon Mot». Ofrena d'un ram de flors a les víctimes del 27 de maig de 1839.

De cada flor individualment

C. S. He demanat a la Mare de Déu de Montserrat la seva maternal benedicció per Catalunya. Defensat el meu aimat tresor, la caputxeta blanca!

P. B. ¡Oh Comte Jofre, quin dol al veure el sagrat tresor que ens llegares—l'Ensenya de ma Pàtria—substituïda per la de l'opresor, en el mateix lloc on jauen tes despulles! De tot cor, he pregat s'ha feta la llum dins els esperits inconscients.

D. P. Una part de rosari oferta pels agonitzants. Pregat perquè s'ha foragada la blasfèmia de Catalunya.

F. V. A una nena que tenia gana, vaig donar-li un bocí de pa. Ensenyo d'escriure a una noia que no en sap.

M. C. Assistit tots els dies als Sants Exercicis. En lloc de carrer de «Fernando» dic, carrer Ferràn.

C. B. Molts dies del mes de Maria he anat a missa i combregar. Tres Ave-Maries resades per la salut de nostra Consellera.

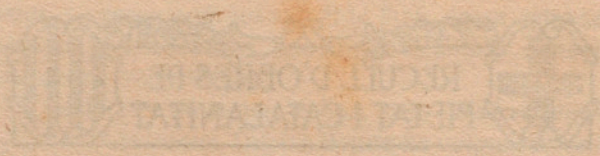
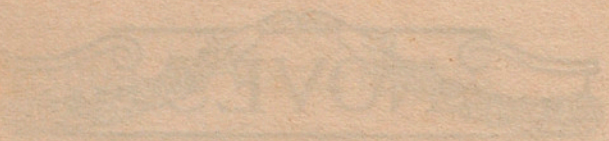
Nota. — Per excés d'original, deixem d'anotar més obres particulars.

Davant una selecta concurrència, tingué lloc en la Acadèmia Catòlica l'anunciada conferència a càrrec del docte publicista Ivon l'Escop. Cada un dels conceptes per ell exposats era una ensenyança per a la joventut de Ripoll en pro del bon mot. Aprofitant l'avinentesa i vàlua de l'acte, foren cursades a la primera autoritat eclesiàstica i civil de la Vila, atentes lletres de convit.

✿ Amb tot el respecte degut, els Pomells de Ripoll, assabenten a qui interessi, que donaran per no rebut qualque escrit que no sigui avalat per la signatura de l'autor, ja sia de caràcter privat, ja destinat a fer-lo públic en el Butlletí.

✿ Promet ésser un aconfeixement l'excursió a Núria que, amb la col·laboració del Directori, han organitzat els Pomells de Joventut de la capital «Catalunya» i «Flor de Primavera» d'acord amb els Pomells de la comarca ripollesa. A l'efecte d'ultimar detalls, el 17 del corrent, haurà lloc a Barcelona una gran reunió amb assistència del digne Secretari En Serra i Ustrell. Podem avençar la nova de que arribaran a Ripoll en autos-camions a les deu del matí del dissabte 28 de juliol—ajudant Déu—visitant l'històric Monestir i l'Arxiu: ajuntats amb els de la vila i encontorns sortiran a les tres del mateix dissabte en camions vers a Queralps per arribar a les set a Núria d'on retornaran a les quatre del diumenge després d'haver celebrat als Deus de l'excelsa Verge de la Vall pirenenca solemnes actes de Fe i de Pàtria. Per a informes dirigir-se al Secretari del Pomell «Bressol de Catalunya» en Narcís Serra Plaça Llibertat, Ripoll, o als Pomells organitzadors.

Faint, illegible text in the left column, appearing as bleed-through from the reverse side of the page.

Faint, illegible text in the right column, appearing as bleed-through from the reverse side of the page.

BUTLLETI DEL
POMELL DE JOVENTUT

GARLANDA DE ROSES
DE STA MARIA DE RIPOLI

Anys II

Juliol de 1923

Núm. 18

Protegint l'obra dels Pomells contribuïu a
formar bons cristians i catalans conscients

CONVERSES FAMILIARS

POBLE QUE CANTA NO SAP ODIAR

Que gaia és la naturalesa en la plenitud de l'istiu, quan cada flor es reblinca enjogassada en mig d'un mantell de verdor! Tota endiumenjada, lluint ses mellors gales, m'apar una deesa creada perquè la fantasia frebrosenca de l'artista, pugui esculpir en la tela sos bells atributs ben calcats del natural.

En la contemplació d'una i altra, la vista s'hi complau, i si l'ànima no és masella ni orfe de sentiment, ve a assadollar-se d'aquella llum reservada als esperits selectes... més, trobareu a mancar-hi quelcom, si de sobte vostres oïts resten en sospens, o si no fendeix els aires les notes delicades dels ocellets, ni el remoreig de l'aigua avall empesa. Es l'harmonia del gran concert de la Natura, ço que jamai podrà copiar el pincell més pulcre del més exquisit pintor: és

el moviment, és la vida real, el colorit inassequible a la imaginació de l'artista.

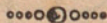
* * *

Que és gaia la Naturalesa amb tantes i tantes flors pomellístiques escampades pel verger de Catalunya! Humils com la violeta, flairoses com el llesamí, serven també el dó de les armonies en les seves veus argentines, que—com rosada d'amor—es fon en himnes al bon Déu i a la Pàtria. Benhaurades, si canteu el que sentiu, donzelles galanes, i més, si sentiu el que canteu: el cant s'es fet perquè poguem fruit en aqueixa vida quelcom de les sublimitats de l'altra; en el ritme del cant, s'hi vesllumen clarors divinals, quan una subtil esgarrifança—baixant dels polsos—somou nostre cos embolcallant-lo en la sombra del no res, per a no restar, de nosaltres, més que l'esperit, les emocions del qual, tenen l'eficàcia de dignificar-nos i purificar-nos i enlairar-nos per damunt del materialisme dels sentits.

Canteu, sí, canteu, quan uns moments d'esbarjo menin vostre esguard a l'Infinit; quan la feina va enlestint-se mercès a la vostra activitat: que les cançons de la terra, són ben nostres; perquè són empeltades d'aqueix caire asse-

nyat tan catalá; perquè tenen l'encís de la personalitat de la raça pròpia, i perquè Poble que canta no sap odiar: sien vostres cants, alegres i atractius com primavera aponcellada, i sien tots en lloança de la Fe i de la Pàtria nostrada.

RAIMONDA JOFRÉ DE CASALS

Parlament PER NA MARIA PUIG

Secretària del Pomell "Garlanda de Roses de Sta. Maria de Ripoll"

Senyor: Senyors i senyores: A l'aixecar-me per a complir un compromís contret per motius que gairebé podríem dir d'obediència no menys que de agraïment envers nostra volguda i carinyosa consellera, ja sento faltar a la meua veu el dalit i al meu cor les forces per a portar a terme l'empresa que se m'ha confiat.

Confosa i avergonyida per la meua petitesa davant de vos, senyor, i davant d'una concurrència tan distingida, de bona gana deixaria aquest lloc per a cedir-lo a altra veu més autoritzada que sabés dir-vos quelcom que jo no se dir, quelcom que fos digne d'aquesta festivitat que estem celebrant.

Jo, pobreta de mi, sens mereixements de cap mena i sentint la fretura de les qualitats necessàries per a captivar la vostra atenció amb les hermosures de l'estil ¿com he de timbrar la meua veu tan feble i tremolosa per a que no sia una nota desafinada en aquest concert de poètiques harmonies que repercutint en el fons de les vostres ànimes hi faran brotar pregonas energies que serviran per a mantenir vius en els vostres cors l'amor a Déu i l'amor a la Pàtria? ¡Oh quant sento que la meua nul·lilitat em privi de glosar aquestes dues manifestacions de l'Amor! Oh quant sento no tenir en

aquests moments ales per a poder-me enlairar a les supremes regions de la idealitat i mostrar-vos des d'aquelles altures la divina sublimitat que les embolcalla.

¡L'amor a Déu... l'amor a la Pàtria!... Déu i Pàtria; veu's aquí dos noms sublims, qual dolcíssim ressò fa bategar amb força les més delicades fibres del cor de l'home.

Déu, aquest ser perfectíssim que reuneix en si, elevades a un grau infinit, totes les perfeccions dels sers de l'Univers; Déu que amb la immensitat del seu poder ha creat aquest cel formós entaxonat de brillants estels, aquesta terra exuberant de vida, és també el nostre creador, és el qui veient a l'home caigut, el seu diví cor esclata d'amor, i dona tota, tota la sang de ses venes dalt del Calvari, per a reconciliar-nos amb el seu Etern Pare. Déu, és, doncs, el nostre creador, és el nostre pare i com a creador i com a pare devem honorar-lo amb tot el nostre cor, amb tota la nostra ànima; és el nostre redemptor i li devem un agraïment sincer i perpetu; és, Déu, la Bondat infinita; devem doncs amar-lo per sobre de totes les coses.

Després de Déu és la Pàtria a la que devem estimar amb tot el cor i amb tota l'ànima i en ella després de Déu hi hem de tenir posats tots els nostres afectes.

Però qui diu Pàtria, no vol dir solament aquests tros de terra que trepitgem, sinó la llengua, les lleis, els costums, les tradicions, es a dir, tot lo que forma l'ànima d'un poble. Vol dir això que devem respectar i estimar la nostra llengua sobre tota altra llengua, perquè ella és la que aprenguérem de les nostres mares quan ens amoixaven en el bressol; perquè ella és la que la divina Providència ens ha donat com a instrument per a comunicar-nos amb els nostres germans, manifestant-los els pensaments de la nostra ànima i els afectes del nostre

cor. Ademés devem treballar amb dalit, amb constància per a insiurar altra volta les nostres sàvies lleis, perquè sense lleis pròpies, un poble no pot regir-se a si mateix. I finalment devem desferrar de la nostra terra tots aquells costums que ens han importat de fora casa nostra i fer que d'ara en avant sien les nostres tradicions i els nostres costums ben catalans els que donin caràcter i fesomia pròpia al nostre poble.

¡L'amor a Déu i l'amor a Catalunya! Aquests dos amors els més íntims i els més sublims de tots els amors, són els que vos, honorable patrici, heveu vingut a semblar en els tendres cors de la joventut catalana amb la vostra mai prou alabada obra dels Pomells. Vos amb el diapasó de la vostra fe i del vostre entusiasme posareu, no ho dupteu pas, a l'unisó els cors de la joventut de Catalunya; i allavors tots plegats, d'aquests cors en farem un sol cor abrandat d'amor, per a ofrenar-lo a la nostra dolça Mare.

I quant aquest cas ja pròxim arribi ¿qui serà capàs d'ofegar els batecs d'aquest cor abrandat d'amor a Catalunya? ¿qui serà el gosat que intenti apagar aquest foc sagrat?

Llaor i glòria a vos insigne paladí de la nostra terra que amb la vostra inspirada obra heveu aixecat els cors i reconstruint l'agraciada estàtua de les nostres enyorades llibertats l'heu mostrada al poble català, ensenyant-li ço que un dia fou, perquè aprenga ço que deu tornar a ésser. Déu des del cel ha beneït ja la vostra obra per boca del seu Vicari en la terra, i la Pàtria agràida mantindrà sempre de vos benaurada recordança.

Avant, il·lustre campió de les nostres enyorades llibertats: prosseguiu amb coratge i constància la vostra obra amb tanta fe escomesa. I si un dia aquest coratge os manqués, si un dia sentísseu defallir vostres forces, veniu aquí, veniu a Ripoll, que

Santa Maria des de son tron de glòria vella per la seva volguda Catalunya, vos infundirà nova força, nova valentia per a assolir la victòria; com en altre temps coronà de llorers al nostre invicte Comte Jofre quant empaitant al moro serres avall del Pirineu, completava la reconquesta de Catalunya bo i afiantant als peus de la Verge Maria de Ripoll els fonaments de la Nacionalitat Catalana.

I a vosaltres que heveu vingut de fora per a assistir a aquesta festa, jo vos suplic també que visiteu la nostra Madona en el seu ric palau, casa pairal del nostre poble, puix el seu record quan estareu de tornada a les vostres llars, farà brotar en els vostres cors els més grans i delicats afectes.

Nosaltres humils pomellistes de Ripoll, nosaltres que a falta d'altres qualitats sentim vessar l'entusiasme dels nostres pits, vindrem també a agenollar nos als peus de la nostra estimada Madona i ja que altra cosa no sapigam fer, li demanarem amb tot l'entusiasme de la nostra ànima que lliuri la nostra Catalunya de la tirania dels seus enemics, que trenqui amb la seva alenada maternal les cadenes que l'esclavitzen i li torni la llibertat que li han presa.

I Déu, aquest Déu de bondat que escolta sempre propici les súplices d'un poble gran i generós; aquest Déu rectíssim que està sempre al costat de la raó i de la justícia, lliurarà a nostra estimada Catalunya fent-la rica i plena, com altre temps lliurà al poble d'Israel de la ma feixuga dels egipcis.

Perdoneu aquestes expansions de la meva ànima, que si els falta eloqüència, els sobra en canvi bona voluntat. En la meva imaginació secana sols hi naixen flors marcides; però eixes flors al caure esfullades en vostres fecunds enteniments pendran aquell brill, aquella gerdor que abans no tenien. Amb aquesta confiança i comptant amb la vostra benevolència dono per finida la meva pobra tasca.

Fragments del discurs d'En Pau Clarís a les Corts Catalanes (juny de 1640)

Está Catalunya esclava d' insolents, nostres pobles son amfiteatres de sos espectacles, nostres hisendes despulles de s'ambició, nostres edificis materia de sa ira; los camins ja segurs per les nostres justícies, are es troben novament infestats; les cases dels nobles les hi serveixen de fàcils hostals; los seus sostres d'or y prehuades pintures, cremen llastimosament en ses fogueres; més com tractarán ab reverencia als palaus els que no mostren desdeny d'esser incendiaris dels temples? Donchs veyent totes aquestes llástimes, hi ha qui pretenga ara persuadir-nos que convenen espays, negociacions y mansuetuts? Veritablement qu'el que corregeix lo foch ab delicades vares, més l'ajuda qu'el castiga. Divina cosa es la clemencia; més en les materies de la honra de sa casa, lo mateix Crist ens ensenya a desfer-nos la corda contra sos enemics fins a llensar-los fóra. Diu que usém medis suaus, aixó és sens dubte acusar nostra justificació. Quan fa senyors, que patim? Desde l'any 26 está nostra regió servint de caserna; pensárem que l'any 32 ab la presencia de nostre princep, millorarien les coses, y ens ha deixat en major confusió y tristesa, suspensa la república y imperfectes les Corts. Ja els medis suaus s'acabaren: llarchs dies ploràrem, pregàrem y escriguèrem; però ni els prechs trobàren clemència, ni les llágrimes conçol, ni resposta les lletres.

Jo no soch d'opinió de que armeu vostres naturals per a que, seguint son enuig, representeu batalles contingents; no dich qu'en demasies soliciteu la

indignació del rey; no dich que a S. M. li negueu lo nom del Senyor; més dich que prenent les armes coratjosament procureu defensar ab elles vostra justíssima llibertat, vostres honrats furs; que guardiu vostres viles y ciutats; que fortifiqueu lo flux, que adobeu lo fort; que generosament demaneu satisfacció dels delictes d'aqueixos bárbars que ens oprimeixen; que alcansen son apartament de nostra regió y el descans de la patria; y que si no ho alcansen, ho executeu vosaltres; aquest es mon parer; o que si també trobesseu dura aquesta resolució, en aquest punt tractém tots plegats de desemparar y deixar d'un cop la miserable regió y altres homes ditxosos. Y si a mi (com aquell que amb més tendresa viu sentint vostres llágrimes) me teniu per pesat company quan ab aquesta llibertat goso parlarvos, o si algú li sembla que per mes exent del perill vos hi porto més facilment, dich senyors, que jo cedeixo tota l'acció que tinch a vostre govern. Torneu enhorabona als peus del vostre princep, ploureu-hi, feu creixer ab vostra humilitat la insolencia dels que vos persegueixen, y sia jo el primer acusat en sos tribunals; llenseu a la ferotja mar de son enuig aquest pernicios Jonás; que si ab la meua mort hagués d'aplacar-se la tempestat y el perill de la Patria, jo mateix des d'aquest lloch ahont me posareu per a mirar pel bé de la república, caminaré a la presència de l'enuijat monarca arrastrant cadenes perque sia devant d'ella odiosíssim fiscal y acusador de més propies accions. Mori jo, mori jo infamadament, y respiri y visca l'affligida Catalunya!

IL·LUSIÓ D'INFANT

A Maria Rosa Folch i Camarasa.

Oh, rosa rosada,
roseta gentil,
rosa satinada
del roser d'Abril:
tes gracies m' encisen;
m'atrau ton perfum;
de mon jardí, ets joia;
de la nit, ets llum:
l'oreig t'acaronà
al ser post el sol,
i t' canta corrandes,
festiu rossinyol.
Jo, com ells, voldria,
admirar tos dons;
voldria parlar-te
al fons del teu fons:
desplega ton càlzer,
i brinda'm ton cor,
que sento frisança
i glateixo d'amor.

.....
La gerda poncella,
prest, s'ha esbadellat.
i a la tendra nina,
son cor li ha mostrat.
Ella, encuriosida,
la mira i la vol;

l'olora, i la palpa,
i la fa lluf al sol.
Diu que vol guardar-la
de la vida al fi,
a la flò gemada
del seu gai jardí.
Més...ai, que es mudable
lo goig d'aquest mont
els brins d'or, s'esquinsen;
sa flaire, ja 's fon;
ses fulles rosades,
sols despulles són.

Es ben endebades,
filleta del cor,
que cerquis la ditxa
en tot ço que mort.
Que mai t'afalaguin
plaers dels sentits;
car, com la roseta,
veuràs destruïts.
Damunt la matèria,
aixeca l'esprit,
i hauràs, inmarcible,
el goig infinit.

R. J.

Del Pomell en col·lectivitat

Missa i Comunió en la diada de l'Assemblea de l'Apostolat de l'Oració. Ofrena d'un ciri i Missa durant el mes del Sagrat Cor. Cooperar a la festa pomellista de Sant Joan de les Abadesses. Obrir la subscripció pel Pavelló de nens malalts.

De cada flor individualment

M. P. Nomenada cordonista del penó del Sagrat Cor, vaig assistir cofada amb la clàssica caputxeta. Ensenyo a una amiga de cantar la sardana «El saltiró de la cardina».

E. M. Durant tot el mes de juny he anat ha combregar. He advertit a una persona que en lloc de dir «luego» digui «prompte».

M. C. He pregat a Santa Maria perquè ben tost sia arreglat el conflicte de Barcelona. A dos nens que renegaven, els he renyat amablement.

N. S. Restant agenollada durant tota la Missa, he pogut fer almoïna a un pobre captaire. Llegeixo poesies de Mossèn Cinto Verdager.

D. C. Vaig abrigar amb el meu paraigues a una nena. Prego per la salut del nostre volgut Mestre En Folch i Torres.

M. M. Cada dia del juny he anat a combregar. A l'escola llegeixo en veu alta un llibre de contes d'En Josep M.ª Folch i Torres.

D. C. Procuero mortificar-me del defecte del llamí. Llegeixo cada setmana amb molta afició «En Patufet».

M. C. Vaig fer caritat dels cèntims que vaig estalviar-me de la cadira. Em practico llegint força en català.

J. P. Deixat d'anar al cinema per poguer assistir al sermó. Visitat un malalt pobret, fent-li ofrena d'una almoïna i uns bons consols.

M. C. Prego a Santa Maria, em faci la mercè de poguer pendre part a l'aplec a Núria. Amb fruïció espero presentar-me davant la meua Madona de Ripoll cofant la caputxeta.

C. C. Donat una camisa a un pobret que no en portava. Pregat per la llibertat de Catalunya.

A. P. A l'acusar-me sense raó, he callat per amor al bon Déu. He ofert oracions en sufragi dels pomellistes difunts.

C. G. Als peus de la Verge Maria de Lourdes he pregat per la salut d'una amiga. Confeccionat una bandera catalana per l'auto.

D. P. Vaig consolar a una mare que tenia la filla malalta. He ballat sardanes.

E. C. Donat una almoïna per les Missions. Assistit a la festa pomellista de Sant Joan de les Abadesses.

C. V. Vaig donar el meu berenar a un pobret. Per a cursar felicitacions m'he proporcionat postals alusives als Pomells.

C. S. Amb molt entusiasme faig la capta pel Pavelló de l'Hospital de Sant Pau i la Santa Creu. Demano a la Verge Santíssima la mercè de la completa curació per la meua aimada consellera.

M. C. Un dia que plovia, vaig acompanyar a una dona que anava sense paraigues. He fet l'Es-tació al Santíssim a intenció del Pomell.

P. S. M'he estat agenollada durant la Missa, i els cèntims els he donat a un pobret. Una oració castellana, la reso en català.

M. P. Assistència a l'Assemblea que en honor al sant rosari, celebrà l'Apostolat de l'Oració. A una amiga he regalat dugues sardanes musicades.

A. B. Repugnava de menjar una cosa, més per obediència ho vaig fer. He ballat sardanes.

R. S. Pregat per les ànimes del Purgatori. Llegeixo «En Patufet».

A. C. Tots els dies del mes de juny, he procurat assistir als exercicis del Cor de Jesús. El meu devocionari l'he canviat per un de català.

J. P. Una Comunió oferta pels màrtirs del Corpus de Sang. Menys preuant el que diran vaig presenciar el pas de la processó cofada amb l'humil caputxeta.

P. B. Un objecte que constituïa un perill l'he apartat del lloc on era. Contemplant un paisatge magnífic, davant les belleses naturals de ma Pàtria, he girat els ulls al cel pregant per la seva llibertat.

M. C. He fet companyia a una malalta. Assistit a una conferència donada per Ivón l'Escop.

C. B. Durant el mes de juny he anat a rebre el bon Déu cada dia. Llegeixo «En Tupinet», novel·la d'En Josep M.ª Folch i Torres.

M. N. Fet vetlla a Jesús Sagramentat. Vaig regalar una formosa toïa amb la llaçada catalana.

C. F. Vaig acompanyar a una velleta. Em proposo—ajudant Déu— no oblidar-me cap setmana, d'anotar les obres en la llibreta.

M. C. Pregat per les ànimes del Purgatori. Abans deia «Juanito» a un nen i ara li dic «Joan».

P. P. He lograt que una noia s'allargués les mànegues del vestit. Per deixar pas lliure a un pobre ceguet, he fet apartar a uns nois.

T. C. A un pobret vaig fer-li una almoïna. Llegeixo llibres catalans.

M. P. Fet una visita al Comte Jofre pregant per la deslliurança de Catalunya. Ballat sardanes.

D. B. Vaig fer un servei a una noia. He corretgit a una nena que deia mal de la caputxa.

R. P. Una Missa agenollada donant els cèntims a un pobret. Del Monestir fins a casa vaig portar la caputxeta.

C. P. Capto pel Pavelló de nens malalts de Catalunya. Iniciat a una petita pomellista, en les bones pràctiques reglamentàries.

M. C. He obert la porta a una dona que anava molt carregada. Llegeixo la Història de Catalunya.

R. P. Missa i Comunió ofertes per les víctimes del terrorisme que aclapara Barcelona. Pregat perquè la blasfèmia i el mot groller sien foragitats de nostra Catalunya.

C. C. He aixecat a una nena que havia caigut. Copiat una poesia catalana.

R. C. Al viatjar per terres desconegudes, he pregat pels morts, bentost mos ulls obraven algun cementir. Encapsalo les lletres amb el signe de fe i pàtria.

M. F. En veure un escrit immoral, l'he estripat. Davant l'altar de la Verge de Montserrat, he pregat per l'avinensa de tots els pomellistes.

A. M. En lloc d'anar al cine, vaig entretenir a les germanetes. En esplais lliures faig pràctiques d'escriptura catalana.

C. P. A una amiga he tornat be per mal. Sempre que es presenta oportunitat, procuro honorar la nostra Pàtria.

Amb tot l'entusiasme propi de la joventut i amb la més bona voluntat treballem totes les pomellistes per tal de que ben prompte pugui portar-se a terme la iniciativa d'aixecar un Pavelló de Nens a l'Hospital de Sant Pau i de la Santa Creu. N'obstant els pocs dies que fa que s'ha obert la subscripció, ja tenim recaudades 300 ptes. les quals seran ingressades a la Sucursal de la Caixa de Pensions i Estalvis, situada a Sant Joan de les Abadesses.

✻ ALS POMELLS DE LA COMARCA.

D'acord amb els Pomells organitzadors «Catalunya» i «Flors de Primavera» consignem el *pressupost general* de l'Aplec a Núria que tindrà efectivitat—ajudant Déu—el 11 i 12 d'agost.

PER SEPARAT	}	Dia 11	{	Sopar a Núria	7 ptes.
				Dormir	2, 2'50 i 3 ptes.
				Dia 12 : Dinar.	7'50 ptes.

Estatge complert a Núria (sens esmorzar). 15 ptes.

Viatge de Ripoll a Queralps (anada i tornada en autos-camions). 6 ptes.

Dret d'inscripció per les despeses fetes pels organitzadors. 1 »

Fins al 31 del corrent seran admeses les llistes d'inscripció a l'Aplec. Tots els Pomells de la comarca ripollesa que desitgin pendre-hi part, deuran dirigir-se a la Presidenta del Pomell «Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll», Na Eudalda Colomer, consignant el nombre de pomellistes a l'aplec i coberts per cada àpat.

El dia 11, en el tren de les deu, arribaran a Ripoll els pomellistes de la capital catalana presidits pel secretari general dels Pomells de Joventut de Catalunya, En Josep Serra i Ustrell en companyia de les seves filles a més dels que s'hi vagin juntant durant el trajecte, dirigint-se tot seguit amb els Pomells de la vila al patriarcal Monestir amb l'objecte de retre un tribut d'homenatge a la Verge Santa Maria i admirar, ensems, les belleses que s'hi estatgen. També serà visitat l'Arxiu i els indrets més jolius de la vila. A la una serà servit un dinar de germanor a l'Hotel Monestir, als pomellistes que viuin, al preu de 5 ptes. Es marxarà a les 3 per arribar a Núria a les 7; on tindrà lloc al matí del diumenge una gran festa religiosa i a la tarda, després d'algunes excursions als voltants, un acte patriòtic a l'aire lliure amb la cooperació de diferents Pomells, retornant, après, amb l'intent de ser a Ripoll en claror de dia.

El sopar del diumenge pels que hagin de romandre a Ripoll costarà 4 ptes. i el dormir 3'50 ptes. El dilluns al matí, en el primer tren, retornaran a Barcelona.

Ajuntem els nostres precés a fi de que resulti ben pròdig en emocions, l'aplec a la Vall de Núria.

Faded text in the upper left quadrant, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Faded text in the middle left quadrant, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Faded text in the lower left quadrant, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Faded text at the bottom left, possibly a signature or publisher's mark.

Faded text in the upper right quadrant, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Faded text in the middle right quadrant, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Faded text in the lower right quadrant, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Faded text at the bottom right, possibly a signature or publisher's mark.

BUTLLETI DEL
POMELL DE JOVENTUT

GARLANDA DE ROSES
DE STA MARIA DE RIPOLÍ

Any II Agost de 1923 Núm. 19

*Protegit l'obra dels Pomells contribuïu a
formar bons cristians i catalans conscients*

CONVERSES FAMILIARS

MONTSERRAT

QUINES armonies van incrustades amb les sonoritats d'aqueix nom, que hom gla-teix per oir-lo, i talment com infant enlleminit vol abastar-lo per gosar-ne amb la vista i posseir-lo amb l'esperit?.....

Montserrat; penyora de Fe, emblema de Pàtria, quin regust deixaràs a la boca del romeu, que bentost allunyat de tu, sent la melangia de l'enyor en les pregoneses del seu cor?... Montserrat: quines seran les modulacions del teu llenguatge, que sots l'abrigall de la teva atlètica còrpora, hom sent remors llunyanes que amb veu profètica parlen de glòries futures, de plenitud, de llibertat i de Fe?

Benhaurada sies, Muntanya Santa, per ço que tens de magestat i grandesa: benhaurada, perquè la formosa Verge de la morenor imantada, volgué tenir llur Palau de Regina en les feréstegues belleses del teu ésser, inaccessibles a l'apòstata i a l'incrèdul com niu d'àligues sospès a les cingleres més alteroses.

Oh, Montserrat! jo et veig—com un símbol—desafiar els temporals devastadors; incommutable, davant l'empenta de l'huracà; jo et veig rublert d'encisos divinals; en cada flor, un estel; en cada cant, un bri de glòria; en cada perfum, un batec d'amor. Apar el teu conjunt, una barreja de sobirania assenyada i de tendresa amanyagadora; talment com si els àngels amb ses mans delicades, haguessin teixit una garlanda—entrelligant la Justícia amb l'Amor—per fer-ne presentalla a la excelsa Regina de Cels i Terra. Per això el teu cor de roca, dur i flonjo a la vegada, és el Sagrari que allotja la nostra Reliquia més preuada: per això constantment et fan guàrdia d'honor, els pins sapats, els abets cu-

rulls de verdor, els roures fornits i els xiprers gegantins tot fent al redós de la teva fortitud, una esplèndida rotllana que be pot anomenar-se la Sardana de la Pàtria. Del Montserrat i ses meravelles, hom, fins arriba a dubtar, si és un bocí de terra que aixeca amunt l'esperit fins a tocar els llindars del Cel, o és un bocí després de la glòria que tot just arran del terror català, té la virtut de aclarir el camí al vianant perdut, tot fent-li la promesa de que una raça que sap enmirallar-se en llur espiritualitat, no pot morir.

RAIMONDA JOFRÉ DE CASALS

L' Aplec a Núria

El romiatge a Núria organitzat pels Pomells de Joventut «Catalunya» i «Flors de Primavera», fou un veritable èxit, si es té en compte les molesties i perills d'una forta pujada de tres hores de camí. Uns vuitanta inscrits, prengueren part a l'Aplec. Hi havien representacions dels Pomells «Catalunya», «Flors de Primavera», «Cors Catalans», «Sant Jordi», «Sant Andreu», «Bell Montserrat» i «Companys Fidels», de Barcelona; «Bocins de nostra Pàtria», de Sabadell; «Pàtria i Caritat», de Terrassa; «Blanc Llessamí», de Llagostera; «Corona de Roses», de Molins de Rei; «Verger de Nostra Madona la Blan-

ca», «Catalanes Muntanyenques» i «Clavells del Santíssim Misteri», de Sant Joan de les Abadesses; «Bressol de Catalunya» i «Garlanda de Roses de Sta. Maria de Ripoll», d'aquesta vila.

Els Pomells «Catalunya», «Cors Catalans» i «Bocins de nostra Pàtria» hi assistiren amb la seva bandera per a desplegar-la als quatre vents —com una al·legoria—als cims dels Pirineus.

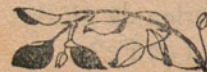
La Missa anunciada, fou celebrada amb tota la solemnitat que es requería, cantant-se pel cor de pomellistes de «Nostra Madona la Blanca» i «Catalanes Muntanyenques», la Missa de la Mare de Déu de Núria, de Mn. Romeu.

El festival de la tarda fou presidit per l'Excm. i Ilm. Bisbe de la Seu d'Urgell, Dr. Guitart. Per pomellistes de diferents Pomells es recitaren poesíes, diàlegs, cants populars, i per finalitzar, l'Himne dels Pomells de Joventut. El Sr. Serra i Ustrell, llegí un formós parlament finguent atinades paraules de salutació per l'Ecm. Dr. Guitart, en nom propi i del Directori.

L'Excm. i Ilm. Sr. Bisbe, commogut visiblement, regracià la gentilesa: adreçà l'enhorabona als pomellistes que amb la bandera de Fe i de Pàtria venen a treballar per a restablir els bons costums dels avant-passats. Si seguiu les ensenyances de l'Esperit dels Pomells—digué—trobareu sempre els braços de l'Església ben oberts: belles i encoratjadores paraules que meresqueren forts aplaudiments.

Aprés, es donà comiat a la Mare de Déu de Núria amb el cant de la Salve, rebent, en acabat, ben devotament, la benedicció que el digníssim Prelat, feu devallar damunt nostres testes.

Ben impressionats i amb nou dalit, retornàrem a nostres llars vessant d'aquella santa alegria que proporciona l'identificació de sentiments.

Nostra Ensenya

Damunt vostre pit, nuàda,
fades gentils del Pomell,
lluïu l'Ensenya sagrada
amb sang d'En Jofre, barrada,
com el més preuat joell.

Bandera de sang ardenta
que a la Pàtria un jorn llegà;
d'amor sublim n'es ruenta;
per ço en fasca ben ferventa,
arreu la feu onejar.

El normà que'l pit obría
al capdill, en terra llunya,
jamai pensar-se podia
que la seva gosadía
fos símbol per Catalunya.

Aimeu-la i feu-la conèixer
l'Ensenya que us engalana;
si un Comte la va fer neixer,
vosaltres l'haveu fet creixer
per la glòria catalana.

JORDI.

Posta de sol

L'astre rei, al dar l'adeu, decanta al mar la testa;
sos raigs, tofs parpellen quan dauren la congesta;
el perd la terra baixa, i llisca a dalt del cim;
més, son abraç relliga lo etern i 'l que finia;
i a la Natura parla, i a l' Ideal la guia
amb son rogenic polcim.

I Terra i Cel mirant-se son extremitats de joia,
confosos en son sí com flors en una toia;
la llum que allà s'escola, irradia en lo seu cor;
i 'ls dos, en un idili que's perd en llunyanía,
desgranen la complanta, que es tota melodia
de l'hora de l'amor.

Va eixint la celistía que bada l'estelada;
en mig, la llantia encesa d'argent tota brodada
seguint com una pèndola, el seu marcat camí:
la sombra cobricel-la dels ocellets l'estatge,
mentre un dolç murmurí somou el verd brancatge
i fa l'oreig més fi.

Es l'hora de l'ensomni; és l'hora del misteri:
qui pugui oir, que escolti: que 'l cor a pler batogui
d'ungides meravelles, de goig i de neguit:
llumeni la balada, la claror ponentina,
embolcallant la pensa, com boira gegantina
que's fon a l'Infinit.

R. J.

IMPRESSIONS

Quina més dolça recordança quedarà gravada al meu cor de l'Aplec a Núria! Malgrat el temps no ens afavorís molt, marxarem de Ripoll ben esperançats. Tot ho vèiem clar i rialler... A més, a dalt l'auto hissarem una gran bandera barrada que fou nostra companyona; homenatjant-la amb crits de «visca» que ressonaven arreu per aquelles carreteres ferotges i boscos atapaïts de verdor.

A l'arribar a Queralps també tinguérem l'agradosa sorpresa de veure onejant i gloriosa la bandera de les quatre barres. Com llufen sos bells colors a l'aire!... I era ben bé la nostra, la que voleiava a l'aguait de les alteroses muntanyes... Poc després començarem la pujada a Núria i encar que un xic afadigada, el pensament de que anava a visitar a la bella Verge de la vall pirinenca em donava dalit. Que formós era tot quant atravesàvem! Anàvem de sorpresa en sorpresa; tal era la magnificència d'aquells llocs. Estàvem rodejats d'escarpades muntanyes, verdaders gegants de la naturalesa que s'aixequen fatídics com guardadors del ric Santuari per engolir-se al gosat atrevit que volgués profanar-lo. I ens enfilàvem amunt... amunt... talment com si haguéssim d'arribar al Cel; més, quant ens en mancava?... Era una cosa a la vegada tètrica i encantadora. A baix, el torrent udolant amenaçador, i a dalt el Cel pur, doncs l'amenaça de tempesta s'en anava lluny i tot fent-se fosc s'ador-

mía la naturalesa bressolada pel vent, mentre el torrent continuava rugint.... rugint sempre.... Per fi arribarem a Núria: regreçarem a la Mare de Déu i uns quants anarem a visitar al Sr. Bisbe, el qual ens rebé amb molta amabilitat.

L'endemà, de matinada, tothom ja era llevat. Vaig contemplar el firmament i el meu cor es sentí sadollat de jòia en veure que el dia seria esplèndid, ço que permeteria escampar-nos per la muntanya com ua colla d'ocellets festius. A les nou, es celebrà l'ofici pels Pomells amb tota la magnificència que es de suposar. I passarem alegrement tot el dia.

Abans de marxar entràrem tots a l'Església on fou cantada una Salve, i nostres cantúries pujaven al Cel com un incens de flors gemades i la Madona dels Pirineus sens dubte sonrèia en veure als seus peus tota una munió de eaputxetes que s'assemblaven a l'immaculada blancor de les nevades que en tot temps clapegen els encontorns de la seva estada triomfant. No cal dir que deixàrem amb tristesa aquells llocs on tantes emocions havíem sentit, i tot davallant amb recança, fòrem molts els que prometérem a la Verge Maria—si es sa voluntat—retornar al cim més alt de la Pàtria i portar-li la bona nova d'haver-la alliberada perquè ella com Regina es digni fer-la ben rica i plena.

M.^a DE RIPOLL.

Del Pomell en col·lectivitat

Missa i Ciri pel Mes del Sagrat Cor. = Missa i Comunió d'afirmació pomellista en la diada de l'Assumpció de Maria, Patrona del Pomell. = Contribuir amb 25 pessetes a l'efectivitat del Pavelló de Nens. = Representació a l'Aplec a Núria. = Subscriure's a «Catalunya Missionera».

De cada flor individualment

M. P. Com a bona pomellista m'he humiliat després d'haver rebut un gros agravi. Pregat perquè l'Aplec a Núria sigui ben lluït.

A. M. He consolat a una nena que plorava, oferint-li un dolç. En lloc ben vistós he posat un escut català.

D. C. A una nena li he donat una cosa que molt m'agradava. Llegit «En Patufet».

M. M. Cada dia que puc, vaig a combregar. En tots els actes de l'Església, assisteixo amb la caputxeta.

E. C. Pregat a la Mare de Déu de Núria per la prosperitat dels Pomells. Cantat l'Himne dels Pomells i els Segadors.

M. C. He sofert amb resignació una ofensa d'una amiga. Una Comunió a la Verge Maria de Núria perquè els pomellistes que van a visitar-la tinguin bon viatge.

R. P. A un nen assedegat vaig donar-li aigua. Llegeixo «El llibre de les dones» de Ivon l'Escop.

C. V. En el porta-monedes hi finsc l'escut de Catalunya, de fàiso que quan l'obro es veu molt bé. Vaig cantar a una amiga l'Himne dels pomells.

C. C. Pregat per les ànimes del purgatori. Reprimet el gènit.

C. P. Defensat la Religió catòlica. Cantat cançons catalanes.

T. C. Vaig anar a rebre als romeus de Núria. En l'avenir procuraré complir millor els deures de pomellista.

F. V. A una mainadera que portava dos nens vaig oferir-li el meu seient. Pregó a Sant Jordi que guii a tots els catalans.

T. C. He donat un vestit a una nena pobreta. Escric en català sempre que puc.

R. F. Ensenyo de resar el pare-nostre a un nen petit. A una noia que l'anomenaven «Carmen» li he dit que el seu nom és Carme.

M. C. He fet caritat pels famolencs russos. Vaig convidar a unes nenes a engrossar el rotllo de la sardana que jo dansava.

C. S. He guanyat el Sant Jubileu oferint visites a les ànimes del purgatori. Als peus de la Mare de Déu de Núria he demanat benediccions per tots els Pomells.

C. F. Un diumenge que vaig oir Missa en altre poble, vaig cofar la caputxeta. Pregó a Santa Maria de Ripoll perquè els Pomells avancin la data de nostra llibertat.

P. B. Pregó perquè els amors a Déu i a la Pàtria sien l'estol que llumeni ma vida. He demanat a la Mare de Déu que l'aplec a Núria sia ben falaguer.

C. B. No m'agradava una medicina, però l'he presa sense rondinar. He ballat sardanes.

D. C. Fet almoïna a un pobret dels cèntims de la guardiola. Davant la Verge Maria de Montserrat he resat una Salve perquè vulgui ésser sempre la Consellera dels Pomells de Joventut.

P. S. Aprofitant l'avinentesa de les vacances, vaig cada dia a Missa. Ofert una Missa i Comunió pels pomellistes difunts.

D. P. Resat una part de rosari per les ànimes del purgatori. Faig pràctiques d'escriptura catalana.

M. F. He visitat el Sant Crist del Monestir de La Pobla de Lillet. Poso esment en les regles d'en Fabra perquè pugui perfeccionar-me en l'escriptura catalana.

M. C. Sempre que em pregunten el nom afegeixo: «per servir a Déu, a la Patria i a Vos». A Montserrat, vaig resar una Salve a la Mare de Déu.

A. B. No tenia ganes de jugar, però per distreure el meu germanet he jugat amb ell. Llegit contes catalans.

M. C. En passar davant d'una Església, vaig fer el senyal de la creu. En la meva anada a Núria, baix deixar el meu bastó de camí per tal de que la bandera catalana pogués ésser desplegada més alta.

R. C. Amb molt gust he contribuït a donar almoïna per al Pavelló de Nens. He traduït al català una novena pietosa.

R. P. He donat sopar a un pobret. A un senyor vaig acompanyar-lo a visitar el nostre bell Monestir.

C. C. He donat postals pels nens xinets. En oir una blasfèmia vaig dir: Ave Maria Purissima.

M. C. He pregat perquè els soldats catalans puguin retornar prompte a la nostra Pàtria. Vaig renyar a dos nens que's barallaven.

M. P. En encapsalar una carta poso l'escut dels Pomells. En veure una colla de joves que hissaven la bandera catalana al cim del Monestir vaig iniciar el crit de «Visca Catalunya cristiana i lliure».

T. S. Fet dir una Missa per a un difunt. Avisat a una noia que no cantés tants cuplets, havent-hi tantes cançons catalanes ben armonioses.

C. G. He fet almoïna en algunes ocasions. Cantat cançons catalanes i preferentment «Els Segadors».

A. P. Vaig portar una galleda d'aigua a una pobreta que no podia. En el Santuari de Núria, he pregat per l'obra dels Pomells.

R. P. Vaig estar agenollada tota la Missa, i els cèntims de la cadira vaig fer-ne caritat. Amb molt entusiasme vaig anar a rebre els romeus de Núria.

R. S. Per amor a Déu he sofert algunes contrarietats. Llegit el llibre «Buscant una Anima» de Na Dolors Monserdà.

J. P. A un pobret vaig donar-li una peça de roba. Als peus de la Verge Maria de Núria vaig pregar-li amb molt fervor per la llibertat de Catalunya.

M. P. He procurat que una nena assistís tots els diumenges a Doctrina. A una amiga li he deixat «El llibre de les dones» de Ivon l'Escop.

N. S. Tocat al piano algunes sardanes. Faig propòsit, en l'avenir, de complir mellor els meus deures pomellistes.

M. F. Capto per al Pavelló de Nens. Assistit a la Missa i Comunió per l'Assumpció de Maria amb la medalla de Filla de Maria i amb caputxeta.

Ben sincerament regradiem a l'Entitat germana el «Casal Català» la qual, per festejar l'arribada dels companys pomellistes inscrits a l'Aplec, tingué endomassats llurs balcons i la bandera de les quatre barres desplegada. Ço mateix, als bons ripollesos que contribuïren a fer atractiva la seva curta estada entre nosaltres.

✿ Pel 8 de setembre està anunciada la solemne coronació de la Mare de Déu de la Gleva. Sabem d'alguns Pomells que tenen projectat visitar a la Verge: tampoc ha de mancar-li la nostra companyia ni les nostres oracions.

✿ Hem rebut un cartell de «Jocs Florals Pomel·listics» que el Casal Català, d'Olot, ha organitzat. Es concedeixen dotze premis entre els quals se'n compten dels Diputats de Catalunya En Josep M.ª Masramón i En Damià Casanova; del Marquès de Camps, Senador, i del Diputat a Corts En Ignaci Ventós-Mir. Pels que desitjin ésser concursants, tenim el cartell a la seva disposició.

✿ Tenim rumors de que enguany es revestirà de tota solemnitat la data de l'«Onze de Setembre». No regatejarem pas el nostre modest concurs a tot quant sigui enaltiment per Déu i per la Pàtria.

✿ En nom del Pomell «Garlanda de Roses de Santa Maria de Ripoll», i a la bestreta, en nom dels infants malalts de nostra Vila que trobaran reculliment al Pavelló de Nens «Pomells de Joventut» que ha d'aixecar-se a l'Hospital de Sant Pau i de la Santa Creu, de Barcelona, fem constar les gràcies més expressives per la gesta del Magnífic Ajunta-

ment d'haver consignat 50 ptes. per a tan benèfica empresa. Plau-nos a la vegada fer esment de que la benemèrita Junta de dames que integra el Patronatge pel Pavelló, ens ha enviat una atenta lletra regradiant la remesa de 300 ptes. per a l'obra cabdalt dels Pomells.

✿ Les respostes per a l'Enquesta que feia referència a la rifa «nacional» no han tingut l'«encert» que s'esperava. Seran més «sortoses» nostres pomel·listes, per a esmentar alguna de les qualitats que ha de posseir tota bona pomellista?

EXTRACTE DE COMPTES

(Abril, maig i juny)

Existència en caixa, 1 abril . . .	15'45 ptes.
Cobrades de les pomel·listes . . .	60'85 »
De protectors del Pomell. . .	152'50 »
	<hr/>
Effectives . . .	228'80 ptes.

SORTIDES:

Al Directori, per l'obra dels Pomells, . . .	6 ptes.
Per la Santa Infància . . .	6 »
A la Protectora de la Ensenyança Catalana . . .	6'25 »
Per Misses a St. Jordi i al Sagrat Cor . . .	8 »
Ciri al Sagrat Cor . . .	15 »
Per al Pavelló de Nens. . .	25 »
Obsequi a dugues pomel·listes . . .	36 »
A Basili Puig, s. r. . .	6 »
Per correspondència i segells. . .	3 »
A Ll. Bonet, s. r. . .	105 »
	<hr/>
Pagades. . .	216'25 »

RESUM:

Effectives. . .	228'80 ptes.
Pagades. . .	216'25 »

Effectiu en Caixa. 12'55 ptes.

